

Mỗi Ngày Nhất Định Phải Hôn Một Cái

Contents

Mỗi Ngày Nhất Định Phải Hôn Một Cái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	26
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	43
8. Chương 8	52
9. Chương 9	56
10. Chương 10	62
11. Chương 11	66
12. Chương 12	71
13. Chương 13	79
14. Chương 14	85
15. Chương 15	90
16. Chương 16	96
17. Chương 17	102
18. Chương 18	107
19. Chương 19	121
20. Chương 20	130
21. Chương 21	137
22. Chương 22	141

Mỗi Ngày Nhất Định Phải Hôn Một Cái

Giới thiệu

Thể loại : vườn trường, mối tình đầuEdit: Động Bàng GeiiNội dung nhân: tình hữu độc chung, hoan hỉ oan gia, thanh t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-ngay-nhat-dinh-phai-hon-mot-cai>

1. Chương 1

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Chu Tiểu Chu vác một cái túi vải bố to, đến trường học.

Đại học khai giảng ngày đầu tiên, người đông rộn ràng náo nhiệt, cậu cả đầu đầy mồ hôi nhễ nhại mà chen chúc ở bên trong đám đông, tựa như mấy ngàn con vịt đang chen chúc về phía trước do bị người xua đuổi.

Dưới bóng râm của hàng cây có mấy nam sinh đang hiên ngang đi qua đi lại, Chu Tiểu Chu lập tức bị đụng phải, túi vải ở trong tay vốn đã không chắc chắn, lần va chạm này nhất thời làm té ra một cái lỗ to, sợi bông cũng từ bên trong lộ ra ngoài. Tất cả sinh viên ở bên cạnh đều ghé mắt nhìn sang, tầm mắt đều dừng ở trên người Chu Tiểu Chu, tình huống này quả thực có chút xấu hổ.

Nam sinh đụng vào Chu Tiểu Chu có một cái ổ đầu rất lấu cá, nhú mày nhìn Chu Tiểu Chu, không kiên nhẫn mà than thở nói: “Cái quỷ gì, tên nhà quê, không có mắt hả?”

Sợi bông của Chu Tiểu Chu đều dính trên người hắn, hắn liền vỗ vỗ quần áo mấy cái, mới đập rớt xuống được.

Bên cạnh có người lên tiếng: “Lâm Lương, đi thôi.”

Lâm Lương lại trừng mắt nhìn Chu Tiểu Chu một cái, lúc này mới quay đầu bỏ đi.

Chu Tiểu Chu há miệng thở dốc, không thể nói gì. Cậu kéo cái hành lý nặng trĩu của mình sang một bên, tránh đi tầm mắt của những người khác, lưu loát ngồi xuống, lần nữa tìm đại một sợi dây khác cột cái túi lại, lúc này mới có thể thuận tiện vác lên.

Cậu nâng mắt nhìn vườn trường rộng lớn ở trước mặt, đem mồ hôi trên trán lau qua một lần. Trường học này chính là đại học tốt nhất của W thị, học phí thật sự rất mắc, cho nên sinh viên tới đây học không phú thì cũng quý, giống như Chu Tiểu Chu, dựa vào học bổng nhà nước giúp đỡ người nghèo, sợ là chẳng được mấy ai.

Chu Tiểu Chu từ trạm ga xuôi ngược tới đây, cũng chưa có ăn qua cái gì, trong bụng đã đói đến cồn cào, nhưng vật lộn nửa ngày ở trường học cũng chẳng tìm được một cái cắn tìn. Cậu vốn nghĩ rằng ra ngoài cổng trường mua một bát mì thịt bò ăn lót dạ, nhưng vừa nhìn thấy trên nhãn hiệu ghi “Mười lăm đồng một bát”, liền nhất thời tắt ngúm luôn ý niệm trong đầu, yên lặng trở ra.

Vẫn là nhịn nhịn đi.

Thật vất vả mới xếp hàng báo danh xong, mới đi được vài bước, Chu Tiểu Chu liền thấy một chiếc xe thể thao phóng như giắc về hướng này, là một chiếc siêu xe màu đỏ, chân ga tựa như sấm rền, thập phần phong cách. Bên cạnh còn có một nam sinh đang vô cùng gấp gáp chạy tới dưới hàng cây, chỉ còn thiếu chút nữa thôi là bị đụng phải, Chu Tiểu Chu lập tức duỗi tay ra tóm lấy đối phương, liền đem nam sinh vốc người lùn tịt kia kéo trở về.

Nam sinh còn đang rất sợ hãi, kinh hồn bất định mà nhìn Chu Tiểu Chu.

Chiếc xe đầu xỏ kia đột nhiên thả chậm tốc độ lại, nhưng cũng không có dừng lại, mà chỉ mở một nửa cửa sổ xe xuống, lộ ra một mái đầu đen tuyền, khuôn mặt tuần tú chợt loé rồi biến mất, trên mặt không có cảm xúc gì, lãnh đạm mà liếc hai người bọn họ một cái, so với ánh nắng mặt trời chói mắt vào lúc chín giờ còn muốn hung hăng hơn.

Xe từ chỗ bên người bọn họ lập tức lướt qua.

Nam sinh đứng ở bên cạnh Chu Tiểu Chu lúc này mới hồi phục lại tinh thần, dậm chân tức giận mắng: “Lật pẹ, một câu xin lỗi cũng đức có!”

“Bộ dáng so với nữ sinh còn đẹp hơn, như thế nào lại ngang tàng như vậy a.” Chu Tiểu Chu nhỏ giọng nói, ở trong trường học dạo một vòng, cậu cũng biết sinh viên ở trong trường này toàn là quý tử không thể chọc vào, đối với loại hành vi này, cậu sớm đều đã làm thành thói quen.

Chu Tiểu Chu lau mồ hôi, vươn tay kiểm tra túi vải bố bị ném dưới mặt đất, sau đó lại nhấc lên để lại trên vai.

“Tôi gọi là Lý Tiểu Phi.” Nam sinh lùn tịt vươn tay ra, miệng kinh ngạc kêu lên: “Nặng như vậy a, cậu là đem toàn bộ gia sản đều vác tới trường hả?”

Chẳng lẽ không được mang toàn bộ gia sản tới sao? Trong nhà Chu Tiểu Chu thật ra cũng chẳng có gì vì nhà cậu nghèo rớt mòng tơi mà, tuy rằng như vậy nhưng thành tích vẫn luôn cầm cờ đi trước, thậm chí ở kì thi lên đại học còn vượt qua leo tới hạng thứ hai, chỉ là cậu lại nghĩ bản thân sẽ không thể nào đi học đại học được. Thế nhưng may mắn là chủ nhiệm lớp của cậu sớm đã xin nhà nước một suất học bổng, hơn nữa người trong thôn cũng rất tốt, nghe nói có thể bồi dưỡng ra được nhân tài, thôn trưởng liền tới từng nhà mượn một chút tiền, đưa cho người nhà của Chu Tiểu Chu. Lúc này cậu mới có tiền để mua vé tàu lửa, ở trong thùng sắt ngồi ba ngày ba đêm, hướng về đại học ở phía nam.

Chu Tiểu Chu hai tay đều kéo thêm hai cái hành lý nặng trĩu, không có cách nào cùng đối phương bắt tay, chỉ có thể nói: “Tôi gọi là Chu Tiểu Chu.”

“Tên rất hay, vừa rồi thật cảm ơn a! Nếu không tôi chắc chắn đã bị thằng điên kia đụng phải rồi!” Lý Tiểu Phi nói: “Cậu mang theo nhiều hành lý như vậy cũng không tiện, nếu không trước đó đi tìm kí túc xá, sắp xếp ổn thoả đâu đó rồi lại tới báo danh?”

Chu Tiểu Chu nghĩ nghĩ: “Cũng được.”

Cậu cùng Lý Tiểu Phi ăn ý hướng về phía dưới cầu thang, lại tình cờ phát hiện đối phương cũng là người của học viện công nghệ thông tin, kí túc xá hẳn là ở chung một toà lầu. Đợi tìm được phòng rồi, lại phát hiện thật khéo là, hai phòng lại vừa vặn đối diện nhau.

“Này thiệt tốt, lúc ra vô cũng thuận tiện, có việc gì cứ đến tìm tôi.” Lý Tiểu Phi hưng phấn không thôi. Ba nam sinh khác ở trong phòng ngủ của hắn cũng đã tới, còn đang thương lượng đi ra ngoài ăn lẩu liên hoan. Lý Tiểu Phi tính cách năng nổ, lập tức liền hoà nhập vào, cũng lập tức đem Chu Tiểu Chu mộc mạc ném ra sau đầu.

Chu Tiểu Chu cũng không để ý, trở lại phòng của mình. Ba người còn lại trong phòng của cậu còn chưa có ai tới cả.

Trong phòng ngủ còn lưu lại rác rưởi từ mấy anh năm trước để lại, có tất thối rồi cả quần lót rơi vãi trên mặt đất. Chu Tiểu Chu đem hành lý sắp xếp xong, mới tìm một cây chổi, đem cả căn phòng đều quét tước lại một lần. Cậu làm việc rất lưu loát, khí lực bỏ ra cũng rất lớn, mang theo một cái bịch rác lớn xuống lầu vứt cũng chẳng tốn chút sức lực nào. Chỉ là trong phòng quả thật rất gọn, lấy tất cả kinh nghiệm dọn dẹp nhà của cậu ra, ước chừng cũng phải mất ba tiếng đồng hồ mới có thể dọn xong.

Phòng ngủ tổng cộng có bốn giường, phía trên có một cái giường đơn, phía dưới là bàn học cùng giá sách. Tủ quần áo là ở giữa hai cái giường, tuy rằng cũng đủ rộng, nhưng là loại hai người dùng chung một cái.

Vì thế Chu Tiểu Chu cũng đem tủ quần áo của mình cùng người còn lại lau sạch sẽ một lần.

Làm xong đầu đó, toàn thân cậu sớm đã là mồ hôi. Bất quá nhìn thấy sàn nhà láng tinh cùng drap trải giường hoa văn đẹp mắt đã được trải tốt, trong lòng cậu kì thật rất thoả mãn, phải biết rằng, chỗ ngủ ở nhà của cậu cũng chưa có điều kiện tốt như ở đây.

Cậu cảm thấy có chút khát, liền lấy từ trong ba lô đã cũ của mình ra một trái dưa hấu, tay không bỏ ra, sau đó đi tới trước phòng rửa tay đứng ăn. Nhìn khung cảnh rạng rỡ sức sống bên ngoài cửa sổ, Chu Tiểu Chu hít một hơi thật sâu, bắt đầu hát vài câu tiếng Anh.

Còn chưa hát được hai câu, bên ngoài đột nhiên truyền tới một giọng nam rét lạnh, ngữ khí mùi phẫn không kiên nhẫn: “Tôi đã nói rồi mà, tôi không đi! Để cho tên đó chết tâm đi! Ở đâu ra cái thể loại hình người cổ linh chi chứ, đó là cái quỷ gì hả? Lại còn muốn đi mấy vạn cây số tới miếu cầu?”

“Tôi từ nhỏ đều sống như vậy, tôi cũng đêch tin vào cái gì ma quỷ hết! Có thể đừng cho cái tên đạo sĩ thúi kia đi theo tôi nữa được không!”

Cửa “bang bang” một tiếng bị hất tung ra, đánh vào trụ giường liền dội ngược trở về, lại bị nam sinh kia nhú mày đóng lại. Tai nghe được gắn với điện thoại kéo dài xuống trên xương quai xanh trắng nõn nhảy dựng lên một cái, sau đó chui vào bên trong áo của nam sinh. Y nghe điện thoại, nhưng là hai tay cầm ở trong túi quần, Chu Tiểu Chu không thấy được điện thoại của y.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Nam sinh mới vào tính tình rất kém, tựa hồ là đang tức giận với người ở đầu bên kia điện thoại, cho nên mới giận cá chém thớt lên người Chu Tiểu Chu.

Chu Tiểu Chu tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt mình điểm anh tuấn của đối phương, nhất thời liền nhận

ra, đây không phải là cái hàng vừa mới lái chiếc xe kia, thiếu chút nữa còn đụng vào Lý Tiểu Phỉ sao?

Không thể nào, tính cách hỏng bét như vậy, mình lại còn phải ở chung một phòng với y?

Chu Tiểu Chu cũng nhú mày.

“Cậu còn dám nhú mày!” Kiều Lưu nhất thời tức đến bật cười, cũng nhận ra tên gốc đứng trước mặt mình là ai: “Vừa rồi cậu nói cái gì? Ai so với nữ sinh còn đẹp hơn hả?”

Y lấy tai nghe điện thoại xuống, cúp điện thoại, đi tới trước mặt Chu Tiểu Chu, có chút kiêu căng mà liếc Chu Tiểu Chu một cái.

Y vừa tới gần, Chu Tiểu Chu liền có chút ngây ngẩn. Chính mình thân cao mét tám, ở trong thôn xem như là người cao nhất trong đám bạn cùng trang lứa, bà nội còn nói mình đừng có cao thêm nữa, cao thêm nữa sẽ không cưới được vợ (Lép: mà cưới được chồng =)). Ai biết người này so với mình còn muốn cao hơn! Đây hẳn là mét tám lắm đi!

Chiều cao quyết định khí thế, huống chi Chu Tiểu Chu vốn cũng không có ưu thế gì.

Cậu quần bách mà đứng ở đó, nhìn Kiều Lưu hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

Kiều Lưu nhìn từ trên xuống dưới cậu đánh giá một cái, lại hất cằm lên, hỏi: “Cậu nhìn cho kỹ! Giống nữ sinh? Chỗ nào của tôi đặc biệt giống nữ sinh?”

“Không, không giống.” Khoảng cách quá gần, Chu Tiểu Chu bị ép tới bên giường, đều có chút nói lắp. Dích xác không giống. Đối phương tuy rằng ngũ quan tinh xảo, làn da so với con gái còn trắng hơn, nhưng khí chất bề ngỗ kia, cùng với lúc mặt lạnh như tiền, đường hoàng sắc bén như thế thật khiến cho người khác phải rụt rè.

Giá trị nhan sắc này, cũng quá mức nghịch thiên đi.

Trên đời này làm sao có nữ sinh dữ như vậy a! E rằng chỉ có mấy con mẹ cộp cái thôi! Huống hồ giọng nói còn rét lạnh hùng hổ như thế, nếu nữ sinh mà có giọng nói như vậy, thật sự là dũng mãnh tới chấn động rồi.

Kiều Lưu lạnh lùng trừng cậu một cái, thấy cậu thức thời, lại đem tai nghe đeo lên, dường như đầu bên kia điện thoại có ai đó đang gọi tới, y không kiên nhẫn bấm tắt. Bỗng nhiên đôi mắt đen lấy đảo quanh một lượt, thoáng nhìn qua tủ quần áo cùng bàn của mình, hiển nhiên đã bị người khác cẩn thận lau qua. Y nhất thời quay đầu lại, lại đánh giá Chu Tiểu Chu một cái.

Chu Tiểu Chu yên lặng đi tới phòng rửa tay, đang chuẩn bị cầm lấy miếng dưa hấu còn chưa ăn xong tiếp tục ăn, phía sau thỉnh thoảng truyền tới tiếng cười lạnh của đối phương: “Mới bắt đầu đã muốn lấy lòng rồi?”

Từ nhỏ đến lớn, người muốn tiếp cận lấy lòng y nhiều vô số kể, phiền ơi là phiền.

Chu Tiểu Chu suy nghĩ một lát, mới hỏi: “... Bạn học, xin hỏi quý danh của cậu là gì?” Cậu thật sự không biết người nam sinh này tên gọi là gì, vừa tiến vào đã bùm bùm chiếu chiếu rồi.

Kiều Lưu: “...” Y mãnh liệt teo tóp lại, cầm hắt lên nhìn chăm chăm Chu Tiểu Chu, ý đồ muốn từ trên mặt của đối phương tìm ra dấu vết nào đó, nhưng là từ cái bản mặt chân thành ngốc manh cùng với cái kính đen ngu ngốc kia cũng chẳng nhìn ra được cái gì. Tầm mắt của y liền chậm rãi dời xuống nửa miếng dưa hấu trên tay Chu Tiểu Chu, vẻ mặt ghét bỏ nhú mày.

Chu Tiểu Chu chú ý tới tầm mắt của y, sửng sốt một chút, nhìn miếng dưa hấu trong tay, lại nhìn tới bệ rửa tay. Bệ rửa tay sớm đã được chà rửa qua, gạch men trắng còn sáng tinh tươm, cho nên cậu ăn một nửa để một nửa lại trên bệ rửa tay cho tiện, cậu cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì. Nhưng có thể là người thành phố cảm thấy bẩn thì sao?

Chu Tiểu Chu nhất thời có chút không biết phải làm thế nào, vì thế yên lặng đi tới, đem nửa miếng dưa hấu còn lại bỏ vào trong thùng rác. Thùng rác này là do mấy anh năm trước để lại không có mang đi, Chu Tiểu Chu liền mang nó chà sạch sau đó còn bỏ thêm một túi ni lông vào, có thể dùng được.

Kiều Lưu nhìn Chu Tiểu Chu quy củ đứng trước mặt mình, đực cái mặt ra, cũng hiểu được bản thân mình bắt nạt người ta, không có hứng thú.

Y chống cằm tựa như chim công mà ngồi trên ghế một lát. Qua vài phút, bỗng nhiên có một người đàn ông trung niên kéo thêm hai cái rương hành lý màu bạc theo sau. Vừa tiến vào đã bận tới tấp, đem giường trải tốt, đem quần áo phân loại rồi bỏ vào tủ quần áo, chiếm hơn một nửa tủ đồ của Chu Tiểu Chu.

Chu Tiểu Chu yên lặng nghĩ, cũng may là cậu chỉ có vài bộ quần áo, không để trong tủ quần áo cũng được, cứ để lại trong bao đi.

Người trung niên kia thu thập xong, còn cung kính mà đứng ở bên cạnh nói: “Kiều thiếu, không còn chuyện gì nữa, trước tôi đi báo danh cho cậu.”

Ầm ỉ một trận, nhất thời làm cho mấy nam sinh từ phòng ngủ đều lộ đầu nhìn sang. Tới nơi này học phần lớn đều là kẻ có tiền, mang theo quần gia thu dọn đồ đạc này nọ cũng có cả khối người, cũng chẳng tính là cái gì kỳ quái, dù sao ở trường này có quy định rằng tất cả mọi người đều phải ở lại kí túc xá, cho nên dù là người có tiền đi chăng nữa, đều phải ở một gian bốn người đơn sơ như vậy.

Điểm kỳ quái ở đây chính là cái họ “Kiều” này — phải khiến cho bọn họ nghị luận xào xáo cả lên.

Kiều Lưu lười nhác phát tay, quần gia liền xoay người rời đi, bỗng nhiên từ đâu chui vào một người toàn thân trang phục loè loẹt, vừa tiến vào đã khoá trái cửa lại. Người nọ diện mạo có chút đoan chính, thoát nhìn giống như thầy tướng số, lúc mở miệng cũng thập phần nghiêm khắc: “Kiều thiếu, cậu quả thật không sợ chết a! Cậu có biết hay không độc tố ở trong người cậu đã muốn...”

Hắn còn chưa nói xong, Kiều Lưu đã tức giận đứng lên, chỉ vào mũi hắn: “Ai cho ông theo tôi tới đây, ông cái tên đạo sĩ thú vị này sao lại như âm hồn bất tán mà ám tôi riết vậy hả?”

Tử đạo sĩ nghiêm túc mà nhìn y, tiếp tục nói cho hết câu: “Tôi hiện tại tới đây cũng đều vô dụng, tôi đã không thể khống chế được độc tố bên trong người cậu nữa rồi.”

Chu Tiểu Chu vừa mới từ phòng rửa tay đi ra, nghe được cuộc đối thoại bên ngoài, có chút sợ tới ngay người, quay đầu lại nhìn, liền vừa vặn thấy Kiều Lưu mới trước đó còn vui vẻ bắt nạt người ta, đột nhiên thẳng tắp sống lưng, sau đó thẳng tắp hướng về phía sau ngã nhào xuống đất, tựa như trong nháy mắt trái tim ngừng đập, lộn nhào xuống đất, cái ót cũng chấm đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Quản gia cùng đạo sĩ đều hoảng sợ, vội vàng chạy tới đem người nâng lên.

“Y làm sao vậy? Mới này không phải còn rất tốt sao?” Chu Tiểu Chu cũng chạy tới hỏi: “Có phải bị say nắng không a?”

Hiện tại là đầu tháng chín, đúng là thời gian nóng nhất trong mùa, bị cảm nắng là khó tránh khỏi. Cậu nhìn khuôn mặt anh tuấn của Kiều Lưu không có chút máu, hai mắt gắt gao nhắm chặt, lông mi thật dài có chút rung động, hơn nữa cơ thể còn có chút run rẩy nhẹ nhàng.

“Y là bị bệnh tim.” Đạo sĩ nâng Kiều Lưu lên, thở dài nói: “Cậu bạn nhỏ, cậu đem ót của y nâng lên một chút, tôi đến ——”

Hắn còn chưa nói xong, Chu Tiểu Chu đã đem ót của Kiều Lưu nâng lên.

Trong nháy mắt này, Kiều Lưu tựa như người mắc bệnh nan y gặp được linh đan, hồi quang phản chiếu, sắc mặt trắng bệch có thể lấy mắt thường mà nhìn được tốc độ khôi phục, giống như tảng đá đè nặng trên người biến mất, y dồn dập thở gấp, ngay sau đó, liền khôi phục lại hô hấp vững vàng.

Đạo sĩ: “...” Hắn không dám tin mà nhìn chằm chằm Chu Tiểu Chu.

Chu Tiểu Chu hoàn toàn bị người trong lòng ngực mình dọa cho vãi ra quần, vội vàng đem Kiều Lưu đặt lại trên mặt đất.

Vì thế Kiều Lưu liền xuất hiện lại khuôn mặt đáng thương không chút máu, mất đi hô hấp, quả thật tựa như đang kề cận với tử vong.

Đạo sĩ vội vàng tóm lấy cánh tay của Chu Tiểu Chu, đè nặng lên trán của Kiều Lưu. Tay của Chu Tiểu Chu vừa đụng tới trán của Kiều Lưu, Kiều Lưu liền đình chỉ run rẩy, sắc mặt một cái, giống như từ trong nước vớt ra, lại bắt đầu gian nan hô hấp. Chỉ là hai mắt vẫn nhắm chặt không mở.

“Này này này này là có chuyện gì a!” Chu Tiểu Chu hoàn toàn bị dọa cho choáng váng. Như thế nào sắc mặt lại biến qua biến lại như lật bánh thế, lúc sống lúc chết a!

Đạo sĩ nhìn Kiều Lưu đang nằm trên mặt đất, thở dài nói: “Y là bị bệnh tim...”

Chu Tiểu Chu nói: “Tôi đọc nhiều sách, tôi biết bệnh tim không phải như vậy, ông đừng có lừa tôi.”

“Đầu tiên giới thiệu một chút, tôi gọi là Vương Thụy.” Đạo sĩ lúc này mới cao thấp đánh cậu một cái, nhìn thấy Chu Tiểu Chu muốn lấy tay ra khỏi người Kiều Lưu, lập tức lớn tiếng: “Đặt lại trên người Kiều Lưu đừng có bỏ xuống!”

Chu Tiểu Chu bị dọa, lại ngoan ngoãn đặt trở về, để trên cái trán trắng nõn của đối phương, nơi đó thật lạnh.

Vương Thụy nhìn thấy Kiều Lưu không có khác thường gì, mới nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí cũng dịu đi rất nhiều, liền nói lời xin lỗi với Chu Tiểu Chu: “Vừa rồi tôi không phải cố ý, tiểu huynh đệ, cậu thông cảm một chút, thật có lỗi a.”

Thấy thái độ của hắn ăn năn như vậy, Chu Tiểu Chu cũng nhẹ nhàng gật đầu, cảm thấy vênh váo tự đắc như Kiều Lưu, trầm mặc ít nói như vị quản gia kia, thì cái tên đạo sĩ họ Vương này còn thấu tình đạt lý chán, cậu cũng có thể từ hắn mà hiểu rõ thêm tội cùng là xảy ra chuyện gì.

Qua một lát, Kiều Lưu sắc mặt mới hoàn toàn hồi phục, nhưng là vẫn còn nhắm mắt chưa thể tỉnh lại.

Lúc này Chu Tiểu Chu mới lấy tay ra, hỏi: “Y rốt cuộc là làm sao vậy?”

Vương Thụy nhìn quản gia một cái, mới rút một điều thuốc ra, thản nhiên nói: “Cùng cậu không liên quan, dù sao về sau các cậu ở chung một phòng, cậu chiếu cố y nhiều một chút là được.”

Chu Tiểu Chu tâm nói, tôi mới không thèm chiếu cố cho cái tên ma ốm này, nhưng mà tính tình của cậu trước giờ rất tốt nên không có mở miệng nói ra lời này.

“Kiều Lưu là có bệnh tim bẩm sinh, bất quá cũng chẳng có ảnh hưởng gì tới cuộc sống hàng ngày. Y bị như giờ, là do trước đây xảy ra một số chuyện.” Vương Thụy hỏi: “Cậu có biết hình người cổ linh chi là gì không?”

Chu Tiểu Chu vẻ mặt ngơ ngác, nghe cũng chưa có nghe qua nha.

“Chưa từng nghe qua cũng là chuyện bình thường.” Vương Thụy nở nụ cười, nói: “Y hồi nhỏ từng bị bắt cóc, đã xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, trong cơ thể liền lưu lại một ít độc tố, khiến cho bệnh tim của y càng nặng hơn. Mười năm nay người nhà y đều tìm đủ loại biện pháp chữa trị, nhưng mà lại không có hiệu

quả. Có một loại cỏ linh chi có thể chữa được loại bệnh của y, nhưng chúng tôi tìm hoài mà vẫn không thấy.”

Chu Tiểu Chu mờ mịt hỏi: “Vậy ông vừa rồi nói hình người cỏ linh chi là sao a...?”

“Cỏ linh chi là một loại thực vật hình thành từ tự nhiên, giống như ý nghĩa của nó, nếu có một người từ nhỏ đã sinh trưởng ở một nơi dồi dào linh khí, hấp thụ dinh dưỡng của thiên địa tựa như cỏ linh chi, cũng có tác dụng giống như cỏ linh chi vậy. Ở trong cơ thể của người đó có một loại khí đối với bệnh trạng của Kiều Lưu mà nói, chính là loại thuốc hiệu quả nhất.” Vương Thụy giải thích nói: “Loại này chính là hình người cỏ linh chi.”

Này là cái quỷ gì? Chu Tiểu Chu có chút cạ lời, hỏi: “Vậy tình huống của y như vậy, trước đó không có biện pháp gì sao?”

“Chỉ là tạm thời mà thôi, trước lúc y mười tám, mỗi tháng tôi đều cung cấp cho y một viên thuốc, có thể khống chế được.” Vương Thụy nâng mí mắt lên, nhìn Chu Tiểu Chu nói: “Nhưng hiện tại, y đã hơn mười tám, tôi đã không còn biện pháp nào nữa.”

Chu Tiểu Chu: “... Nói như vậy tức là y sẽ không thể sống quá mười chín?”

Chu Tiểu Chu hỏi tới đây, có chút kinh hãi. Tuy rằng y cùng Kiều Lưu không quen không biết, còn có chút khó chịu với bản tính kiêu ngạo ương ngạnh như chim công của y, nhưng tốt xấu gì cũng là bạn đồng học, hơn nữa còn đang ở cái tuổi hừng hực sức sống, chợt nghe tin đối phương sắp chết, trong lòng có chút bị dọa run.

“Trước đó tôi cũng cho rằng là vậy, nhưng hiện tại thì không.” Vương Thụy cười rộ lên, vỗ vỗ bả vai Chu Tiểu Chu: “Cậu thấy không, cậu có thể giúp được y, nếu không phải cậu, y hiện tại đang ở dưới âm tào địa phủ du lịch rồi! Thật sự là đi mòn dép cũng chẳng thấy, cứ nhiên ở trong này lại đụng phải một cái hình người cỏ linh chi!”

Chu Tiểu Chu: “...” Vậy đây là phúc khí của cậu sao, cậu như thế nào lại cảm thấy mỉa nó xui xẻo a?

Chu Tiểu Chu còn chưa có kịp phản ứng lại tình huống thế nào, đã bị Vương Thụy đẩy Kiều Lưu về phía mình: “Cho nên cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp, cậu chạm vào y một chút, có thể truyền ra một ít linh khí cỏ linh chi, có thể áp chế độc trong người y.”

Chu Tiểu Chu cũng chẳng ngại cứu một mạng người, cho nên liền thuận theo đem đầu Kiều Lưu từ dưới sàn nhà đặt lên đầu gối mình, lòng bàn tay liền hướng tới trán của y, chăm chú quan sát.

“Cậu làm như vậy y sẽ không tỉnh đâu, ài.” Vương Thụy ở phía sau nói. Chu Tiểu Chu có chút ngơ ngác, vừa muốn quay đầu lại hỏi vậy phải làm sao, cái ót đã bị Vương Thụy vỗ cái bụp, cả đầu cậu nhất thời lao cái vèo xuống, trực tiếp dán lên trên khuôn mặt anh tuấn của Kiều Lưu, môi cũng chạm vào hai mảnh mềm mại nào đó.

Hai mảnh mềm mại kia quả thật rất mềm, còn có một loại mùi vị bạc hà vi diệu, khiến máu trong người Chu Tiểu Chu nhất thời vọt lên đỉnh đầu. Cậu mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn người bị cậu hôn đang chậm rãi mở mắt ra — Hai con ngươi đen láy của Kiều Lưu nháy mắt liên co rút, khiếp sợ tức giận mà nhìn chằm chằm Chu Tiểu Chu.

“Cậu làm gì! Cậu cường hôn tôi!” Kiều Lưu còn chưa có từ lòng ngực Chu Tiểu Chu thoát ra, hai tay đã dùng sức nắm lấy áo của Chu Tiểu Chu, y tức giận tới cực điểm, liều mạng đem Chu Tiểu Chu đẩy ra.

Chu Tiểu Chu từ nhỏ đã đi theo trưởng thôn luyện Tae Kwon Do, dưới chân vững chắc, bị y dùng sức đẩy ra như vậy, cũng chẳng xi nhê miếng nào, vững vàng ngồi xổm trên mặt đất.

Ngược lại là Kiều Lưu mới vừa tỉnh lại, thân thể không có khí lực, cái ót lại lập tức trở về với đất mẹ.

Đầu y va chạm đến phát ra cả tiếng ong ong, găng gượng từ mặt đất đứng lên, trước ngực phập phồng hai cái, hung tợn mà nhìn chằm chằm Chu Tiểu Chu: “Cậu chết chắc rồi!”

2. Chương 2

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

“Tôi, tôi không phải cố ý, là ổng đây tôi á.” Chu Tử Chu lắp bắp nói, rõ ràng là cậu có lý do chính đáng, nhưng Kiều Lưu vẫn mặc kệ, hùng hổ mà nắm lấy cổ áo cậu, lập tức đem người ấn lên tủ áo phía sau.

Phía sau lưng Chu Tử Chu liền va chạm vào tủ áo phát ra một tiếng vang vọng, sau lưng lập tức liền tê rần, dù tính tình của cậu có tốt đi chăng nữa, cũng sẽ có chút tức giận, duỗi tay ra bắt lấy cổ tay của Kiều Lưu, dùng sức cạy mở.

“Cậu buông ra.” Chu Tử Chu nói.

Gần kề như vậy, Chu Tử Chu còn phát hiện lông mi của Kiều Lưu thật dài, thậm chí là có phần hơi hơi cong lên, trên khuôn mặt anh tuấn tức giận đến đỏ bừng, từ bên tai kéo dài xuống tận cổ, đôi mắt cũng có chút đỏ bừng.

Chu Tử Chu vốn trong bụng còn đang ghen lại cực tức, nhất thời biến thành áy náy. Cậu quyết định sẽ không cùng Kiều Lưu so đo nữa, mặc cho ai tỉnh dậy lại phát hiện mình bị một nam sinh khác môi kề môi, đều sẽ không thể chấp nhận được. Kiều Lưu còn chưa có ra tay đánh cậu một trận, đã là nhân từ lắm rồi.

Nhưng Chu Tử Chu sai rồi, Kiều đại thiếu gia làm sao có thể là loại người bấm bụng nhẫn nhục được, giấy tiếp theo liền giơ một quyền lên đánh tới.

Chu Tử Chu sưng sốt một chút, xoay người tránh được. Cậu theo trưởng thôn học nhiều năm Tea Kwon Do như vậy, ngay cả đám thổ phỉ ở thôn bên cạnh, mười thằng cậu còn chấp được, chứ nói chi là Kiều Lưu cái hàng này chỉ biết khoa tay múa chân.

“Kiều thiếu!” Mắt thấy hai người chuẩn bị sắp lá cà đến nơi, Vương Thụy vội vàng chạy tới cản Kiều Lưu lại, ánh mắt nháy nháy về phía Chu Tử Chu, ý bảo cậu mau chóng chuẩn bị, Kiều Lưu lúc điên lên ra tay rất ngoan độc, ai cũng mặc kệ.

Chu Tử Chu nếu còn ở nơi này chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa, Kiều Lưu tám phần là muốn cùng cậu chơi tới bến.

Chu Tử Chu không muốn tự rước phiền phức vào người, hơn nữa cũng không muốn đụng chạm vào mấy tên phú nhị đại ngang ngược này, vì thế liền quơ lấy túi vải của mình, bỏ chạy lấy người. Vừa vặn cậu cũng muốn đi làm thủ tục này nọ, thuận tiện đóng luôn học phí.

Chờ Chu Tử Chu đi rồi, Kiều Lưu mới giỡn ra khỏi tay Vương Thụy, đặt mông ngồi xuống ghế, há mồm hung hăng trút cạn một hơi nước lạnh, nhưng vẫn không thể làm tiêu tán lửa giận ở trong người. Y vuốt mặt một cái, lạnh lùng trừng Vương Thụy: “Chuyện này là sao? Ông lại giở trò quỷ gì vậy hả?”

Y biết Vương Thụy giở trò quỷ, cho nên vừa rồi cũng chẳng muốn làm căng với tên ngốc kia, nếu không thằng ranh đó sớm đã xong đời rồi.

“Cậu trước bình tĩnh nghe tôi nói hết đã.” Vương Thụy nói: “Vừa rồi đích thật là tôi đẩy cậu ta về phía cậu, nhưng cậu cũng phát hiện ra mà đúng không, lúc cậu ta đụng vào người cậu, hàn độc đang quán quanh trên người cậu tựa như cỏ khô gặp lửa, lập tức bị đốt sạch đi hết? Cậu không phải không muốn chết sao? Hiện tại chúng ta đã có biện pháp rồi đó.”

Kiều Lưu nghi hoặc nhìn hấn: “Biện pháp gì?”

Trên thực tế, y cũng cảm nhận được. Vừa rồi khi y hôn mê, tri giác biến mất, giống như bị ngâm dưới tầng tầng đáy băng, hoàn toàn không có cách nào thở được. Nhưng nửa đường từ đâu lại xuất hiện thêm một bàn tay đặt lên trán y, nhiệt độ tựa như từ nói đó truyền tới, một tầng lại một tầng băng bị phá vỡ, đem y kéo lên.

Đợi cho hai mảnh mềm mại kia dán lên môi y, đem y ép tới gần như muốn hồng mắt, thì hầu như hàn độc muốn cướp lấy tính mạng kia giống như là gặp phải thiên địch, đột nhiên từ trong cơ thể y cúp đuôi chạy mất không dám lộ mặt ra, trốn mất tăm hơi.

“Tôi đã nói với cậu là có cổ linh chi rồi mà, cậu lại chẳng tin, cho nên cũng chẳng chịu lên núi xuống biển mà tìm, lại không nghĩ tới hôm nay tại nơi này lại đụng phải một cái, còn là đụng trúng một cái hình người

cổ linh chi tác dụng so với cổ linh chi còn hơn gấp trăm lần.” Vương Thụy lặng lẽ ở trong lòng bổ sung thêm, coi như Kiều Lưu cũng chưa phải tới số, nếu không phát hiện ra Chu Tử Chu, hẳn thật sự không biết Kiều Lưu còn có thể sống thêm mấy năm nữa.

Chẳng qua lời này hẳn không dám ở trước mặt cha của Kiều Lưu nói ra mà thôi.

Nghe xong lời này, Kiều Lưu sắc mặt rất khó xem: “Ý của ông là, tôi về sau không được rời khỏi cậu ta?”

Vương Thụy hơi hơi nheo lời, nói: “Cũng có thể nói là như vậy. Trước mắt tôi vẫn còn chưa tìm được biện pháp giải quyết khác, hiện tại cậu tốt nhất là đem quan hệ của hai người xử lí lại cho tốt đi, nếu không...”

Hắn suy nghĩ hoàn toàn là vì thân thể của Kiều Lưu, nói rất nghiêm túc, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt càng ngày càng thối của Kiều Lưu.

“Nếu tôi không làm thì sao?” Kiều Lưu trầm giọng nói.

“Kiều thiếu, tôi không phải là đang nói giỡn với cậu! Nếu cậu muốn chết, cậu có thể đi nhảy lầu, như vậy tôi cũng khoẻ, khỏi cần phải xen vào chuyện của cậu làm gì!” Vương Thụy nghiêm túc mà nhìn chăm chăm Kiều Lưu, thấy sắc mặt Kiều Lưu càng lạnh, hẳn hoà hoãn khẩu khí lại, thay đổi cách nói chuyện khác: “Cậu nghĩ về mặt tích cực đi, nói không chừng một thời gian sau, tôi và ba cậu còn có thể tìm được cách khác. Hiện tại chẳng qua chỉ là đi theo cậu ta hút chút khí cổ linh chi, là cậu có thể bảo toàn được mạng sống rồi...”

Kiều Lưu đánh gãy lời hắn: “Cậu ta có biết bệnh của tôi không?”

Vương Thụy khựng lại, không nghĩ tới đề tài bị đá sang vấn đề khác nhanh như vậy. Nhưng hắn nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Kiều Lưu, liền biết trong lòng đứa nhỏ này đang băn khoăn cái gì.

Từ nhỏ tới giờ, bên người Kiều Lưu dù cho có hai ba người bạn đi nữa, chỉ cần nghe tới bệnh của Kiều Lưu, đều sẽ lập tức tránh như tránh rết. Mà ngay cả đám phú nhị đại kiến thức sâu rộng trong W thị, cũng chẳng dám tới gần Kiều Lưu. Nói giỡn à, ai dám tới gần một người mang hàn độc trong cơ thể bất cứ lúc nào cũng có thể chết chứ, đây không phải là chê bản thân quá sống lâu sao?

Vì thế, Kiều Lưu gần như không có người bạn nào, hoặc nên nói, những người bạn bên cạnh y, không ai biết y bị mắc căn bệnh này cả.

Đó là một bí mật được chôn vùi thật sâu, mà chỉ có người nhà họ Kiều mới biết.

Nếu y biết, Chu Tử Chu đã biết y mắc phải căn bệnh này, y tuyệt đối sẽ đem Chu Tử Chu đùa chết. Chứ đừng nói là tới gần Chu Tử Chu, dựa vào cậu ta để duy trì sinh mệnh.

Vương Thụy chẳng những vì cái mạng nhỏ của Chu Tử Chu, còn vì tính mạng của Kiều Lưu suy xét, lúc này không thể mở mồm ra nói hai chữ “đã biết” được.

Hắn liếc mắt sang quán gia, quán gia cũng ung dung thản nhiên nhìn hắn.

Hai người ăn ý vô cùng, quyết định lừa gạt Kiều Lưu, nói: “Làm sao có thể biết chứ? Cậu ta chỉ nghĩ rằng cậu bị say nắng thôi, đứa nhỏ này còn rất có tâm nha, vừa thấy cậu bị say nắng, liền vội vàng vàng chạy tới giúp đỡ một phen, cậu cũng đừng có bắt nạt người ta quá đó.”

Kiều Lưu sắc mặt lúc này mới thoáng dịu đi một chút.

Chu Tử Chu trên lưng xách thêm một cái túi đi vào chỗ bóng râm mát mẻ tránh nắng, trước đó cậu đã làm xong thủ tục đầu đó, cũng đã nộp học phí xong xuôi, hiện tại mới đi tìm căn tin, mua hai cái bánh bao tới một góc ngồi ăn.

Cậu lo lắng vô cùng, nhìn bát cháo lỏng mất hai mao tiền còn đang phản chiếu ảnh ngược của mình bên trong.

Căn tin của trường giá cả so với cậu nghĩ còn muốn mắc hơn, mặc dù ăn đều là bánh bao trắng cùng cháo, một suất cháo đã tốn mất hai ba đồng tiền rồi. Xem ra cậu không thể không đi làm thuê kiếm thêm một chút tiền phí sinh hoạt. Nhưng cậu chỉ vừa mới tới thành phố này, đường xá còn không biết nó méo tròn ra sao, muốn tìm một công việc cũng chẳng biết đi đâu mà tìm.

Còn có, trong phòng ngủ còn có một nhân vật có tính cách hổng bét như vậy, sau này còn không biết bị chèn ép như thế nào nữa đây.

Tại thời điểm cậu còn chưa có ăn xong, đối diện bỗng nhiên có một người ngồi xuống.

“Cậu tên gì?” Vương Thụy đánh giá cậu.

Chu Tử Chu nhớ tới vừa rồi chính người này đã đem cậu đẩy về phía Kiều Lưu, liền đối với hắn không có hảo cảm gì, theo bản năng mà nhíu mày một cái, bất quá vẫn mở miệng trả lời: “Chu Tử Chu.”

“Tử Chu, tôi có chuyện muốn nói với cậu, cậu nghe cho kỹ nha.” Vương Thụy từ trong ví tiền lấy ra một cái thẻ, cùng một phần tài liệu hợp đồng gì đó, để ở trước mặt Chu Tử Chu: “Trong cái thẻ này có hai mươi vạn tiền sinh hoạt phí, cậu có thể kiểm tra. Cậu chỉ cần giúp tôi một chuyện, thứ này liền thuộc về cậu.”

Chu Tử Chu không dám tin cái loại tình tiết cấu huyết chỉ xuất hiện ở trên phim truyền hình vào mỗi buổi tối tám giờ trong màn chiếu bóng của thôn lại có thể phát sinh trên người cậu. Người thành phố đều như

vậy hết sao? Đụng một chút là lòi tiền ra? Cậu còn tưởng nội dung trong phim ảnh đều là vô căn cứ, quả nhiên nghệ thuật là nơi bắt nguồn từ cuộc sống mà.

Vương Thụy thấy cậu im lặng cắn một ngụm bánh bao cuối cùng, dáng vẻ hình như muốn bỏ chạy, lại vội vàng nói: “Trừ cái này ra, cậu không muốn xây dựng một con đường quốc lộ cho người trong thôn sao?”

Chu Tử Chu động tác liền khựng lại, nhìn Vương Thụy một cái, cúi đầu mở ra phần văn kiện trước mặt.

Giấy trắng mực đen, bên A là Kiều thị, bên B là trạm xây dựng đường sắt ở Chu thôn.

“Nếu cậu đáp ứng lời của tôi, bên tôi có thể cấp cho người trong thôn các cậu tu sửa một con đường quốc lộ, cứ như vậy, những đứa nhỏ trong thôn của cậu cũng sẽ không cần phải lặn lội trèo mấy ngọn núi để lên trấn học, bà nội cậu cũng sẽ không cần phải đi sớm về khuya mấy chục cây số để bán trứng nữa.” Vương Thụy ngả người về sau ghế, ôm cánh tay, khoé môi nhếch lên tươi cười, hiển nhiên đã chắc chắn Chu Tử Chu sẽ ăn miếng bánh này.

Mới vừa rồi hắn đã bỏ ra hơn hai ba tiếng đồng hồ, đem tất cả thông tin tài liệu của Chu Tử Chu cùng bối cảnh xuất thân điều tra tất tần tật.

Hắn đoán không sai, Chu Tử Chu do dự. Cho người tu sửa một con đường trong thôn, có thể mang đến rất nhiều thuận tiện cùng lợi ích, cậu đã từng đọc qua sách vở, không phải là không biết.

Dựa vào con đường này, nói không chừng sau này cái thôn lạc hậu bản cùng của cậu còn có thể phát triển đi lên nữa.

Mà một phần nguyên nhân khiến cậu lưỡng lự, đó là cậu không nghĩ tới Kiều Lưu trong nhà lại có nhiều tiền như vậy, nói xây liền xây. Phải biết rằng, vô luận là đục núi, hay là làm một con đường quốc lộ vòng quanh chân núi, cũng phải mất tới mấy triệu, thật sự là không có khả năng với tới.

“Ông muốn tôi làm gì?” Chu Tử Chu cũng không xấu hổ, cậu cầm lấy văn kiện, ngồi xuống lại.

Vương Thụy nói: “Thứ nhất, ở trước mặt Kiều Lưu, cậu phải làm bộ như hoàn toàn không biết y có bệnh, lại càng không thể nhắc tới trái tim có vấn đề gì, hay là hàn độc linh tinh.”

Chu Tử Chu gật đầu: “Cái này không khó.”

Cậu vốn không phải người nói nhiều, miệng kín, huống chi ấn tượng của cậu về Kiều Lưu cũng chẳng tốt đẹp gì, sau này cũng sẽ không cần qua lại trao đổi gì với đối phương. Cơ hội hai người ở chung khẳng định rất ít, cứ như vậy, giấu giếm chuyện này quả thật rất dễ dàng.

“Thứ hai, cậu phải hỗ trợ giúp y xoa tan độc tố, đương nhiên, chuyện này đối với thân thể cậu cũng chẳng

có tổn thương gì, cái này tôi cam đoan với cậu.” Vương Thụy nói.

Chu Tử Chu đối với chuyện này cũng không có vấn đề gì, thân thể có chút tổn thương cũng không sao, cậu tuổi trẻ khí thịnh, còn có thể sống thêm mấy chục năm.

Cậu hỏi: “Vậy tôi phải làm thế nào?”

Vương Thụy nói: “Một ngày hai mươi tư giờ cái này cậu cũng rõ rồi đi, hàn độc trong cơ thể y là tuần hoàn theo máu hai vòng, nhất là buổi tối, chính là thời điểm trái tim y yếu ớt nhất. Cho nên cậu cần phải vào ban ngày lần buổi tối, cung cấp cho y một ít linh khí từ cỗ linh chi, mỗi lần cung cấp tốt nhất là trên mười giấy, nếu không linh khí từ cỗ linh chi chỉ có thể dừng lại ở bên ngoài bề mặt da, không vào được trái tim.”

“Hơn nữa nhất định phải nhớ kỹ, nếu một ngày không cung cấp, y sẽ lại xuất hiện tình trạng như ngày hôm nay, làm không tốt sẽ chết người như chơi.”

“Vậy ngộ nhỡ có một ngày làm không kịp thì sao? Đây rất nguy hiểm.” Chu Tử Chu lập tức nhíu mày.

Vương Thụy giải thích nói: “Vậy một khi y xuất hiện tình huống như hôm nay, cậu liền cường hôn y, phải nhớ là miệng đối miệng đem linh khí từ cỗ linh chi truyền qua mới được, thì mới có thể cấp cứu kịp thời, nếu không người chết thật, cậu tự gánh lấy trách nhiệm đó.”

“Nếu không bị ép tới đường cùng, cũng đừng để y xuất hiện lại tình huống ngất đi như vậy, đối với trái tim của y thương tổn rất lớn.”

Chu Tử Chu do dự, cậu không quá nguyện ý gánh trên lưng một con ma ốm như vậy, nhưng nghĩ tới hợp đồng xây dựng ở trước mặt, lại không có biện pháp đi cự tuyệt.

Cậu nghĩ nghĩ, vì không muốn cùng Kiều Lưu hôn môi, mỗi ngày sờ sờ đối phương một cái, cậu vẫn là tình nguyện hơn.

Đàn ông con trai kẻ vai sát cánh không phải có cả một khối người sao, vậy cũng chẳng có gì khó khăn cả.

Cậu nhìn một lượt hợp đồng làm đường, lo lắng mà dặn dò Vương Thụy: “Đường phải xây cho thật tốt, tốt nhất là phải khoan sáu mét, xây kiểu này đường nhựa sẽ không dễ dàng bị rạn nứt, xây sao cho bằng phẳng nha, người trong thôn chúng tôi có rất nhiều người lái xe máy, lỡ không may lại gặp sự cố nữa.”

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Vương Thụy: “...” Yêu cầu cũng thật nhiều nha.

Chu Tử Chu tìm ra một cây bút, ở trước mặt Vương Thụy, đem phần hợp đồng kia ký lên. Cậu không phải là người không phân rõ nặng nhẹ, biết rõ có thể mang tới cho người trong thôn thật nhiều lợi ích, còn ra vẻ thanh cao không chịu làm. Trừ cái này, Vương Thụy còn đưa cho cậu một cái ví tiền bằng da hình vuông rất giản dị, bên trong còn có cái thẻ ngân hàng hai mươi vạn đồng.

Vương Thụy nói: “Đây là cậu nên có được, là chúng tôi phải cảm ơn cậu mới đúng.”

Chu Tử Chu không nói gì, cũng chẳng từ chối, liền nhận.

Bất quá khoản tiền này cậu cũng không có dự định sử dụng. Khoản tiền lớn như vậy, nhờ đâu sau này bên chỗ Vương Thụy đối ý, bắt cậu trả lại thì làm sao bây giờ. Cho nên cậu không thể dùng được.

Chu Tử Chu ăn cơm trưa xong, lại ở trong khuôn viên trường đi dạo một lát, đem đại khái địa hình đều thăm dò một lượt. Dọc đường đi cậu còn lặng lẽ đánh giá chung quanh, lại một lần nữa nhận thức được đại học này cùng mình là có bao nhiêu khác biệt, bản thân thoát nhìn tựa như con khỉ con từ trong gánh xiếc đi lạc vào một bữa yến hội cao cấp vậy.

Cho dù là trước khi Chu Tử Chu tới thành phố lớn này, cũng đã sớm làm tốt tâm lý chuẩn bị, lúc này lại thấy chênh lệch lớn như vậy, vẫn là khó tránh khỏi có điểm mất mát.

Bất quá cậu rất nhanh liền tỉnh táo lại, không có cách nào có thể thay đổi được chuyện này, tự tìm phiền não cho mình cũng vô dụng. Không bằng lúc này cố gắng một chút, ra sức thi cử dành lấy bằng chứng chỉ.

Đi dạo xong trường học, cậu mới chậm rì rì trở về phòng ngủ, đem cái ví Vương Thụy cho mình để vào trong ngăn kéo.

Đồ đạc của Kiều chim công đều được quản gia thu xếp ổn thoả, người cũng mất tích không thấy tăm hơi.

Trên thực tế, đến ngày hôm sau, Chu Tử Chu cũng không có nhìn thấy Kiều Lưu đâu cả. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, cái tên Kiều Lưu này, bộ dạng đẹp, gia thế lại tốt, cái đuôi còn có thể vểnh cao tới trời, khẳng định là kết bè kéo cánh, đến nơi đông người tụ hội chơi bời rồi, bây giờ còn chưa có phải khai giảng chính thức, có thể thành thành thật thật làm ỏ ở trong phòng mới là chuyện lạ á.

Kiều Lưu trên bàn không có đồ vật gì, chỉ bày ra một cái máy tính số lượng có hạng màu trắng, màn hình đang dừng lại ở trên một trò chơi đấm máu nào đó.

Chu Tử Chu đi qua bàn học của y, nhìn không được liếc mắt nhiều thêm mấy cái. Cậu cũng không phải quá hai lúa, cũng đã từng tiếp xúc qua vài loại đồ điện tử này nọ, nhưng đối với máy tính, ấn tượng chỉ giậm chân tại chỗ vào thời học trung học hai tuần một tiết tin mà thôi. Mà cái loại máy tính đó lại tựa như cái xe cày vậy vừa mở ra liền kêu ầm ầm đến không ngừng lại được, hiển nhiên không thể so sánh với cái loại hiện đại mỏng dính duyên dáng siêu cấp có diện mạo này được.

Chu Tử Chu có chừng mực, cậu chỉ là đứng ở đó, tò mò nhìn một lát, cũng không có nghĩ đi tới táy máy linh tinh.

Bất quá ngay lúc này, vừa vặn cửa bị đẩy ra.

“Này, cậu làm gì đó?”

Trước cửa đứng một nam sinh mặc áo khoác bóng chày, tóc vuốt vuốt keo, hai tay cầm theo hai cái túi lớn, hẳn là vừa mới đi siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt trở về.

Chu Tử Chu vừa thấy đối phương liền cảm thấy khá quen mắt, lại nhìn lại một lần nữa, đây không phải là cái tên vào ngày đầu tiên cậu tới trường đúng phải sao, còn mắng mình là đồ nhà quê nữa?

Lâm Lương cũng nhận ra cậu, nhíu mày một cái, hiển nhiên đã đối với ấn tượng để lại của Chu Tử Chu không tốt.

Chu Tử Chu trong lòng kêu khổ, cảm thấy khi đã biết bạn cùng phòng của mình là ai rồi, một tên so với một tên càng muốn đau đầu hơn. Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng cậu vẫn tận lực muốn cùng bạn cùng phòng quan hệ tốt, vì thế chủ động đi tới tiếp nhận đồ vật nặng trong tay của Lâm Lương, nói: “Cậu cùng ở phòng 416 sao? Tôi gọi là Chu Tử Chu.”

Lâm Lương lại cố ý né qua một bên, tránh được tay cậu, nhắc mí mắt từ dưới lên trên liếc Chu Tử Chu một cái: “Cảm ơn, bất quá không cần.”

Hắn vừa nói xong lại tránh ra vài bước, đem đồ vật đặt tới trên giường, lại từ đầu tới chân chậm rãi đánh giá Chu Tử Chu một cái. Chu Tử Chu trên người mặc một cái áo sơ mi hồng ca rô của cùng quần bò giặt đến bạc màu, trên chân còn mang theo một đôi giày gỗ không bám bụi, tóc rũ xuống chấm tới mắt kính đen, đây là cái thẩm mỹ gì vậy a.

Lâm Lương bĩu môi, hắn còn chưa có gặp qua tên nào quê mùa như vậy đâu.

Nguyên tắc làm người của Chu Tử Chu chính là cùng mọi người xung quanh quan hệ tốt, nhưng cũng không phải cứ khăng khăng tới cùng. Cho nên Lâm Lương soi mói cậu xong, ngồi xuống trước bàn học của mình, lấy điện thoại ra bùm bùm đánh chữ, phát tin nhắn bằng giọng nói, Chu Tử Chu cũng không bắt chuyện nữa, cầm quần áo của chính mình đi tắm.

Thời tiết tháng chín oi bức đến cực điểm, ở bên ngoài chạy một vòng đã sớm một thân đầy mồ hôi.

Cậu cầm lấy chậu đồ tiến vào phòng vệ sinh, Lâm Lương bỗng nhiên nói một câu: “Về sau không có chuyện gì thì cùng đứng nhìn chằm chằm máy tính của người khác, đến lúc đó máy tính mà bị mất, cậu chịu trách nhiệm nổi sao?”

Chu Tử Chu quay đầu lại, Lâm Lương vẫn như cũ rũ mi xuống chơi điện thoại, câu nói vừa rồi kia cũng không biết có phải là nói với cậu nghe không.

Chu Tử Chu cầm chậu trong tay, không nói gì, tiến vào phòng tắm mở vòi ra.

Buổi tối hôm nay trong phòng cũng chỉ có hai người Lâm Lương và Chu Tử Chu. Lâm Lương thì nấu cháo điện thoại tới tận khuya, đồ dành bạn gái gì gì đó, ngọt ngọt ngào ngào mà gọi bảo bối, cho tới tận hơn mười hai giờ, kí túc xá tắt đèn, hắn mới vội tiến vào phòng vệ sinh lung tung cọ rửa một phen.

Chu Tử Chu tối nay vẫn không ngủ được, hai mắt mở to nhìn chằm chằm trần nhà có vài vệt sáng nhàn nhạt.

Cậu có chút nhớ nhà. Ban đêm trong thôn có ánh trăng, không phải dạng giống như ánh sáng từ đèn pha của xe trên đường liên tục hắt vào như vậy.

Bạn cùng phòng còn lại vẫn không có tới, giường đều bỏ trống, thật ung dung thản nhiên đến hoàn toàn không sợ bị trường học khai trừ vậy.

Kiều Lưu là ngày hôm sau trước khai giảng mới chịu trở về.

Trước lễ khai giảng, phụ đạo viên ở trong lớp đứng lên phát biểu. Chu Tử Chu dậy thật sớm, chỉnh lý bản thân mình cho sạch sẽ, cầm một cuốn vở ghi chép ngồi ở dãy ghế cuối cùng[1]. Buổi sáng trước khi rời cửa, còn thuận tiện cầm theo cái ví tiền mà Vương Thụy cho cậu, thoát nhìn đen thui giản dị, còn bỏ thêm một cái thẻ cơm và vài ba cái gì đó rất đầy đủ, không cần phải bỏ ra mấy đồng tiền lẻ đi ra căng tin mua cơm hộp.

[1] nguyên văn [] là dạng phòng học theo kiểu ruộng bậc thang ấy. Có hình minh hoạ phía dưới.

Cậu ở dãy ghế ngồi mười phút, Lý Tiểu Phỉ cùng một cô gái đi tới đây, thấy bên cạnh Chu Tử Chu có chỗ trống, liền đặt mông ngồi xuống bên cạnh, cười nói: “Dậy sớm quá ta?”

Cậu lại hướng tới Chu Tử Chu giới thiệu: “Đây là bạn gái của tôi, Phương Tình.”

Chu Tử Chu chào hỏi một tiếng.

Phương Tình mặc một cái quần đùi ngắn màu trắng, lộ ra hai cái chân lác lư ở ngoài, là một cô gái rất đáng yêu, còn khá là sang chảnh, làm sao có thể bắt chuyện lại với Chu Tử Chu được, nhưng đột nhiên nhìn thoáng qua cái ví tiền để trên bàn của cậu, kinh ngạc “a” lên một tiếng.

“Làm sao vậy?” Chu Tử Chu đầu óc mơ màng.

Phương Tình sớm đã thần thần bí bí mà lôi kéo Lý Tiểu Phi ra khỏi phòng học.

Vừa ra khỏi phòng học, Phương Tình liền đánh rớt khỏi tay của Lý Tiểu Phi: “Anh làm sao quen được cái tên Chu Tử Chu kia vậy? Cậu ta thoát nhìn là một tên phú nhị đại ẩn hình đó!”

Lý Tiểu Phi bật cười nói: “Làm sao có thể? Cậu ta ngày hôm qua còn vác theo một cái bao bố tới trường em không thấy sao, lại nói người như vậy làm sao có thể là phú nhị đại được chứ? Đừng chọc anh cười.”

Phương Tình cau hấn một cái, nói: “Làm sao không có khả năng chứ, anh không phát hiện cái ví số lượng có hạn của cậu ta sao, ít nhất phải có trên mười vạn đó, người bình thường như chúng ta ai có thể mua nổi sao?”

Lý Tiểu Phi tròn tròn mắt, trong lòng cũng không nhịn được suy xét lại, ngày hôm qua gặp Chu Tử Chu hẳn cũng không có chú ý nhiều lắm, chỉ cảm thấy đây chẳng qua là một tên nhà quê. Nhưng nghĩ lại thì, có thể bình tĩnh vác bao bố tới trường như vậy, cũng thật là một người tài ba nha. Chẳng lẽ bây giờ mới chịu hiện nguyên hình thật chất là một phú nhị đại?

Lý Tiểu Phi cùng Phương Tình ở bên ngoài nói mấy câu, mới chịu trở lại phòng học, phụ đạo viên vẫn còn đang phát biểu trên bục giảng.

Phụ đạo viên là một tên hói đầu, nói chuyện cùng hành động rất dí dỏm, pha trò cho sáu mươi sinh viên phía dưới đều cười to không ngừng.

Hắn vừa nói tới một nửa, Kiều Lưu cùng một nam sinh khác mới chậm rì rì đi vào. Phụ đạo viên tính tình tốt, cũng không có nói gì, để cho bọn họ vào.

“Kiều Lưu! Bên này có chỗ nè!” Lớp trưởng ngồi ở dãy giữa lập tức phát tay, bên chỗ của hắn không có người, là cố tình để lại cho Kiều Lưu.

Kiều Lưu vừa vào trường, căn bản không có tâm tư nhớ kỹ ai hết, nhưng người nhớ mặt y, lại có nhiều vô cùng.

Trưởng lớp Vu Chiêm chính là một trong những số đó. Hắn là ngày hôm qua chủ động tiến cử mình[2] làm hướng dẫn viên, rất tích cực. Mà loại người tích cực này là loại người sẽ tranh thủ tóm lấy hết thấy cơ hội.

[2] nguyên văn [] dịch là mao toại tự tiến. Tức là Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn.

Chính là ngày hôm qua Kiều Lưu đi làm thủ tục, đều là hắn làm hướng dẫn viên. Hắn vừa mới thấy chiếc xe của Kiều Lưu lái, liền sợ tới ngay người.

Kiều Lưu hai tay dút trong túi quần, không mấy tập trung mà nhấc chân bước đi, dọc đường đi thu hút không biết bao nhiêu tầm mắt của người khác chú ý tới cùng khe khẽ bàn tán.

Chu Tử Chu nghe thấy phía dưới một trận xôn xao, nhấc mắt lên, liền nhìn thấy Kiều Lưu một thân áo cổ chui màu vàng[3], tô điểm thêm cho làn da trắng bóc của y, tóc lại đen mượt, bộ dáng đẹp trai vô cùng, thật sự khó tránh khỏi bị chú ý như vậy.

[3] có thể hiểu là áo hoodie ấy. Có hình minh họa phía dưới.

Tầm mắt của cậu cùng cái mặt thối của y vừa vặn bắt gặp đối diện nhau.

Chu Tử Chu nhanh chóng rũ mắt xuống, bút xoay trên tay có chút chậm lại. Cũng không phải cậu chột dạ bởi vì chuyện hôn môi ngày hôm qua với Kiều Lưu — cậu tuy rằng biết chuyện ngày hôm qua là có bao nhiêu lúng túng, nhưng cậu cũng chẳng có năng lực đối với nam sinh tưởng tượng ra cái gì, cho nên đối với Kiều Lưu nửa điểm tâm tư cũng không có. Cậu chỉ cho rằng nó như việc bị một con công cắn là được.

Cho rằng môi không cần thận đập trúng khúc gỗ cũng không sai lắm.

Cậu chỉ là đang suy nghĩ, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể tiếp xúc với Kiều Lưu trên mười giây đồng hồ, đem linh khí cổ linh chi như Vương Thụy nói mà truyền qua cho y.

Mà Kiều Lưu cái tên này lại là cái loại đuôi vĩnh kiều ngạo tới có thể hất lên tới trời, căn bản không có khả năng cùng cậu làm bạn bè, giống như các nam sinh khác kẻ vai sát cánh dính chùm với nhau, khẳng định là không có khả năng.

Nhưng nếu đã đáp ứng Vương Thụy kí bản hợp đồng kia rồi, vì con đường quốc lộ kia, cậu khẳng định phải làm được.

“Mày tới đó ngồi đi.” Kiều Lưu nói với Lâm Hoắc Nhiên bên cạnh, cầm hất về phía lớp trưởng Vu Chiêm.

Lâm Hoắc Nhiên cười hì hì khoác tay lên bả vai y: “Vậy còn mày, đừng nói mới ngày đầu tiên đã có mục tiêu rồi nha.”

Kiều Lưu lãnh đạm nói: “Biến đi.”

Lâm Hoắc Nhiên bắt quạ cũng chỉ là trêu chọc y mà thôi, dù sao hẳn cùng Kiều Lưu từ hồi tiểu học đã chơi với nhau, cũng biết đối phương ngay cả mối tình đầu cũng không có, thật sự là một tiểu công tử ngây thơ vô cùng, mục tiêu gì gì đó căn bản đều là mây bay. Bản thân Kiều Lưu từ lúc sơ trung đến trung học sớm đã được nhóm nữ sinh theo đuổi tựa như bia ngắm, nhưng hết lần này tới lần khác cũng chẳng có nổi một người lọt vào mắt y.

Thời điểm học trung học, còn có một nữ sinh da mặt siêu dày học chung lớp, dùng thủ đoạn cũ rích ôm sách chạy tới hướng Kiều Lưu muốn đâm vào, kết quả Kiều Lưu không nói không rằng mà lui về sau hai bước, làm cho người ta ngã sấp mặt lờ lên đất tạo ra một cái hố hình người luôn.

Thiệt đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc là gì.

Vu Chiêm trông thấy Lâm Hoắc Nhiên ngồi bên cạnh, có chút thất vọng, bắt quạ vẫn là mang bữa sáng trước đó tự mua để lấy lòng đưa qua.

Lâm Hoắc Nhiên hai tay khoát lên hàng ghế dựa, nhiều chuyện mà nghiêng đầu nhìn chằm chằm về hướng của Kiều Lưu, quả thật là rất tò mò muốn biết người mà Kiều Lưu muốn ngồi cùng là ai.

Kết quả chỉ thấy Kiều Lưu đi thêm mười bước, khuôn mặt tuần tú banh chặt đi tới dãy ghế cuối cùng, đứng ở bên cạnh một tên mặc áo xanh ca rô, mang kính đen trông rất quê mùa.

Lâm Hoắc Nhiên sợ tới rớt cằm.

Mà không chỉ có Lâm Hoắc Nhiên, ngay cả Chu Tử Chu cũng đực cái mặt ra nhìn Kiều Lưu.

Đối phương vừa mới chuẩn bị ngồi xuống bên cạnh, cậu liền chú ý tới sắc mặt của Kiều Lưu rõ ràng không được tốt như ngày hôm qua.

Kiều Lưu vốn rất trắng, trên mặt gần như trong suốt, không có một chút máu. Ngày hôm qua té xỉu, cũng là một bộ xám trắng tương tự xác chết, sau khi hôn môi xong lại giống như được cung cấp dưỡng chất, trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện được một chút huyết sắc, thời điểm đánh người còn rất hăng hái cơ mà.

Mà hiện tại, có thể là do hai mươi tư tiếng chưa được cung cấp cổ linh chi, trên mặt lại có chút trắng bệch, trên trán còn ẩn ẩn vài giọt mồ hôi trong suốt.

Hơn nữa Kiều Lưu thể chất thiên hàn, tới mùa hè cho dù có mặc áo khoác tay dài, cũng chẳng cảm thấy nóng.

Chu Tử Chu thật sự rất rối rắm, nếu Kiều Lưu mặc chính là áo ngắn thì tốt rồi, cậu có thể làm bộ lơ đãng mà dùng khuỷu tay chạm vào khuỷu tay đối phương, cứ như vậy mà chạm mười giây đồng hồ, nhiệm vụ ngày hôm nay liền được giải thoát.

Nhưng cổ tình Kiều Lưu lại mặc áo dài tay cùng quần dài thể thao.

Toàn thân bọc kín như bánh chưng như thế thì có chỗ nào mà chạm được chứ? Chạm mặt sờ cổ? Sẽ bị Kiều Lưu đánh chết đi. Chạm tay? Hai thằng con trai nắm tay nhau, ngay cả Chu Tử Chu đều cảm thấy kỳ quái thế nào ấy. Hay là chạm một đoạn mắt cá chân tinh tế bị lộ ra kia? Có khi nào ngày hôm sau liền trở thành tên biến thái vào cục cảnh sát uống trà không.

Trong khi cậu đang vắt óc suy nghĩ ra biện pháp để giải quyết vấn đề nan giải so với bài thi toán còn muốn khó khăn hơn, thì Kiều Lưu bên này cũng đã đặt mông ngồi xuống, ghé dựa phát ra một trận tiếng động không nặng không nhẹ.

“Được rồi mấy em ơi, quay đầu lại nào!” Phụ đạo viên ở trên bục giảng nói giỡn: “Thầy có thể hiểu được tâm tình của nhóm nữ sinh khi thấy trai đẹp, nhưng mà còn nhóm nam sinh kia, quay đầu như hổ rình mồi mà nhìn chăm chú người ta làm cái gì a? Là thầy không đủ đẹp trai sao?”

Trong phòng học lập tức vang lên một trận cười.

Bầu không khí từ lúc Kiều Lưu xuất hiện, châu đầu ghé tai nghị luận gì đó rồi cuộc cũng trở lại bình thường. Ánh mắt đánh giá cậu ấm Kiều Lưu này, cũng dần dần bớt đi không ít, Chu Tử Chu thoáng nhẹ thở ra.

Hai người tựa như người không quen, một câu cũng không nói. Chu Tử Chu vốn là người tính cách dễ ở chung, lúc vừa mới gặp Kiều Lưu, cũng tính toán muốn cùng đối phương sống chung thật tốt, dù sao về sau cũng phải ở chung một phòng tới bốn năm lận mà. Nhưng thật sự là Kiều Lưu quá kiêu ngạo, không hỏi trắng đen đã lao vào đánh người. Chu Tử Chu đối mặt với loại người như con chim công như vậy, cậu cũng chẳng tự muốn rước nhục vào thân[4].

[4] nguyên văn là mặt nóng dán mông lạnh. Tức là ý nói người ta không để ý mà mình cứ dính tới.

Cho nên cậu cũng không chủ động mở miệng ra nói chuyện với Kiều Lưu làm gì.

Còn Kiều Lưu, lại càng không thể chủ động cùng người khác bắt chuyện được.

Chu Tử Chu cầm bút nghiêm túc ghi chép, Kiều Lưu nhìn khoảng không trước mặt, nhàm chán gõ nhẹ lên mặt bàn.

Kiều Lưu thoát nhìn không chút nào để ý, nhưng kì thật cả cơ thể đã cứng ngắc, kéo căng tới không thể cử động được. Y nhìn xung quanh, lại chẳng thèm liếc một cái tới Chu Tử Chu. Nhưng trong đầu lại không ngừng lặp đi lặp lại lời của Vương Thụy ——

Y tháng trước vừa mới thành niên, sau khi thành niên rồi, trận pháp mỗi tháng của Vương Thụy đối với y đều vô tác dụng. Y hiện tại cả người đều như bị nhốt trong hầm băng, nội tạng đều bị hàn độc lạnh lẽo quán lấy, không biết khi nào thì sẽ chết.

Y muốn chết sao? Đương nhiên là không rồi, ai lại muốn chết chứ. Huống chi y có tiền lại có mặt đẹp, quả thật sinh ra là để làm người thắng, dựa vào cái gì lại muốn đi tìm chết chứ.

Y hiện tại rất rõ ràng, cách duy nhất không chết, chính là tìm Chu Tử Chu hấp thụ linh khí cổ linh chi. Nhưng điều này lại làm cho Kiều Lưu cảm thấy vô cùng ghen ghét, y cảm giác chính mình giống như một con quỷ chết đói không biết đủ là gì, còn phải dựa vào tinh khí của đối phương mới có thể duy trì được mạng sống.

Tuy rằng ngày hôm qua y giận chó đánh mèo lên người Chu Tử Chu, nhưng cũng không thể không thừa nhận, cùng đối phương hôn xong, cả người y tựa như sống lại vậy. Năm giờ sau đó tinh thần sáng láng, mặt mày phơi phới.

Cho nên y cả ngày đều không trở về trường học.

Tới hiện tại, khoảng cách từ lúc hôn tới giờ ước chừng cũng đã hơn hai mươi ba tiếng đồng hồ, cũng đã sắp vượt qua hai mươi tư giờ.

Kiều Lưu ngày hôm qua còn bán tín bán nghi, không quá tin tưởng vào lời của Vương Thụy, cảm thấy chính mình thống khổ liền cứ thống khổ đi, cùng lắm là nhịn cho qua thôi, cũng sẽ không tới mức mất mạng đâu ha. Nhưng hiện tại y lại không thể không tin được.

Theo thời gian dần dần trôi qua, độ ẩm từ nụ hôn kia lưu lại trên người cũng càng ngày càng giảm đi, hàn độc lại lần nữa quét qua, giống như đã không thể không chế nổi nữa, từng bước xâm chiếm lấy y.

Vừa rồi đi tới đây, cũng đã là cực hạn của chính mình rồi, trên lưng giống như là đang bị một toà núi băng đè nặng, hít thở cũng không xong, không biết giây tiếp theo hay là thêm vài giây nữa sẽ mất đi hoàn toàn tri giác.

Thật sự là đang rất cần Chu Tử Chu hôn một chút mới có thể tốt lên được.

Kiều Lưu trên mặt vẫn giữ nguyên lạnh lẽo, trong lòng lại tựa như kiến bò trên chảo nóng, nôn nóng bất an, cố tình lại không thể chủ động đụng chạm Chu Tử Chu. Hô hấp của y cũng đều nhanh mất đi, gõ lạch cạch trên mặt bàn, tốc độ càng lúc càng nhanh, ngón tay cứng ngắc trắng bệch.

Chu Tử Chu bị tiếng ồn từ y truyền tới, nhịn không được liếc Kiêu Lưu một cái, không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy liền bị dọa cho nhảy dựng lên. Chỉ mới vừa mười phút đồng hồ, sắc mặt đối phương so với lúc mới vào phòng học, liền kém đi tới mười lần.

Không được, Chu Tử Chu nghĩ thầm trong bụng, còn như vậy nữa chắc chắn sẽ nháo ra tai nạn chết người đó.

Nhưng mấu chốt là —— tìm cái có gì để đụng vào đối phương mười giây đồng hồ đây?

Mãi suy nghĩ, bút trong tay cũng trượt ra khỏi tay, kêu lộc cộc lộc cộc từ mặt bàn lộn một vòng xuống mặt đất, sau đó dừng lại ở giữa khe hở hai chỗ ngồi của hai người, vừa vặn lún tới chân của Kiêu Lưu.

Chu Tử Chu sửng sốt một chút, bỗng nhiên nảy ra chủ ý, cậu gấp người xuống nhặt lên, tay dài trên đất sờ soạng một chút, sau đó lại giống như không cần thận, đụng phải mắt cá chân của Kiêu Lưu ——

Cứ như vậy ngăn ngủ một giây đụng chạm. Hơi ẩm từ mu bàn tay Chu Tử Chu truyền tới mắt cá chân lạnh như băng của Kiêu Lưu, mang theo linh khí cổ linh chi cuộn cuộn nhiệt lượng nhất thời vèo vèo chảy vào.

Trong nháy mắt Kiêu Lưu tựa như là con cá đang nằm trên mặt thớt tìm được đường về với biển cả, lập tức liền có thể hô hấp, y nhân cơ hội lén lút thở dốc một hơi.

Nhưng mà lập tức, Chu Tử Chu liền đem cây bút nhặt lên, tay cũng ly khai khỏi mắt cá chân y.

Kiều Lưu: "..."

Kiều Lưu như là chưa kịp trở về hoàn toàn với biển cả, lại bị người khác nắm cổ xách lên bỏ lại lên thớt.

Y sắc mặt cực tái nhợt, cũng rất khó xem, nhưng vẫn như cũ không chớp mắt, cũng không có nghiêng đầu nhìn Chu Tử Chu một cái.

Chu Tử Chu cũng có chút lúng túng, cậu vốn còn muốn dựa vào cách này, chạm vào Kiêu Lưu. Nhưng mà cậu lại phát hiện bản thân mình tính toán sai lầm rồi, xoay người nhặt bút, nào có ai sẽ đụng vào mắt cá chân đối phương mười giây chớ! Nếu còn lâu hơn đều bị người ta tưởng là mình có ham mê biến thái với hai cái cặp giò mất.

Con số mười giây này thoạt nhìn thật ngắn, nhưng trên thật tế ngay cả một phần mười giây thôi cũng làm gì có chỗ nào ngắn chớ! Cũng đủ để khiến Chu Tử Chu xấu hổ muốn đi gặp tổ tiên luôn rồi!

Cậu xoay người xuống, dừng lại ở đó ba giây đồng hồ, trên mặt đều muốn nở ra máu, nước mắt sinh lí đều muốn vọt ra, bất đắc dĩ mà phải đứng lên!

Chu Tử Chu gãi gãi tóc, rất là phiền não.

Kiều Lưu nhắm mắt lại, có xúc động muốn đem tên nhà quê làm ăn nửa vời này dần do một trận. Nhưng hai tay y hiện tại đều giơ lên cũng không nổi, nhịp tim cũng chậm rãi chậm lại, cả người lạnh như băng tới muốn co lại.

Chu Tử Chu trộm nhìn Kiều Lưu một cái, vừa thấy sắc mặt của Kiều Lưu càng thêm khó coi, liền luống cuống tay chân. Nếu nháo ra tai nạn chết người thì phải làm sao bây giờ. Chu Tử Chu dù sao cũng là một người từ nơi nhỏ bé đi ra, chưa từng lâm đại trận lớn như vậy, hoảng hốt đều viết rõ trên mặt, gấp đến độ trên trán đều đổ mồ hôi hột. Làm sao bây giờ!

Cậu hoảng tới không còn lựa chọn, bất chấp tất cả, đột nhiên khom eo đứng lên, đẩy người Kiều Lưu, nhỏ giọng nói: “Tôi phải ra ngoài đi vệ sinh, phiền cậu nhường đường một chút.”

Kiều Lưu nửa sống nửa chết mà trừng cậu hai cái, ngồi vững như núi thái sơn không hề nhúc nhích, không phải y không chịu nhúc nhích, mà là y thật sự không thể nhúc nhích, cái mạng này cũng sắp tàn tới nơi rồi!

Ngay sau đó, Kiều Lưu chỉ thấy Chu Tử Chu cắn môi một cái, một chân duỗi qua cả người y, thật vất vả mà dừng lại ở mặt đất bên kia. Phòng học của họ là dạng kiểu bậc thang, ghế dựa đều là song song với nhau, ở giữa có một khe hở. Nếu Kiều Lưu không đứng lên, Chu Tử Chu ngoài trừ từ Kiều Lưu vượt qua, căn bản không còn cách nào có thể ra ngoài.

Sau đó Chu Tử Chu đột nhiên đứng không vững, không cẩn thận liền nhào đầu về phía trước, thiếu chút nữa là ngã sấp mặt xuống, nửa người cậu đều vắt ngang trên người Kiều Lưu, sau đó liền duỗi tay ra chống đỡ lên vai Kiều Lưu. Lòng bàn tay đụng tới làn da chỗ cổ Kiều Lưu, xúc cảm ấm áp khi chạm vào truyền thẳng qua làn da tiến vào trong mạch máu, không biết làm thế nào, từ đốt xương cùng của Kiều Lưu chạy thẳng lên tới da đầu, nhịn không được mà đột nhiên nổi lên một tầng da gà.

Ấm lãnh hàn độc trên người đột nhiên bị nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay Chu Tử Chu xua đi, Kiều Lưu nháy mắt có chút miệng khô lưỡi nóng, nhịn không được liếm liếm môi, đôi mày anh tuấn lại đột nhiên xoắn lại với nhau, thấp phần không kiên nhẫn mà quát khê: “Tính nằm trên người tôi đến khi nào, còn không lập tức đi xuống!”

“Chân tôi bị vướng, vướng chỗ này.” Chu Tử Chu lại cọ cọ ma sát một hồi, thật vất vả mới đem cái chân còn lại từ bên người Kiều Lưu trèo qua. Cậu yên lặng ở trong lòng liệt kê ra thêm mấy thủ đoạn, cực kỳ chậm chạp mà từ người Kiều Lưu trèo xuống.

Thăng cho đến mười giây đồng hồ!

Thật sự là phải vất vả lắm mới vượt qua được mười giây đồng hồ này, Chu Tử Chu lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, như là mới hoàn thành xong một cái nhiệm vụ sinh tử khẩn cấp vậy. Nhanh chóng đem cả người chống trên vai của Kiều Lưu, bàn tay đụng tới giữa đoạn cổ lộ ra của đối phương cũng nhanh chóng thu hồi trở về.

Trong thời gian này cùng cổ linh chi truyền tới, hàn khí trong cơ thể Kiều Lưu cũng dần dần tiêu tán đi, không chỉ như vậy, cả người đều trở nên nóng rực vô cùng, cũng không biết có phải vì nguyên do trước đó Chu Tử Chu đụng chạm hay không. Y thậm chí có thể cảm giác được thời điểm khi mà Chu Tử Chu dời chân qua, cái móng còn ở trên đùi của mình ngăn ngáng ma sát hai cái.

Cái loại cảm giác mượt mà này nhất thời liền khiến da đầu Kiều Lưu run lên! Trong đầu cũng chẳng phải nảy ra hàng ngàn phương thức giết người, mà là nhớ tới đôi môi mềm mại ấm áp khi dán lên mình vào ngày hôm đó.

Đầu óc y vang lên ơng ơng.

Không đợi cho Chu Tử Chu đứng vững, y đã một phen đem Chu Tử Chu đẩy ra, hai gò má nóng ửng ửng, cả giận nói: “Cậu làm gì!”

Tôi làm gì —— Chu Tử Chu nghĩ thầm rằng tôi vừa mới cứu cậu một mạng trở về đó a! Cái đồ vong ơn phụ nghĩa này!

Bất quá Chu Tử Chu đương nhiên sẽ không nói như vậy, cậu cũng không quên lời dặn dò nhắc nhở của Vương Thụy. Chu Tử Chu lau mồ hôi trên trán vì khẩn trương mà chảy ra, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, tôi chỉ là muốn đi vệ sinh, tôi không nhịn được.”

Kiều Lưu trừng mắt nhìn cậu, mặt đỏ tai hồng, găm nhẹ nói: “Vậy cậu còn không mau đi lẹ đi a!”

Chu Tử Chu cũng biết tính cách của y không tốt, cũng chẳng muốn cùng y so đo, cong thắt lưng hướng tới cửa sau tẩu thoát. Đi được vài bước trong lòng cậu lại không ngừng cảm tạ trời đất, cuối cùng cũng đem người cứu trở về, diễn trò cũng thật khó khan a, cậu đều muốn nhanh hỏng mắt!

Như vậy, cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ lần đầu tiên, cũng có nghĩa tiền Vương Thụy đưa cho cậu, cậu hẳn là không cần bị gánh nặng tâm lý nữa mà nhận lấy một chút cũng không sao đâu ha. Dù sao cũng coi như có qua có lại, được hồi báo cũng là chuyện dĩ nhiên thôi. Nghĩ tới đây, Chu Tử Chu đã muốn tới căn tin mua một chút gì đó ăn rồi, cảm thấy buổi tối còn có thể ăn gì đó ngoài cháo trắng cùng bánh bao, biết đâu còn có thể gọi thêm một phần đồ ăn hơn năm mao tiền. Có thể lấp đầy bụng thật khiến cậu vui vẻ, hưởng chi mình còn được lời như vậy a! Chu Tử Chu vui vẻ đến khoe miệng cũng cong lên.

Oan hồn trên người của Kiều Lưu triệt để bị đánh đuổi, nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, này đều là nhờ ơn của cái tên nhà quê kia ban tặng. Y theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy lúc Chu Tử Chu đi tới cửa, nửa sườn mặt liền xuất hiện một nụ cười vui vẻ, còn có một cái lúm đồng tiền nho nhỏ cũng lộ ra — một bộ thật hạnh phúc a! Kiều Lưu làm sao đều cảm thấy đây chính là do ngại ngùng, vui vẻ, sau khi chiếm tiện nghi người ta xong liền thoải mái đắc ý.

Kiều Lưu: “...” Chờ chút.

Y nhìn chằm chằm vào Chu Tử Chu biến mất nơi cầu thang, quẹo vào phòng vệ sinh. Trong lòng thập phần không ổn.

Nghĩ như thế nào đều cảm thấy không thích hợp.

Tên nhà quê này lượm bút còn đụng tới mắt cá chân của y làm chi?

Lúc rời khỏi còn ngã trên người y làm gì?

Còn có ngày hôm qua nữa, tuy rằng nụ hôn kia cũng chỉ là ngoài ý muốn, đều là do cái tên già Vương Thụy kia, nhưng lúc hôn xong, tên nhà quê này làm thế nào cũng không có một chút tức giận?! Có nam sinh bình thường nào cùng nam sinh khác hôn qua phản ứng đầu tiên không phải là đánh người, mà là lắp bắp xin lỗi không?

Nghĩ như thế nào đều cảm thấy quái quái.

Chờ Chu Tử Chu đi vệ sinh xong rồi, cong lưng trở về phòng học, chỉ thấy Kiều Lưu đang dựa vào ghế dựa, lại khôi phục lại điệu bộ ngang ngược tự đắc tràn trề, quả thật cùng với tiểu yêu tinh chuyên đi hút sinh khí người ta giống nhau như đúc, vinh quang đầy cả mặt, ngay cả mức độ anh tuấn cũng tăng lên ở một level khác, nhưng bất đồng với trước kia chính là, ánh mắt sẫm soi kia lại đang nhìn chằm chằm vào cậu nha.

Chu Tử Chu sững sốt, chậm rì rì đi qua.

Ánh mắt Kiều Lưu dán lên, hướng về Chu Tử Chu liếc một cái, nói ra khỏi miệng: “Muốn vào?”

Chu Tử Chu gật đầu.

Kiều Lưu ôm hai tay, hừ lạnh nói: “Cậu muốn đi là đi, muốn vào liền vào, ra ra vào vào, có thấy phiền hay không hả?”

Chu Tử Chu không biết y lại bị làm sao, lại bày ra một bộ thanh nhã ngạo mạn cái gì, cũng chẳng rên lấy một tiếng, tính toán muốn đi đường vòng, sau đó ngồi ở một đầu khác, đầu bên kia cũng có sinh viên đang ngồi, nhưng cho dù ngồi bên cạnh có là Diêm Vương đi nữa cũng so với cái tính cách của Kiều Lưu tốt hơn rất nhiều. Nhưng không đợi cho Chu Tử Chu đi qua, Kiều Lưu đã túm lấy tay áo cậu, đồng thời tự mình đứng lên, đem người ném vào.

Chu Tử Chu sững sốt một chốc, mới ngồi xuống vị trí của mình, cầm bút tiếp tục ghi chép, sợ vừa rồi đi ra ngoài vệ sinh, đã bỏ lỡ những thứ quan trọng. Cậu nhập tâm rất nhanh, lập tức giao trái tim phóng tới bên cạnh phụ đạo viên, còn thỉnh thoảng ở trên vở ghi lại vài ba câu. Bất quá có lẽ là do có chút say nắng, vừa rồi còn bị Kiều Lưu lôi kéo như vậy, lảo đảo choáng váng, cậu liền cảm thấy huyết khí có chút dâng lên, trong mắt cũng hiện ra một tầng nước mắt.

Đây là bệnh cũ của Chu Tử Chu, cậu khi còn nhỏ trong mắt từng lẫn lộn ít hạt cát, có chút đau mắt hột, đụng chạm một xú cũng dễ dàng làm hốc mắt rưng rưng.

Chu Tử Chu theo bản năng tháo kính đen xuống, thuần thục dùng ngón tay đơn giản nhu nhu hai mắt.

Kiều Lưu cũng không yên lòng mà nhìn thẳng về phía trước, qua một chốc không nhận được liền liếc qua Chu Tử Chu một cái, chỉ thấy ——

Chu Tử Chu đã tháo mắt kính đen xuống, tóc ngắn trên trán hơi hỗn độn, mũi thật cao, hai mắt còn có màu hổ phách là màu mắt tự nhiên, còn rất to rất tròn, tựa như mắt mèo vậy. Lông mi bình thường bị mắt kính che khuất đi lại không ngờ thật dài còn cong như thế, bị dính một chút nước mắt, tựa như một con mèo hoang sau khi bị khi dễ lại không biết kêu oan với ai.

Nhất thời liền khiến Kiều Lưu ngây ngẩn cả người.

Y nhìn Chu Tử Chu, có chút giật mình, tên nhà quê này làm thế nào lại giống như vừa mới bị ai khi dễ vậy, cái này là khóc sao?

Y không phải chỉ nói nặng hai câu thôi sao.

Y, y thật sự không phải cố ý mà.[1] Lớp học dạng bậc thang:

[3] Áo hoodie màu vàng:

4. Chương 4

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Kiều Lưu tâm tình có chút phức tạp, theo góc độ nào đó mà nói, Chu Tử Chu cũng xem như là thuốc trường sinh của y. Kiều Lưu cũng không phải là người không có lương tâm, nhưng loại hành vi lừa gạt để hấp thụ linh khí từ cổ linh chi này từ đối phương thật đáng tức giận, nhưng cũng làm cho y có chút chột dạ. Hơn nữa y còn đem Chu tiểu linh chi khi dễ tới khóc nhè ——

Làm sao lại dễ khóc như vậy a, là đàn ông con trai thật sao? Kiều Lưu ở trong lòng mắng thầm, nhưng lại nhin không được đánh giá Chu Tử Chu nhiều hơn vài lần, phát hiện Chu Tử Chu ngoại trừ quần áo quê mùa ở ngoài, ngũ quan vẫn là rất đáng để nhìn, thậm chí có thể so với nhiều người dễ nhìn đẹp hơn rất nhiều... Kiều Lưu cảm giác được Chu Tử Chu đang chuẩn bị quay đầu về phía mình, nhanh chóng quẹo cổ sang chỗ khác, mở banh hai mắt, nhìn không chớp mắt về phía trước.

Có thể nói là một nửa điểm nhìn lên người ta cũng không chừa lại dấu vết.

Kết thúc lớp học, phụ đạo viên để cho mấy học sinh dọn dẹp đồ vật này nọ với lại tới trung tâm quân huấn lấy đồng phục. Chu Tử Chu trong lòng nghĩ, bản thân mình cũng chẳng có sở trường gì, chỉ có hơn người ở chỗ khí lực lớn, nắm tay lợi hại hơn một vài người, liền chủ động báo danh, cùng lớp trưởng dọn sạch đồ vật này nọ.

Kiều Lưu yếu đuối thành thói, đương nhiên sẽ không có khả năng nhận việc nặng, tới lúc phụ đạo viên hỏi có những ai báo danh, y thân dài chân dài vẫn ngồi im bất động, đáng ngồi kiêu căng, khí thế sang chảnh tựa như tượng đài ngồi đó.

Nhưng lại khiến cho Chu Tử Chu cảm thấy kì quái chính là, thời điểm cậu đi ngang qua Kiều Lưu, Kiều Lưu cư nhiên không còn cố ý nhằm vào cậu nữa, ngược lại còn ân cần chủ động đứng lên, nhường chỗ cho cậu đi.

Lâm Hoắc Nhiên từ xa xa chạy tới, cũng cảm thấy ngạc nhiên, cười hì hì vỗ bả vai y nói: “Úi trời ui, khiến mày nhường đường đi, đây chính là người đầu tiên nha.” Hắn chỉ chỉ Chu Tử Chu nói: “Thằng nhóc nhà cậu, còn không mau cảm thấy thụ sủng nhược kinh đi.”

Chu Tử Chu vẻ mặt mờ mịt cùng Kiều Lưu nhìn nhau, không biết có phải ảo giác hay không, ở bên tai của đối phương cậu nhìn thấy một chút đo đỏ.

“Đủ rồi.” Kiều Lưu đột nhiên thu hồi tầm mắt, sau đó không kiên nhẫn mà ném cánh tay của Lâm Hoắc Nhiên ra, nói: “Đi thôi.”

Hai tên ngang ngược như cua rớt cuộc cũng chịu đi, Chu Tử Chu mới vác theo ba lô ra khỏi lớp học.

Cậu đi theo Vu Chiêm cùng ba nam sinh khác nữa, đem mấy bộ quân phục tới từng phòng kí túc xá nam. Vu Chiêm nhìn sơ đồ phòng ngủ, biết Chu Tử Chu cùng Kiều Lưu ở chung một phòng, bởi vậy ở trên đường cố ý hoặc vô tình theo sát Chu Tử Chu nói chuyện phiếm lôi kéo làm thân.

“Từ phương bắc tới đây đi học, xa như vậy a, sẽ nhớ nhà không?” Vu Chiêm hỏi.

Chu Tử Chu nói: “Vẫn tốt, đều là người trưởng thành, không thể lúc nào cũng nhớ nhà được, còn cậu thì sao?” Cậu cảm thấy Vu Chiêm là người rất tốt, nhiệt tình, lại người thứ hai ngoài trừ Lý Tiểu Phỉ ra đối với chính mình phóng ra thiện ý, thật thích hợp làm lớp trưởng.

Vu Chiêm cười cười nói: “Tôi là người ở đây, cuối tuần đều có thể về nhà.”

Chu Tử Chu cúi đầu đáp một tiếng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Qua một hồi Vu Chiêm lại nói: “Bắt quá gái ở phía nam rất đẹp, ở trong này một thời gian không chừng cậu cũng chẳng muốn trở về đâu a. Biết nữ sinh ngày hôm qua chạy tới dưới kí túc xá đợi Kiều Lưu không? Nghe nói gọi là Lương Mạt, là hoa khôi của hệ chúng ta đó, bộ dáng đặc biệt xinh xắn.”

“Lương Mạt?” Chu Tử Chu nghe thấy cái tên này dừng lại một chút.

Thấy Chu Tử Chu hứng thú, Vu Chiêm cũng vui vẻ nói thêm vài câu: “Đúng vậy, cùng Kiều Lưu tựa như một cặp trời sinh vậy đó, bắt quá Kiều Lưu ngày hôm hình như không có ở trường hay sao á, vậy mà con gái người ta vẫn không bỏ cuộc.”

Chu Tử Chu đặc biệt chú ý tới cái tên này, cũng không phải vì nó có bao nhiêu đặc biệt, cũng không phải mơ màng đến khuôn mặt của một nữ sinh nào đó gia giáo tốt. Mà là bởi vì, trong bản hợp đồng ngày hôm qua Vương Thụy có nhắc tới, dặn dò cậu đặc biệt chú ý, đừng để cho Kiều Lưu đụng chạm vào một nữ sinh tên là Lương Mạt.

Bởi vì hần tính ra được nữ sinh kia là thể chất cực âm, sẽ đối với bệnh tình của Kiều Lưu chuyển biến xấu thêm. Vốn cái bệnh này của Kiều Lưu, chỉ là bởi vì hàn độc phát tác quanh ngũ tạng, đối với trái tim tạo ra áp bách, nếu còn va chạm vào một người nào đó mang theo âm hàn, sẽ khiến hàn khí của y tăng thêm level mới.

Nói cách khác đó chính là có thể khắc tới chết.

Vương Thụy nói, Kiều Lưu từ nhỏ đã không có cách nào cùng người bình thường làm bạn được, cho nên về việc này, có thể để cho y biết càng ít càng tốt. Trước kia cũng có người mang thể chất cực âm xuất hiện chung quanh Kiều Lưu, đều bị Kiều gia trộm ở phía sau xử lý. Nhưng là cái cô Lương Mạt này, quyền thế trong nhà không nhỏ, không có cách nào xử lý được như cách cũ, bắt buộc phải chuyển sang cách đối phó khác.

Huống chi cô gái này trước đây ở buổi lễ đấu giá, gặp qua Kiều Lưu vài lần, liền bắt đầu theo đuổi Kiều Lưu. Có thể nói là phi thường khó giải quyết, là nhiệm vụ đặc biệt mà Vương Thụy giao cho cậu.

Chu Tử Chu trong lòng thầm than, nhiệm vụ này so với tưởng tượng của cậu, thật sự quá khó khăn —— ngoại trừ mỗi ngày đều phải tấn công Kiều Lưu cấp dinh dưỡng, còn phải ngăn chặn con gái xinh đẹp nhà người ta, không cho đối phương chạm vào Kiều Lưu. Đây không phải là muốn cầm gậy đánh uyên ương sao?

Bất giác đã đi tới dưới lầu kí túc xá nam, Vu Chiêm đột nhiên ghé tới bên tai của Chu Tử Chu nói: “Má ui, mới nhắc tào tháo, tào tháo đã tới, kia không phải là Lương Mạt sao? Lại chạy tới dưới kí túc xá nam chờ người a?”

Chu Tử Chu ngẩng đầu, chỉ thấy bên cạnh bãi đỗ xe, có một nữ sinh mặc một bộ áo tím cùng quần đùi trắng, tóc uốn kiểu lượn sóng, trong tay còn cầm thêm hai ly trà sữa, đang cười cười nói nói với một nữ sinh có chút nhọt nhoà nào đó bên cạnh, cũng đang ngửa đầu lên lầu bốn của bọn họ.

Học viện có số lượng nam nhiều hơn nữ, huống chi Lương Mạt còn xinh đẹp như vậy, đứng ở dưới lầu, đó chính là phong cảnh rực rỡ còn hơn cả ngàn vạn từ. Trên lầu có rất nhiều nam sinh chống cằm nhìn xuống, còn hướng về phía Lương Mạt huýt sáo.

Lương Mạt cũng hào phóng thoải mái, toàn bộ đều làm lơ, gió thổi nhẹ qua, đem mái tóc màu nâu của cô nhẹ nhàng bay lên, khiến cho tim của Chu Tử Chu đập nhanh hơn hai nhịp.

Lập tức trong lòng càng cảm thấy thêm khó khăn, Lương Mạt này đối với Kiều Lưu cố chấp như vậy, cậu có thể khuyên cô ấy trở về được sao. Chính mình chia rẽ hai người bọn họ, có khi nào sẽ gặp báo ứng hay không.

Vu Chiêm đi qua chào hỏi: “Lương Mạt, đứng dưới lầu chờ Kiều Lưu của lớp tôi hả?”

Lương Mạt lộ ra một nụ cười mỉm, giơ ly trà sữa lên, nói: “Nữ sinh không có cách nào lên kí túc xá nam được, lớp trưởng Vu, cậu có thể giúp tôi gọi Kiều Lưu xuống không? Tôi có mang theo trà sữa cho cậu ấy.”

Vu Chiêm hỏi: “Cậu không gọi cho cậu ấy sao?”

Lương Mạt không đáp, nữ sinh bên cạnh liền tiếp chuyện, nén giận nói: “Gọi rồi, nhưng cậu ta không thèm nhận a!”

Lương Mạt có chút xấu hổ nói: “Có thể Kiều Lưu đang bận chuyện gì đó, không thể nghe máy được.”

Vu Chiêm nghe được câu này, chỉ biết Lương Mạt là một bên tình nguyện, Kiều Lưu căn bản không có ý kia, hoặc chính là hai người đang cãi nhau. Bản thân nếu giúp Lương Mạt, nói không chừng còn có thể chọc giận tới Kiều Lưu, không phải mất nhiều hơn được sao?

Vu Chiêm là thật sự thông minh, cười cười, đẩy Chu Tử Chu nói: “Như vậy đi, tôi còn có chút chuyện chưa làm xong, để Tiểu Chu giúp cậu gọi cậu ta xuống, Tiểu Chu với Kiều Lưu là ở chung một phòng, rất tiện.”

Lương Mạt nhìn về phía Chu Tử Chu, cao thấp đánh giá cậu một cái, khoé miệng lộ ra một cái mỉm cười: “Vậy bạn học, phiền cậu rồi.”

Chu Tử Chu hai tay vò vò góc áo, nửa ngày không đáp, cậu không biết phải nên làm thế nào nữa. Nếu để Kiều Lưu xuống, y khẳng định sẽ cùng Lương Mạt đụng chạm, mà một khi bị một cái thể cực âm đụng vào, dẫn hàn độc đi ra, không chừng có thể xảy ra những chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng nếu cậu không gọi y xuống, thật giống như có chút có lỗi với nữ sinh trước mặt mình.

Chu Tử Chu ở trong lòng giao chiến một hồi, mới nói: “Y có thể là đang ngủ trưa, hay là như vậy đi, cậu đem trà sữa đưa cho tôi, tôi đưa cho y giúp cậu.”

Lương Mạt có chút do dự, mới đem trà sữa đưa cho cậu, dằn dò nói: “Nhất định phải đưa tận tay cho cậu ấy đó.”

Chu Tử Chu không dám nhìn cô, vội vàng gật đầu, nhanh chóng chạy lên lầu, nhích từng chút một lên lầu bốn, đứng ở góc cầu thang, nhìn thùng rác, trong lòng áy náy vô cùng. Vương Thụy có nói với cậu, Lương Mạt chạm qua thứ gì, cũng đừng cho Kiều Lưu đụng tới, bởi vì mặt trên sẽ có âm khí lưu lại. Loại nữ sinh thể chất cực âm này bình thường thì rất tốt, nhưng âm khí cũng cực dày đặc, đối với Kiều Lưu mà nói tựa như bùa đòi mạng vậy.

Cho nên nói vì cái gì lại bắt cậu tiếp cái loại nhiệm vụ này! Vì mấy triệu phí tu bổ quốc lộ đáng giá sao? Chu Tử Chu tức giận mà lại khuất phục, cảm thấy quả thật đáng giá! (=))) Dù sao đây cũng là tốt cho Kiều Lưu, tính mạng y cũng không cần phải nguy hiểm như vậy nữa. Chu Tử Chu nghĩ, tự thuyết phục chính mình, sau đó hạ xuống quyết tâm mà đem trà sữa ném vào thùng rác.

Nhưng lúc phải phải tay xong chuyện, lại cực kì chột dạ mà lấy mấy tờ giấy ném vào thùng rác, đem ly trà sữa che lại.

Đẩy cửa phòng ngủ ra nhìn tới cuối hành lang thấy tất cả một màn này, Kiều Lưu cùng Lâm Hoắc Nhiên: “...”

Hai người im lặng một giây đồng hồ.

Chuyện Lương Mạt vừa rồi đến tìm Kiều Lưu âm ỉ tới ai cũng biết, Lâm Hoắc Nhiên liền chạy đến tìm Kiều Lưu, gọi y xuống lầu, ở trong phòng ngủ trên ghẹo y một hồi. Nhưng Kiều Lưu là tên khinh người, game chơi xong cũng lười đi xuống. Hai người ở bên cửa sổ nhìn náo nhiệt một chút, thấy Chu Tử Chu thần tình giống như là đang buồn bực, chủ động cầm lấy trà sữa từ tay Lương Mạt ——

Lâm Hoắc Nhiên hướng về phía y cười nói: “Tiểu nhà quê cùng phòng với mày còn thật sự rất ân cần nha, chủ động đem trà sữa của Lương Mạt giao tận nơi, hình như là không muốn để mày gặp được Lương Mạt hay sao ấy, đừng nói là đối với Lương Mạt có ý nha.”

“Mày nói nhiều lời vô nghĩa quá rồi đấy.” Kiều Lưu không biết là làm sao, lại có chút khó chịu.

Lâm Hoắc Nhiên chắc chắn hai tiếng: “Lương Mạt này cũng quá cố chấp đi, đây đã lần thứ mấy tự rước nhục vào mặt rồi nhỉ?”

Vốn bởi vì chuyện Lương Mạt đuổi tới dưới lầu mà phiền đến chết, Kiều Lưu càng không có thêm kiên nhẫn, nhú mày trừng mắt nhìn Lâm Hoắc Nhiên một cái, mở cửa đuổi người: “Mày cũng có phòng mà, cút về phòng của mày đi.”

Kết quả vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy một màn Chu Tử Chu vứt trà sữa vào thùng rác ——

Lâm Hoắc Nhiên đầu óc hoạt động: “Tao nghi ngờ... Bạn cùng phòng của mày ấy, sẽ không phải là đối với mày... Có ý đi? Đây là bộ dáng ghen tuông sao?”

Kiều Lưu hai gò má nóng lên, lạnh lùng nói: “Mày nói hươu nói vượn cái gì đấy?”

Lâm Hoắc Nhiên nói: “Mày xem kế tiếp cậu ta có nói chuyện Lương Mạt tới tìm mày hay không, nếu không nói, vậy chắc chắn là đúng rồi. Bằng không tại sao lại đem đồ của người khác tặng cho mày ném vào thùng rác chứ, nếu là thích Lương Mạt, làm sao có thể ném đi được, còn không phải một hơi uống hết vào bụng à?”

Kiều Lưu đột nhiên đá hắt ra khỏi cửa, cửa ‘ầm’ một tiếng đóng lại.

Chu Tử Chu hồn nhiên không biết hành vi của mình đã bị phát hiện, lúc cậu trở lại phòng ngủ, Kiều Lưu chính là đang đeo tai nghe chơi game trên điện thoại, Lâm Lương hình như là đi ăn cơm chưa có về, mặt khác bạn cùng phòng còn lại cũng chưa thấy tăm hơi đâu. Trong phòng ngủ thật im lặng, cũng không có tiếng mắng chửi mỗi khi Kiều Lưu chơi game phát ra.

Chu Tử Chu biết cái game mà Kiều Lưu đang chơi là trò gì, hẳn là cái game đang nổi tiếng gần đây, cậu tuy rằng không có chơi, nhưng vẫn là nhìn thấy quảng cáo của nó. Cậu kỳ thật có chút muốn đứng ở phía sau Kiều Lưu nhìn nó chơi như thế nào, nhưng đây chẳng phải là ý hay, lại nghĩ tới lời châm chọc của Lâm Lương trước đây, liền ngoan ngoãn đi về vị trí của mình.

Qua một lát, cậu do dự hỏi: “Kiều Lưu, đồng phục có rồi, cậu mặc size gì vậy, tôi đi lấy một bộ cho cậu?”

Kiều Lưu không đáp, y đeo tai nghe, hình như là không có nghe thấy.

Chu Tử Chu cũng không để ý, tìm hộp cơm của mình cùng chai nước, xoay người đi ra ngoài, vừa mới chuẩn bị ra khỏi cửa, lại hỏi thêm một lần. Kiều Lưu không nhìn cậu, không kiên nhẫn mà nói, “Ân, size XXL.” Không biết có phải là trời oi bức không, bên tai đều là màu hồng.

“Vậy tôi đi lấy cho cậu số 185 nha?” Chu Tử Chu có chút cao hứng, dù sao còn hơn là coi nhau như vô hình, cậu cũng muốn tận lực cùng mọi người quan hệ tốt. Nếu không phải xảy ra sự cố bất ngờ trước đó, sau này còn phải ở chung tới ba bốn năm, có mâu thuẫn với nhau thì thật không tốt cho lắm. Cậu cực kì muốn xử lý tốt lại mối quan hệ của mình với Kiều Lưu, nếu hai người trở thành bạn bè bình thường, về sau việc đụng chạm mỗi ngày cũng sẽ trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Bởi vì có chút vui vẻ, cho nên thanh âm của Chu Tử Chu đều lộ ra một loại hàm súc lấp lánh hưng phấn, tựa như cún con gặm được xương vậy.

Kiều Lưu trầm mặc một lát, mới đáp: “...Ân.”

Chờ Chu Tử Chu đi được hai bước, lại bị Kiều Lưu gọi lại. Kiều Lưu đánh bàn phím, đang thao tác nhân vật giết kẻ địch, cũng không có quay đầu lại, giống như có chút vô ý hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi có người tới tìm tôi không?”

Chu Tử Chu nhớ lại một màn ném trà sữa vừa rồi của mình, nhất thời có chút khấn trương, có tật giật mình nói: “Tôi không biết, có thấy ai tới đâu.”

Kiều Lưu nói: “À.”

Chu Tử Chu lập tức liền chạy ra ngoài, nhận hai bộ quần phục, cậu thấp hơn Kiều Lưu một chút, cho nên số đo cũng nhỏ hơn một tấc.

Bên trong phòng ngủ, điện thoại của Kiều Lưu rung lên một cái, màn hình sáng lên, Lâm Hoắc Nhiên gửi tới một cái tin nhắn: Thế nào? Cậu ta có nói chuyện Lương Mạt tới tìm mày không? [ăn dưa[1] biểu tình ~ing]

[1] ăn dưa: có thể hiểu là hóng chuyện.

Kiều Lưu không biết tại sao, người lại có chút nóng lên, hỏi về một chữ: Biến.

5. Chương 5

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Ngày hôm sau bắt đầu tập huấn, cho nên tối nay tất cả đồng phục quân dụng cùng đồ vật này nọ đều được phân phát đến từng phòng ngủ của kí túc xá sinh viên. Vốn là một người trong phòng xuống nhận, nhưng mấy tên nam sinh trong trường này đều là dạng công tử bột lười biếng nằm không ăn bát vàng quen thân, cho nên chỉ biết làm ỏ ở trong phòng chơi game, nào có ai tự nguyện đảm nhận trọng trách này. Vu Chiêm là lớp trưởng trên lớp, ở kí túc xá liền không còn tiếng nói, cũng hết cách, nhìn Chu Tử Chu khí lực lớn, người thành thật, liền để Chu Tử Chu hỗ trợ phân phát đến từng phòng, đem đồng phục giao tận nơi cho từng người.

Chu Tử Chu là người dễ nói chuyện, cũng không khó chịu gì, trực tiếp đem việc làm xong hết.

Đợi đến hồi trở về phòng ngủ, cũng đã hơn mười một giờ khuya. Kiều Lưu bởi vì thể chất đặc biệt, ngủ rất sớm, đèn trên đầu giường sớm đã tắt. Đối diện giường ngủ của cậu, Lâm Lương cũng vừa vặn chuyển động hai cái, khiến màn hình điện thoại để trên giường cũng sáng lên theo, ánh sáng nho nhỏ nương theo đầu giường lộ ra một chút.

Chu Tử Chu phóng nhẹ bước chân tiến về phía trước, đem mồ hôi trên trán lau qua một cái, có chút phiền não, cậu còn chưa có tắm đâu à. Kiều Lưu sớm đã tắt đèn, bắt buộc cậu phải sờ mó trong bóng tối sao?

Bỏ đi, sờ mó thì sờ mó.

Chu Tử Chu luôn luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh, cúi xuống gầm giường tìm thau cùng khăn tắm đi vào phòng tắm, cởi quần áo xong lại mở vòi hoa sen. Bởi vì không nhìn thấy, mà nhìn lầm phương hướng, ầm một phát nước lạnh ào ào dội xuống. Trên người vốn còn đang đầm đìa mồ hôi, thỉnh linh bị dội nước lạnh, nhất thời cả người đều không xong.

Vắt vả lắm mới chuyển nhiệt độ từ vòi hoa sen xong, Chu Tử Chu đã sớm run cầm cập, đứng dưới vòi hoa sen kì cọ vài cái, đã nhanh chóng quần khăn chạy lên giường. Đỉnh đầu ướt sũng cũng không có cách nào sấy khô, bởi vì âm thanh từ máy sấy quá lớn, vì thế mà cậu xác định trước, đêm nay hẳn là rất khó ngủ đây. Cậu chỉ dùng khăn mặt lau sơ qua vài cái.

Vừa mới bước lên giường, Chu Tử Chu dừng lại một chút, do dự mà nhìn cái đầu đang ngủ bên phải của mình ——

Trong phòng kí túc xá nam tổng cộng có bốn giường, thang cuốn đều ở bên phải. Để tránh nửa đêm té xuống giường, cái đầu khẳng định phải hướng về phía cửa phòng vệ sinh, còn chân thì hướng về phía cửa phòng. Nhưng vấn đề đặt ra ở đây ——

Hiện tại đã hơn mười một giờ bốn mươi lăm, buổi chiều hôm nay chỉ đụng chạm Kiều Lưu có mười mấy giây đồng hồ. Nói cách khác, trong vòng nửa ngày, cậu phải đụng Kiều Lưu thêm lần nữa, nếu không mười phần đêm nay, Kiều Lưu nhất định sẽ ngủ không bao giờ tỉnh nữa.

Phải tranh thủ thời gian, động vào y! Vì trước ngực còn đang quàng cái khăn ướt, Chu Tử Chu liền đánh một cái rùng mình, sau đó vội vàng lấy khăn bỏ xuống, đem gối đầu của mình chuyển sang chỗ thang cuốn, cùng đầu Kiều Lưu đối diện với nhau.

Lâm Lương ở giường đối diện nương theo ánh sáng của điện thoại kì quái nhìn cậu một cái, người bình thường làm sao có thể ngủ ở hướng thang cuốn, không sợ ngã xuống sao?

Chu Tử Chu không để ý, toàn tâm toàn ý mà cân nhắc phải làm sao để đụng vào Kiều Lưu mà không bị phát hiện.

Bởi vì giường thiết được dính liền nhau, cho nên khoảng cách của hai người rất gần, đỉnh đầu gần như là đụng vào nhau, chỉ còn cách trái phải chưa tới mười xen ti. Chu Tử Chu còn có thể nghe rất rõ tiếng hô hấp nhỏ xíu từ Kiều Lưu truyền tới. Tiếng hít thở của Kiều Lưu so với người khác nhỏ hơn rất nhiều, y từ nhỏ có bệnh tim, nhịp tim nhất định không có cách nào khoẻ mạnh bằng người bình thường.

Trải qua lần đầu tiên đụng chạm mười giây kia, ở lần thứ hai này Chu Tử Chu gần như đã có kinh nghiệm. Cậu không vội vàng, mà là chờ cho tiếng hít thở của Kiều Lưu càng ngày càng vững vàng, mãi cho đến khi Kiều Lưu tựa như đã ngủ say, Chu Tử Chu mới trở mình, mất hướng về Kiều Lưu tìm cơ hội xuống tay.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Chu Tử Chu liền khựng người lại. Bởi vì mới khai giảng xong, Kiều Lưu trên giường cũng chẳng làm bộ nữa, cho nên ánh trắng từ bên ngoài cửa sổ hắt vào đều dừng lại tại trên khuôn mặt y, nước da trắng nõn tái xanh duyên cùng ánh trắng càng thêm nhợt nhạt trong suốt, đôi môi dưới sống mũi thẳng gắt gao mím chặt lại, giữa khuôn mặt tái nhợt lộ ra chút mong manh.

Chu Tử Chu tuy rằng kiến thức không có nhiều bằng người thành phố, nhưng cũng không phải là người không có khiếu thẩm mỹ. Từ lúc bước vào đại học W, đã thấy qua không ít nam thanh nữ tú, nhưng chỉ là không bằng Lương Mạt cùng Kiều Lưu. Thậm chí nếu đưa ra so sánh thì Kiều Lưu còn muốn đẹp hơn nhiều. Kiều Lưu là loại người nổi bật giữa đám đông, chỉ nhìn cái ót thôi, cũng biết đây là soái ca rồi.

Trẻ tuổi, bộ dạng lại đẹp, cư nhiên lại mắc cái bệnh kì quái này.

Chu Tử Chu cảm thấy tiếc giùm, liền chuyển tầm mắt sang chỗ khác, cân nhắc nên xuống tay từ chỗ nào, có thể làm kinh động tới Kiều Lưu hay không.

Kiều Lưu là nằm ngửa, một tay để trên trán, đầu ngón tay chỉ cách Chu Tử Chu bảy tới tám xen tin, chỉ cần vươn ra, liền có thể đụng tới.

Chu Tử Chu nhìn trái nhìn phải một hồi, không có nơi nào tốt hơn có thể xuống tay, vì thế nhịn thở, vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng lướt qua giữa hai song sắt ở đầu giường, tựa như không có gì mà đụng nhẹ vào ngón tay đang để trên trán của Kiều Lưu. Động tác của cậu nhẹ tới cơ hồ đều không nhận ra, dù cho không cẩn thận làm Kiều Lưu tỉnh lại, cũng có thể tìm cớ là có muỗi.

Chu Tử Chu quả thực rất muốn cộng điểm cho sự nhanh trí của chính mình.

Ai biết vừa mới đụng được ba giây, Kiều Lưu đột nhiên gãi gãi mặt mình, cái tay kia lập tức dời đi, trở người một cái, đối diện với cái tường.

Chu Tử Chu bị hành động bất ngờ của y làm cho sợ hãi, nhanh chóng thu hồi tay lại, trái tim đập thình thịch, ngộ nhỡ bị gấn mác sờ tay Kiều Lưu nửa đêm, vậy chính cậu sẽ bị hiểu lầm thành cái dạng gì chứ, này khỏi làm người luôn là có, rất xấu hổ đó a!

Chu Tử Chu im lặng một lát, cũng không biết đã qua bao lâu, bất an mà nhìn đồng hồ báo thức, đều đã qua hơn mười mấy phút, chỉ còn lại chưa tới nửa giờ, nếu còn như vậy nữa, Vương Thụy chỉ có nước đi nhặt xác Kiều Lưu thôi, còn con đường quốc lộ kia cũng chuẩn bị sẵn ngâm nước nóng luôn là vừa! Cậu khẽ cắn môi, lại từ gối đầu ngẩng lên nhìn lên qua phía Kiều Lưu, thấy Kiều Lưu đã ngủ say, không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Chu Tử Chu lúc này mới thở nhẹ nhõm một hơi, lại do dự vươn bàn tay ra, thật cẩn thận mà đặt trên vành tai Kiều Lưu.

Khỏi phải nói, vành tai của Kiều Lưu thật sự rất mềm, bị ánh trăng chiếu vào, trong suốt tựa lưu ly, sờ vào có cảm giác lạnh lẽo ngội lạnh.

Chu Tử Chu một bên nhẹ vuốt, một bên khẩn trương nhìn chăm chú Kiều Lưu, một khi phát hiện Kiều Lưu có dấu hiệu muốn tỉnh lại, liền nhanh chóng rút lui. Cậu không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Kiều Lưu, trên chóp mũi đã sớm chảy mồ hôi. Không biết có phải là ảo giác hay không, cậu cảm thấy được vành tai mà ngón tay mình đang chạm vào càng lúc càng nóng, gần gũi mười giây đồng hồ, thật giống như từ trong nồi lẩu lăn ra một vòng vậy!

Cơ hồ là đấu tranh từng giây đồng hồ, đợi cho mười giây đồng hồ qua đi, Chu Tử Chu tựa như bị giật điện mà thu lại tay, nằm úp sấp trở lại gối đầu của mình, kết quả vì quá bối rối mà đụng phải thành giường, phát ra một tiếng ‘phanh’ thanh thúy. Bất quá thoát nhìn Kiều Lưu ngủ rất trầm, vẫn là không có tỉnh lại.

Hoàn thành nhiệm vụ. Chu Tử Chu đắp một ngụm khí, nhanh chóng thả lỏng cơ thể, cậu cảm thấy mười giây ngắn ngủi vừa rồi kia như hút hết tinh lực của mình, vì vậy lập tức ngủ say, cũng không để ý đến đầu tóc vẫn còn đang ướt nhẹp.

Kết quả ngày thứ hai tỉnh lại, Chu Tử Chu liền cảm thấy đầu có chút đau. Tổ chất thân thể của cậu luôn luôn tốt, nhưng dù sao ở khí hậu phía nam vẫn là có chút không quen. Sáng sớm ăn đơn giản qua hai cái bánh bao, liền vội vã thay đồng phục quân huấn tới thao trường tập hợp, quân huấn đại học đã bắt đầu. Sau khi tìm được lớp mình rồi, Chu Tử Chu liền cảm thấy rất không thoải mái, mặt trời giữa đầu có chút mê man, trên người còn phát ra từng trận rét run.

Kiều Lưu cùng Lâm Hoắc Nhiên hai người đều ngủ dậy trễ, mãi cho đến khi huấn luyện viên bắt đầu bài học, mới lười nhác đi tới. Kiều Lưu mặc quân huấn tựa như hạc giữa bầy gà, người khác mặc thì cho ra cảm giác bụi bặm chán chường, còn y thì như vô ý mà mở bụng ra hai nút trên cùng lộ ra một mảng xương quai xanh trắng nõn tinh xảo, quả thực có thể kéo đi chụp ảnh người mẫu cũng dư xăng.

Y chân dài từng bước từng bước một tới, một đường đi hấp dẫn vô số ánh mắt.

Chu Tử Chu đứng ở cuối hàng, nghiêng đầu nhìn lướt qua đám nam sinh vóc dáng to cao phía trước, liền nhìn thấy Kiều Lưu, còn phát hiện hôm nay tinh thần Kiều Lưu có vẻ không được tốt lắm, vài phút lại ngáp một lần, đáy mắt còn có chút thâm quầng.

Lâm Hoắc Nhiên cũng nhìn ra Kiều Lưu không được tốt, liền vươn tay ra khoát lên vai y, hỏi: “Làm sao vậy? Mày ngủ không quen giường à?”

Kiều Lưu chặc một tiếng, ánh mắt sắc bén lia về phía hàng ngũ, chuẩn xác mà dừng trên người Chu Tử Chu vài giây, sau đó lại vội vàng dời đi, y không biết là đang nghĩ tới cái gì, toàn thân đều có chút không được tự nhiên, vành tai trắng bệch tựa như bị người ta chơi đùa qua, mang theo màu sắc đỏ au kéo dài từ tối hôm qua đến giờ.

Đêm qua y quả thực đã bị Chu Tử Chu làm cho khiếp sợ rồi, đúng hơn là phương thức theo đuổi hơn người của cậu ta, nhưng biến thái điên cuồng như Chu Tử Chu, vẫn là lần đầu tiên y gặp!

Cư nhiên nửa đêm lại đi niết vành tai của y a!

Thời điểm mà bàn tay của Chu Tử Chu chạm vào, Kiều Lưu phần nộ tới cực điểm, phản ứng đầu tiên chính là đem người quánh một trận, quánh tới ba má người ta cũng nhận không ra, để cho cậu ta còn dám đùa giỡn người khác nữa hay không! Nhưng không biết là vì cái gì, khi bàn tay của Chu Tử Chu chạm vào rồi, cả người y liền tựa như bị mê hoặc, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể bị động tiếp nhận nhiệt khí ấm áp cuộn cuộn không ngừng rót vào trái tim, ấm áp kia thổi bay rét lạnh trong người y.

Y từ nhỏ đến giờ đều bị hàn độc gây sức ép, mùa hè tới mặc áo dài tay cũng vẫn bị lạnh, mùa đông phải mặc trên dưới hai ba lớp áo, nếu không sẽ đông chết ở nơi nào cũng không biết. Năm nào cũng như năm nào, nhiều khi còn cảm thấy sống như vậy không bằng chết đi cho rồi.

Nhưng Chu Tử Chu vừa mới đụng vào y, cỗ hệ thống sưởi ấm kia liền tựa như tiến quân thần tốc, chui vào trái tim, giống như vòng bảo hộ vậy, hàn độc gây sức ép kia cũng biến mất không thấy tăm hơi. Không biết vì cái gì, lại khiến cho y cảm thấy đặc biệt an tâm.

Vì thế liền như vậy vừa giận vừa hờn mà ngủ quên mất tiêu.

Buổi sáng thức dậy, Kiều Lưu cảm thấy được khí lạnh đã thuyên giảm, lại cảm thấy có chút buồn cười, một bụng đầy lửa muốn đi tìm Chu Tử Chu khởi binh vấn tội, nhưng Chu Tử Chu so với gà còn dậy sớm hơn, sáng sớm đã biệt tăm biệt tích. Từ trong phòng kí túc xá đến thao trường, Kiều Lưu nghẹn một bụng hoả khí, cũng đã tiêu tan đi không ít.

Y hồi tưởng lại những hành động trong hai ngày gần đây của Chu Tử Chu một lần nữa, càng chắc chắn rằng người này trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu. Ngoài mặt thoát nhìn trung thực, vậy mà có ai biết đến nửa đêm lại dám đi trộm sờ y. Cái vụ bút rút trước đó, còn cố ý sờ mất cá chân của y nữa mà, cộng thêm cái vụ ngã vào lòng y chắc chắn mười phần cũng là diễn trò. Quả thực là một tên cực kì biến thái điên cuồng.

Người theo đuổi Kiều Lưu từ trước tới giờ có thể xếp thành một hàng dài từ đại học W tới đại học S ở đối diện đi, thủ đoạn của những cái bà cô này cũng là tầng tầng lớp lớp, nhưng giống như Chu Tử Chu... Như vậy... Kiều Lưu quả thực không thể tìm được từ nào để hình dung, phải nói là —— kinh hãi thế tục a.

Hơn nữa khi y đi tới thao trường, liền nhìn thấy Chu Tử Chu đang nhón chân, ánh mắt trông mong mà hướng về phía y, quả thật là hận không thể đem tầm mắt dính trên người y luôn ấy chứ.

Kiều Lưu cảm nhận được tầm mắt đó, tâm nói không biết xấu hổ, trên khuôn mặt tuấn tú lại từng đợt phấp phồng, nhịp tim còn run lên một chút nhỏ vun kì diệu, y rũ mi mắt, có chút tức giận nói: “Chưa thấy qua người nào chưa biết xấu hổ, dính người như vậy.”

“Mày nói cái gì?” Lâm Hoắc Nhiên có chút không hiểu được ý của y, muốn hỏi lại, lại thấy Kiều Lưu đột nhiên bỏ xuống cuối hàng.

Chu Tử Chu đang yên lặng đếm đầu ngón tay ở trong lòng tính toán, theo đạo lí mà nói, tối hôm qua Kiều Lưu bị cậu đụng chạm hơn mười giây, hôm nay hẳn phải tựa như tiểu yêu tinh hút được linh khí mà thần thanh khí sảng mới đúng chứ, làm sao hiện tại lại mang một bộ bị gây sức ép cả đêm không được nghỉ ngơi vậy nè, có khi nào là mình làm sai chỗ nào rồi không? Hay là do khoảng cách đụng chạm vượt qua mười hai giờ đồng hồ nên mới thành ra như vậy?

Cậu nhện không được mà lo lắng nhìn Kiều Lưu, sợ bởi vì sai lầm của chính mình, làm cho Kiều Lưu ở buổi tập huấn hôm nay chống đỡ không được, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nữ sinh ở hàng trước đều quay đầu lại nhìn, Vu Chiêm đứng ở giữa hàng ngũ, hướng về Kiều Lưu phát tay, nhỏ giọng gọi: “Kiều Lưu, tôi có giữ chỗ cho cậu nè, đã ăn sáng chưa ——” Kiều Lưu cũng không để vào mắt mà hướng về phía Chu Tử Chu đi tới.

Chu Tử Chu sững sốt hai giây, sau đó mới ý thức được —— Kiều Lưu đây là muốn đứng cạnh với mình?

Cậu trái phải nhìn một lượt, bên cạnh làm gì còn chỗ nào, Kiều Lưu đây là?

Chu Tử Chu từ khi bước chân vào đại học tới nay, vẫn là muốn kết bạn, cậu ăn cơm vẫn là một mình, đi đóng học phí cũng là một mình, lên lớp cũng chỉ có một mình, làm gì cũng chỉ có một mình. Quả thật cũng có chút không nhện nổi tinh mịch, chỉ là từ phương bắc xa xôi tới đây, chuyện có thể nói cùng mọi người cũng không có. Hiện tại Kiều Lưu chủ động hướng về phía cậu muốn đứng cùng, hiển nhiên đã đem cậu nhận thức làm bạn cùng phòng.

Chu Tử Chu cảm thấy có chút cảm động, còn có chút vui vẻ, liền nhếch môi, bày ra một chỗ trống vầy vầy tay với Kiều Lưu, ý bảo y lại đây.

Kiều Lưu thấy cặp mắt trong suốt của cậu, nhất thời có chút không được tự nhiên —— làm gì quá khích như vậy chứ? Đúng là tên nhà quê, chẳng qua là được đứng cùng một chỗ với mình, liền cao hứng như vậy?

Kiều Lưu kiêu ngạo mà hừ lạnh một tiếng, tựa như ban thường, chân dài bước tới.

“Bạn học, có thể nhường chỗ được không.” Kiêu Lưu đi tới, đối với nam sinh đứng bên trái Chu Tử Chu không kiên nhẫn nói. Nam sinh kia sưng sốt một chút, đang do dự có nên đi hay là không, chỉ là hàng ngũ đã thống nhất, lúc này gã mà đi thì còn nơi nào chứa? Hai người cao lớn gây chú ý, huấn luyện viên ở trên cũng thấy bên này xôn xao, nghiêm túc đi tới, quát: “Hai người kia, đang làm gì?”

Gã rống chính là Kiêu Lưu đang đứng ngoài đội ngũ, cùng nam sinh đã dời nửa bước chân ra khỏi hàng ngũ.

Quân huấn ở W đại luôn luôn khắc nghiệt, mỗi huấn luyện viên tới đều là quan quân đứng đầu lực quân, đối với sinh viên quân huấn cực kì nghiêm khắc, trước đó còn có hiện tượng sinh viên bị ngắt do quá sức. Có vài huấn luyện viên còn nhìn tới gia thế của sinh viên, còn khoan dung độ lượng một chút, cũng có vài huấn luyện viên chính trực bướng bỉnh, hoàn toàn không để vào mắt.

Nam sinh kia bị khí thế của huấn luyện viên dọa cho sợ hãi, rụt cổ lại, chân cũng trở về vị trí ban đầu.

“Tôi đang muốn tiến đội.” Kiêu Lưu nói, nhìn huấn luyện viên một cái, không nặng không nhẹ đẩy nam sinh kia một phen, để gã lui ra một chút.

Nhưng nam sinh bị huấn luyện viên dọa cho run lấy bầy, bản thân đứng không vững, liền đặt mông ngã bệt xuống đất.

Hai đầu lông mày của huấn luyện viên nhất thời nhảy dựng lên.

Kiều Lưu nghiêm túc đứng yên, huấn luyện viên nhìn dáng dấp ngang ngược cuồng của y, hoả khí liền úp tới, chỉ thẳng vào mũi y nói: “Vừa nãy tới muộn cũng là cậu, hiện tại quấy nhiễu đội hình gây mất trật tự cũng là cậu, cậu trước chạy hai mươi vòng xong hãy quay về đây nói chuyện với tôi!”

Bên trong đội ngũ không ai dám lên tiếng.

Kiều Lưu sắc mặt cũng trong nháy mắt thay đổi, gương mặt tuấn tú trở nên kiêu ngạo so với ai cũng ngang ngược hơn.

Người khác còn nghĩ y sẽ cùng huấn luyện viên giằng co một trận, chỉ có Chu Tử Chu biết Kiêu Lưu là đang khẩn trương cái gì —— y căn bản không thể chạy được. Y có bệnh, đừng nói là năm mươi mét, chỉ là một hai vòng cũng chạy không nổi. Đối với bệnh tim mà nói, vận động kịch liệt chính là con đường chết, huống chi y còn có hàn độc áp thân, trái tim một khi đáp ứng không nổi, rất dễ dàng làm cho hàn khí thừa dịp tiến nhập.

Đến lúc đó nói không chừng còn có thể trực tiếp đi đời nhà ma.

“Tôi không chạy.” Kiều Lưu sắc mặt lạnh xuống, lạnh như băng mà đứng ở đó, cả người đều toả ra khí tràng không thể tiếp cận.

Huấn luyện viên làm sao quản nhiều như vậy, gã xắn cổ tay lên, chuẩn bị cho y biết kết cục của việc không phục quản giáo là như thế nào.

Trong đội ngũ đột nhiên có người lên tiếng: “Ài, Kiều thiếu, không phải chỉ là hai mươi vòng thôi sao, hiện tại chạy liền xong chuyện a! Sợ cái gì?!”

Hơn nữa nhìn Kiều Lưu lớn tướng, thân hình thon dài như vậy, thoát nhìn chính là bộ dáng vận động tốt nhất, làm sao có thể sợ chạy hai mươi vòng chứ a.

Bị người hòa vào nói như vậy, sắc mặt Kiều Lưu càng thêm xanh mét.

Vu Chiêm cũng sợ Kiều Lưu cùng huấn luyện viên nháo ra chuyện lớn, tới lúc đó nhất định sẽ không xong, vì thế thân là lớp trưởng, liền đứng ra hoà giải nói: “Nếu không thừa huấn luyện, thầy coi thử thế nào, chứ Kiều Lưu cũng đâu phải cố ý, nếu không chạy tám vòng thôi, dù gì hôm nay cũng là ngày đầu tiên của quân huấn, huấn luyện viên cũng tha thứ một chút...”

Chu Tử Chu thầm nghĩ, tám vòng, đối với Kiều Lưu mà nói cùng hai mươi vòng kia sợ là cũng chẳng có gì khác nhau.

Quả nhiên, huấn luyện viên cũng nhịn lui xuống, nhú mi đang muốn mở miệng, kết quả Kiều Lưu lại lạnh lùng nói: “Một vòng tôi cũng không chạy.”

“Cậu cái thằng nhóc này!” Huấn luyện viên không thể nuốt xuống cơn thịnh nộ, một cái tát hạ xuống trên đầu Kiều Lưu, lại bị Kiều Lưu lạnh mặt né được.

Chu Tử Chu có điểm sốt ruột, cậu cảm thấy cứ tiếp tục thế này nhất định sẽ không bao giờ xong việc. Hơn nữa hiện tại tất cả mọi người đều nghĩ Kiều Lưu không muốn chạy, là muốn cùng huấn luyện viên ngang ngược, nhưng mà Kiều Lưu cứ giằng co như vậy, khẳng định sẽ có người nhìn ra chỗ bất thường. Bình tĩnh! Chu Tử Chu! Hãy nhớ tới con đường trong thôn! Cậu do dự một chút, lại nhìn ánh mặt trời cùng đường băng trên thao trường, sau đó vì Kiều Lưu mà tìm cớ, nói: “Thưa thầy, em cùng Kiều Lưu ở chung một phòng kí túc xá, biết Kiều Lưu hôm nay có chút không được thoải mái, cho nên...”

Cậu vốn không có thói quen nói dối, bởi vậy thanh âm về sau càng lúc càng nhỏ, cuối cùng tựa như đang lẩm bẩm vậy.

Cậu nói còn chưa xong, đã bị huấn luyện viên nghiêm mặt thuận miệng bắt chẹt một câu: “Cậu ta không chạy, thì cậu thay cho cậu ta hả?”

Chu Tử Chu bị ghen, lòng bàn tay cũng mướt mồ hôi, néo néo góc quần, khẩn trương nói: “Vậy, cứ để

em chạy thay cho cậu ấy đi.”

Dù sao thể lực của cậu tốt trước giờ, nếu là bình thường, một hơi chạy năm mươi vòng cũng không thở gấp. Nhưng hôm nay lại có chút giống như bị cảm, chạy hai mươi vòng, hẳn là cũng không có vấn đề gì đi.

Lời vừa thốt ra, Kiều Lưu mạnh mẽ ngẩng ra, quả thực không dám tin, y vừa rồi bị thằng cha huấn luyện viên này châm lửa cũng ghen một bụng đột nhiên cũng bị dập tắt. Y nhìn chăm chú về phía Chu Tử Chu, thấy trên môi Chu Tử Chu trắng bệch có thể hoà chung với nước da, không biết có phải là do khẩn trương hay không, trên mặt còn hơi đỏ bừng, đôi mắt màu đen trong suốt lại mang theo một tầng nước sau cặp mắt kính gọng đen, cả người đều tản ra hơi thở uỷ khuất lại kiên định.

Kiều Lưu cảm thấy có chút mờ mịt, y cảm thấy y có chút không hiểu Chu Tử Chu. Tên gốc này cứ nhiên thích y tới trình độ này sao? Thật sự là tới mức này sao?

6. Chương 6

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

“Vậy cậu chạy đi! Không chạy đủ hai mươi vòng trở về tôi nhất định sẽ đánh gãy hai chân cậu!” Huấn luyện viên bị hai người kia làm cho tức giận đến xanh cả mặt hướng về sân thể dục phát tay. Gã kịch liệt như vậy, trong đội ngũ cũng chẳng có ai dám lên tiếng nữa, đó không phải là muốn chết sao? Vu Chiêm thì lại càng không, hẳn thay Kiều Lưu nói chuyện, cũng chỉ vì muốn nịnh bợ Kiều Lưu, mà Chu Tử Chu chỉ là một thằng quê mùa không đáng chú ý, ai thêm quản cậu ta làm gì a.

Huấn luyện viên nhìn Chu Tử Chu một cái, thấy cậu mím môi, không nói hai lời liền xoay người đi, còn thật mẹ nó chạy vào đường băng sân thể dục!

Cậu chạy lướt qua Kiều Lưu mang theo một trận gió nhỏ, Kiều Lưu sửng sốt một chút.

“Ài, vốn là muốn nhìn thấy bộ dáng chạy bộ của Kiều Lưu, cái cậu này là ai vậy, đột nhiên ở đâu nhảy vô nịnh nọt!” Nữ sinh trong đội ngũ nhỏ giọng châu đầu vào nói thầm. Khi này bọn họ âm ỉ như vậy, đều là vì muốn nhìn thấy Kiều Lưu chạy bộ, nhất định sẽ là phong cảnh đẹp nhất từ trước tới giờ. Nhưng lại không nghĩ tới nửa đường lại có cái thằng nhà quê ngu ngốc ở đâu nhảy ra lãnh đạm thay.

Chu Tử Chu vóc dáng cũng cao, hai chân thẳng tắp, bước chân đều mang theo gió, cũng có vài phần khí chất —— nếu như bỏ qua chuyện cậu từ đầu xuống chân đều mang theo khí chất thập niên chín mươi thì còn may ra một chút.

“Còn sống sờ cái gì, cậu ta thay cậu chạy, cậu cũng nhanh chóng đứng vào hàng đi!” Huấn luyện viên nhìn Kiều Lưu cả giận nói.

Kiều Lưu nhìn Chu Tử Chu chạy ở ngoài, cái trán trong nháy mắt đã bị mồ hôi làm cho ướt đầm, hai chân dài bước đi vô cùng khoan khoái, cái kiểu chạy kia quả thật là mười phần cam tâm tình nguyện! Đầu người nọ có phải bị lừa đã rồi không? Hai mươi vòng tốt xấu gì cũng đã hai mươi km, chạy một vòng thôi cũng đã muốn bại liệt rồi, huống chi là dưới thời tiết chói chang như thế này!

Thật sự là thích y tới mức này sao?!

Kiều Lưu tâm tình có chút phức tạp mà thu hồi tầm mắt, hai tay dút vào túi quần, đứng ở vị trí khi nãy của Chu Tử Chu.

Quân huấn cứ như vậy bắt đầu, dưới ánh nắng mặt trời chói chang, thật vất vả mới tới giờ nghỉ giải lao, nữ sinh liền dồn dập lấy ra kem chống nắng cùng dụng cụ make – up tu bổ lại nhan sắc, nam sinh thì lại tụ ba tụ bốn đùa giỡn, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Lâm Hoắc Nhiên huých nhẹ vào người Kiều Lưu một cái, ngồi dưới tàng cây, cười hì hì lấy điện thoại di động ra, mở một cái video hài trên weibo cho Kiều Lưu xem, một lát sau Vu Chiêm cũng chạy tới, còn mang theo cả nước suối, chủ động cười cười vặn mở nắp đưa cho Kiều Lưu.

Kiều Lưu mất tập trung, uống một ngụm, tầm mắt lại rơi vào đường chạy trên sân thể dục.

“Cũng không phải mày chạy, mày làm sao cứ đứng ngồi không yên như có mấy ngàn con kiến dưới đất thế?” Lâm Hoắc Nhiên nói. Hắn thu lại điện thoại, Kiều Lưu không đáp hắn, hắn cũng chẳng có hứng nói tiếp.

Kiều Lưu nhú lông mày, đứng lên, đem chai nước suối bóp dẹp lại, ném vào trong thùng rác.

Chu Tử Chu chạy ở ngoài sân thể dục cũng đã được chín vòng, cũng tương tự như chín ngàn mét, tốc độ của cậu cũng đã bắt đầu chậm lại, cảm thấy được có chút đỡ không nổi. Có lẽ là do hôm qua bị dính nước lạnh, tóc cũng không sấy đã ngủ luôn, hiện tại cậu thật giống như có chút muốn sốt. Đầu óc cũng bắt đầu choáng váng, nặng trĩu, bên trong dạ dày cũng bắt đầu muốn buồn nôn.

Lúc thường lấy tính bền bỉ của cậu, chạy một ngàn mét cũng chỉ mất có ba phút, thế nhưng hiện tại, cậu chạy một vòng cũng đã mất hết bảy, tám phút.

Chạy tới vòng thứ mười hai, vạt áo sau lưng của Chu Tử Chu cũng đã ướt đầm. Dưới trang phục quân huấn của cậu mặc là chiếc áo ba lỗ màu trắng, nhưng bởi vì tiện nghi, chất lượng cũng chẳng tốt cho lắm, kín gió lại chẳng thoải mái, hiện tại ra một thân đầy mồ hôi, trói buộc cả người cậu tựa như cá mắc lưới, khiến cậu hít thở cũng không xong.

Chu Tử Chu khó chịu muốn chết, trên đỉnh đầu còn là ánh nắng mặt trời chói chang, cả người từng đợt phát run. Hai cái đùi có cảm giác như không phải của mình nữa, mỗi cái nhấc chân cũng phải cố hết sức.

Cũng may không ai chú ý tới bộ dạng nhếch nhác này của cậu. Chu Tử Chu cắn chặt răng, nhìn chăm chăm những mảnh đá nhỏ bị chính mình đạp lên, trong lòng an ủi, chỉ còn bảy vòng nữa, là có thể giải thoát rồi, lập tức sẽ hết thôi.

Nhưng thời điểm chạy tới bên kia khán đài, mặt trời vừa lúc chiếu thẳng lên mặt cậu, trước mắt cậu liền lập tức trắng xoá, trong nháy mắt không phân biệt được phương hướng của bản thân nữa, dưới chân đột nhiên mềm nhũn.

Chu Tử Chu té lăn trên đất nửa ngày cũng chẳng đứng dậy, sắc mặt thoạt nhìn trắng đến lợi hại, tựa như người bị tuột huyết áp, trước mắt đều là sao quay vòng vòng. Hai tay chống trên mặt đất, trầy xước một mảng, cũng chẳng còn cảm giác gì, trên trán đều là mồ hôi lạnh, đồ vật này nọ trước mắt nửa ngày cũng chẳng nhận ra đó là cái gì.

Qua vài giây, liền có mấy người từ bên khán đài vọt vào sân thể dục, nâng cậu đứng dậy. Bất quá cơ thể của Chu Tử Chu mềm như bún, không có cách nào đi đường, bị vài người lôi lôi kéo kéo mang tới phòng y tế.

Nằm trên giường tại phòng y tế một hồi lâu, mắt còn chưa mở đã bị người ta ép uống một ly nước đường, hô hấp của Chu Tử Chu lúc này mới hoà hoãn lại một chút.

Chờ tới khi cậu khó khăn mở mắt ra, bên cạnh đã không một bóng người, quân huấn bên ngoài đang tập hợp, những bạn học khi nãy đỡ cậu vào phòng y tế cũng đã rời đi, cậu cũng chẳng biết có những ai, cũng không có cách nào nói một tiếng cảm ơn với bọn họ.

Ài, Chu Tử Chu cảm thấy có chút mất mặt, vốn là tố chất thân thể của cậu rất tốt, thể dục chính là sở trường của cậu, lại không nghĩ rằng mới lần đầu chạy ở trường học, liền gặp phải sự cố như thế này, quả thật là không bằng một nữ sinh mảnh mai nữa là.

Khi nãy nằm, mắt kính đã bị tháo xuống, cậu theo bản năng mà lấy tay nhu nhu đôi mắt, vừa nghĩ tới Kiều Lưu, nhất thời liền ngồi bật dậy —— cậu thiếu chút nữa là quên mất tiêu luôn! Tối hôm qua chạm vào Kiều Lưu là vào lúc nửa đêm, vậy trưa nay trước mười hai giờ nhất định phải chạm vào lần nữa, bằng không —— hiện tại là mấy giờ rồi?

Cậu luống cuống mà ngẩng đầu lên, tìm kiếm đồng hồ ở xung quanh phòng!

Vì vậy khi Kiều Lưu mang ly nước trở về, nhìn thấy chính là một màn như thế này: ngày thường lúc nào cũng mang kính như ông già nhà quê thập niên chín mươi Chu Tử Chu, sau khi bỏ mắt kính xuống rồi, lại lộ ra đôi mắt màu hổ phách cùng chiếc mũi cao thẳng tắp. trong hốc mắt còn mang theo chút hơi nước, đỏ ngầu, cả khuôn mặt đáng thương đến tội nghiệp, tựa như chuột con đi lạc không có nơi để về, mắt to hoảng hốt, mà tìm kiếm khắp nơi thứ gì đó ——

“Dừng tìm, tôi ở đây này.” Kiều Lưu không nhịn được hừ một câu, gương mặt tuần tú hơi đỏ một chút, tay chân dài bước tới, đem ly nước đặt tới đầu giường. Tên ngu ngốc này sao lại dính người như vậy a, y chỉ mới rời đi một chút để rót ly nước thôi mà, còn chưa có tới năm phút đâu đó! Thiệt là hỏng mất a!

Chu Tử Chu nhìn thấy đồng hồ trên tường — mười một giờ bốn mươi lăm phút, cậu chỉ còn mười lăm phút nữa. Vốn còn đang trong hoảng loạn, sợ rằng ở trên thao trường đông người như vậy, sẽ không kịp chạy tới tìm Kiều Lưu, thế nhưng vừa nhìn thấy Kiều Lưu xuất hiện, cậu liền thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nhanh chóng đeo mắt kính lại, không nháy mắt mà nhìn chăm chăm Kiều Lưu, suy nghĩ nên ra tay từ chỗ nào.

Kiều Lưu bị tầm mắt của cậu bắn tới cảm thấy có chút phát sốt, tâm lý thầm mắng, có thể hay không bớt giùm không cha? Y vậy mà cũng có thể mang lại cảm giác an toàn cho tên nhà quê này sao, vừa nhìn thấy y tới, tên nhà quê này thoát nhìn như bỏ được một tảng đá lớn vậy. Bọn họ chỉ mới gặp nhau có mấy lần, Chu Tử Chu đã đối với y sinh ra cảm giác ỷ lại rồi sao?

“Nhìn cái gì mà nhìn, uống nước của cậu đi.” Kiều Lưu ác ý nói, đem nước dúi vào trong tay của Chu Tử Chu.

Chu Tử Chu run lên một cái, cúi đầu uống một ngụm nước, nửa ngày cũng không có lên tiếng. Tâm lý kỳ thật có chút cảm động, bởi vì từ sau khi bước chân vào trường đại học, Kiều Lưu ngoại trừ miệng độc tính nét hồng bet, nhưng thật ra là một người rất tốt, ví dụ như hiện tại, còn rót nước cho cậu nữa mà.

Hơn nữa —

“Vừa nãy là cậu đưa tôi đến phòng y tế sao?” Chu Tử Chu đột nhiên nhớ tới vấn đề này.

Kiều Lưu tức giận nói: “Không phải tôi thì còn thằng nào nữa?”

Y chờ Chu Tử Chu lộ ra biểu tình được sủng mà kinh, trên thực tế Chu Tử Chu quả thật có chút thụ sủng nhược kinh, nhìn chăm chăm Kiều Lưu nửa ngày, đến nỗi hai tai của Kiều Lưu đều đỏ lên hết, mới trịnh trọng nói tiếng cảm ơn.

Kiều Lưu nhất thời được lợi, hừ lạnh một tiếng, cái đuôi sau mông cũng vênh lên tới trời, quả thật có thể đem cả trần phòng y tế đâm thủng!

Chu Tử Chu liếc nhìn đồng hồ trên tường lần nữa, đồng tử co lại, đã là mười một giờ năm lăm, chỉ còn lại năm phút đồng hồ. Tâm lý cậu gấp tới độ như con kiến bò trên chảo nóng, chết mọ rồi, sắp vượt qua mười hai giờ rồi, mà mình vẫn chưa chạm vào Kiều Lưu, làm sao bây giờ a?

Thế nhưng hiện tại Kiều Lưu thoát nhìn vẫn rất bình thường, huyết sắc trên gương mặt tuần tú cũng no đủ, chưa từng xuất hiện qua hiện tượng hô hấp yếu đi, mặt tái nhợt, xem chừng không đụng một cái cũng chẳng có vấn đề gì đâu hen? Thế nhưng, Chu Tử Chu cảm thấy được bản thân vẫn là không nên lấy tính mạng của người khác ra đùa giỡn. Không cần biết thế nào, hết thấy cứ dựa theo những gì mà Vương Thụy nói...

Vừa nghĩ xong, Chu Tử Chu liền thấy Kiều Lưu nhú nhú mày, tay phải vô thức để ở ngực trái.

Quả nhiên không đụng vào là không được! vì vậy Chu Tử Chu lập tức liền khẩn trương lên, nhìn trái nhìn phải Kiều Lưu một hồi.

Kiều Lưu vừa nãy đưa Chu Tử Chu tới đây, vận động có chút dữ dội, cho nên trái tim liền có chút khó chịu. Y nhận ra Chu Tử Chu còn không ngừng liếc trộm mình, quả thật là hận không thể nào dán luôn tầm mắt vào y hai bốn trên hai bốn, một ngàn bốn trăm bốn mươi bốn phút dính chặt lấy không buông!

Bên tai Kiều Lưu bắt đầu nóng lên, cảm thấy tên nhà quê này thực sự là cái tên quán người chết tiệt a, đứng dậy muốn rời đi.

Chu Tử Chu lập tức đem động tác này của y hiểu lầm thành khó chịu đến sắp ngất đi nhưng lại không muốn ngất trước mặt người khác —— cậu ở phía sau lưng Kiều Lưu vội vàng mà bật thốt lên: “Đúng rồi, Kiều Lưu! Tôi còn chưa có cảm ơn cậu. Nếu không chúng ta bắt tay một cái đi!”

Còn không đợi Kiều Lưu bước được nửa bước, cậu đã từ trên giường nhào tới, nhanh chóng bắt lấy những ngón tay thon dài của Kiều Lưu, tốc độ kia phải nói là cùng với bọn ăn cướp y chằng nhau, sống chết cũng không chịu buông. Cậu là dùng cả hai tay mà nắm lấy, vì sợ Kiều Lưu giãy ra được, con đường quốc lộ kia cũng liền dẹp luôn!

Thời điểm chạm tới ngón tay của Kiều Lưu, Chu Tử Chu đột nhiên liền giật mình, bởi vì tay của Kiều Lưu quả thật rất lạnh, tựa như túi chườm đá vậy. Không, là so với túi chườm đá thoải mái hơn một chút, đặt vào lòng bàn tay nóng đến toả nhiệt của cậu thật giống như đang cầm một cây kem vậy, cực kì thoải mái a. Chu Tử Chu thoải mái đến quên mất bản thân đã nắm tới mấy chục giây mà vẫn không chịu buông.

Kiều Lưu bị động tác đột nhiên của Chu Tử Chu khiến cho đầu óc nhất thời ngừng hoạt động, theo bản năng mà quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Chu Tử Chu nửa ngồi ở trên giường, ngẩng đầu căng thẳng mà nhìn mình, trên mặt bởi vì phát sốt mà còn mang theo một mạt đỏ ửng, tóc mái cũng bị ướt nhẹ rồi như tơ vò, lộ ra biểu tình có chút oan ức cùng không muốn, đôi môi khô khốc, cùng hai mắt hơi ươn ướt.

Chắc, sao lại dính người như vậy a, thật mẹ nó dính người, thật phiền a, thật phiền a, thiệt mẹ nó phiền a —— tâm tư của Kiều Lưu nghĩ là như vậy, nhưng trên mặt lại đỏ bừng bừng, hơn nữa cũng chẳng gạt tay của Chu Tử Chu ra, cả người cứng đờ, từ bên giường ngồi xuống

7. Chương 7

Edit: Động Bàng Geii

...o0o...

Con người khi bị bệnh chính là thời điểm yếu ớt nhất, Kiều Lưu là người hiểu rõ điều này nhất. Y khi còn bé, lần đầu tiên phát tác bệnh tim, người trong nhà không một ai biết tới cả, tới đêm khuya cả người nằm

trên sàn nhà lạnh lẽo, mới được dì quét dọn phát hiện ra, vội vội vàng vàng mà đưa đi bệnh viện. Lần đó Kiều Lưu nằm bệnh viện chính là mười tháng, sau khi xuất viện rồi, liền chuyển sang trường học khác.

Trường học trước kia của y không thể tiếp tục học nữa, bởi vì e ngại bạn học sẽ phát hiện ra căn bệnh thật sự của y. Kể đó, Kiều Lưu từ lúc học tiểu học tới đại học, dọc đường đã đổi không biết bao nhiêu là trường học, cơ hồ là chẳng có khái niệm cái gì gọi là bạn bè lâu năm.

Y cũng lười ghi nhớ một ai đó, cũng chẳng có bao nhiêu người thâm tình mà đi nhớ kĩ y.

Đừng nhìn cái tên nhà quê này bộ dáng lúc thường luôn luôn tỏ ra thận trọng, kỳ thật lúc bị bệnh, còn chẳng phải tựa như một con vật nhỏ nức nở nắm lấy y mãi không chịu buông sao, mềm mềm nhũn nhũn mà tìm kiếm một chút an ủi a.

Kiều Lưu bĩu môi, hiếm thấy từ bi một lần, một tay để im cho Chu Tử Chu nắm lấy, một cái tay khác với lấy vỉ thuốc cầm ở trên tủ đầu giường, bỏ hai viên ra lòng bàn tay, không kiên nhẫn nói: “Uống.”

“Bác sĩ cho thuốc cầm à? Mua từ nơi nào? Có quá hạn không đó?” Đầu Chu Tử Chu đang cực kì choáng váng, mà vẫn hết sức cẩn thận nhìn nhìn đồng thuốc màu trắng ở trên tay Kiều Lưu.

Kiều Lưu cả giận nói: “Đầu óc cậu có bệnh à, tôi có thể hại cậu sao?”

Chu Tử Chu không để bụng lời mắng chửi của y, lúc này mới tiếp nhận lấy thuốc, sau đó nâng ly uống một ngụm, sau khi nuốt xuống cuống họng rồi mới cảm thấy hơi hơi tốt lên một chút. Nghỉ ngơi một chốc, sao kim đang quay cuồng trên đầu cậu rốt cuộc cũng giảm đi trông thấy, cũng khôi phục lại một chút tỉnh táo.

Bất quá, không nghĩ tới Kiều Lưu còn thật làm người tốt tới cùng, vừa đưa cậu tới phòng y tế, lại còn lấy nước cùng thuốc cầm tới cho cậu, có thể nói là cực kì có tình có nghĩa. Bản thân trước đó còn có hiểu lầm với y, y tính khí lại cực kì thú vị, nhưng tuyệt đối chính là một người tốt a. Chu Tử Chu trong lòng lặng lẽ nghĩ...

Nghĩ như vậy, cậu lại không nhận được mà lén lén lút lút liếc nhìn gò má của Kiều Lưu.

Cái liếc trộm này quả thật là quá thường xuyên, thật là, nắm được tay người ta rồi mà vẫn chưa hài lòng được, còn hận không thể đem tâm mắt hoá thành thực chất, tựa như đem người chặt chẽ bấm dính lấy vào bên trong phạm vi của tâm mắt. Ánh mắt kia còn vô cùng đặc biệt khiêu khích, tựa như chuồn chuồn lướt nước xẹt qua không dấu vết, nhìn một cái liền nhanh chóng dời đi, lại bởi vì chỉ thoáng qua thôi nên không hề cảm thấy thoải mái, cứ như vậy mà không nhận được nhìn thêm lần nữa... Kiều Lưu nghiêng đầu sang chỗ khác ngón tay bị nắm hơi giật giật, bên tai càng bạo đỏ, lông mày anh khí ghét bỏ mà nhú lại, lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ lạnh khốc.

Đủ rồi, nhìn cái gì mà nhìn, còn nhìn thêm nữa tôi sẽ đánh chết cái tên biến thái nhà cậu đó.

Nghe thấy tiếng hừ nhẹ thiếu kiên nhẫn của Kiều Lưu, đầu óc của Chu Tử Chu lúc này mới kịp phản ứng lại, cậu trong nháy mắt ý thức được vừa nãy bản thân mình vừa làm cái gì. Lập tức! Dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà buông tay Kiều Lưu ra! —— Kiều Lưu xấu nét cậu còn thiếu hiểu biết sao, khai giảng ngày đầu tiên còn bởi vì mình lo chuyện bao đồng, mà ghét bỏ mình ăn dơ ở bẩn. Mình bây giờ còn nắm tay y, còn không phải là muốn bị chặt hai cái tay sao!

Chu Tử Chu một chút cũng không muốn gây chuyện, đem hai tay cho vào trong chăn, cắn môi có chút bất an, sau một hồi mới cẩn thận từng li từng tí mà ngẩng đầu lên lút nhìn Kiều Lưu một cái, lại thấy sau khi buông tay Kiều Lưu ra, sắc mặt Kiều Lưu trong nháy mắt càng thêm đen, quả thực tựa như bão táp vèo vèo ập tới!

Rốt cuộc là làm sao a? Chu Tử Chu cảm thấy bản thân không thể hiểu nổi cái loại lúc nắng lúc mưa thay đổi sắc mặt còn hơn lật bánh của Kiều Lưu a.

Quân huấn bên ngoài cũng đã kết thúc, ánh nắng buổi trưa chính là thời điểm khủng khiếp nhất, cũng là giờ đi ăn cơm. Huấn luyện viên thối còi, vang vọng khắp thao trường, một số học sinh tựa như ngựa hoang mất cương mà từ thao trường bắt đầu đổ dồn về cửa chính nhà ăn, số học sinh còn lại thì kiệt sức cả người toàn là mồ hôi mà nằm dài trên thao trường.

“Tôi cũng tốt hơn rồi, cậu cũng nên đi ăn trước đi.” Chu Tử Chu cảm thấy bản thân đã làm trễ nải quân huấn của Kiều Lưu, rất không tiện. Còn chính mình đã truyền nước biển, tuy rằng bụng có chút đói, bất quá tổ chất thân thể vẫn luôn luôn tốt, có thể chịu đựng được, truyền nước biển cũng tựa như ăn một bữa rồi vậy.

Kiều Lưu nhú nhú mày, vừa muốn nói chuyện, điện thoại bên trong túi quân phục của Chu Tử Chu liên vang lên, bên cạnh có hai sinh viên đang bệnh cũng đều nhìn sang một cái.

“Cái nhạc chuông gà gở gì thế này a?” Khuôn mặt Kiều Lưu banh ra, nghe từ bên trong cái điện thoại cũ đến mực nát của Chu Tử Chu truyền tới đoạn nhạc “Tình yêu không phải bạn muốn mua, muốn mua là có thể mua được...”

Chu Tử Chu lúng túng che điện thoại, bưng kín cũng vô dụng, vì tiếng chuông có thể từ khe hở ngón tay truyền ra. Cậu làm xong động tác này liền cảm thấy bản thân thật có chút ngốc, đại khái là bị tính xấu của Kiều Lưu dẫn vật tới điên rồi, cả người có chút rối bòng bòng. Cậu ngượng ngùng mà dời tay ra, ấn nút tiếp nhận, nhỏ giọng nói: “Có làm phiền tới cậu không?” Âm thanh bởi vì cảm mạo còn mang theo dày đặc giọng mũi, mềm nhũn tựa như đang lấy lòng.

Kiều Lưu ghét bỏ mà quay đầu đi, bĩu môi, nhưng đáy mắt rất nhanh liền xẹt qua một vệt ý cười rất nhẹ.

Điện thoại của Chu Tử Chu chính là cái cục gạch Nokia lâu đời, tình cảnh của gia đình cậu như vậy, làm gì có khả năng sử dụng điện thoại được, thời điểm chuẩn bị rời thôn, trưởng thôn liền đem thứ này đưa cho cậu, nói đã sửa qua nhiều lần rồi, bởi vì quá cũ nên mới để cho ngăn kéo, hiện tại liền lấy ra đưa cho cậu, nói là tìm một cửa tiệm cầm đồ bán đi mua lại cái khác, còn có thể miễn cưỡng có ích.

Trên thực tế, Chu Tử Chu ngoại trừ vài lần gọi về nhà, cũng không có dùng điện thoại làm việc khác, ngay cả gửi tin nhắn gì đó cũng không, cho nên cũng không ngại điện thoại quá lỗi thời, ngược lại, cậu lại cực kì cảm kích trưởng thôn.

Bất quá, cái cục gạch này để trước mặt một người từ trên xuống dưới hàng hiệu như Kiều Lưu, cậu ít nhiều gì cũng có chút xấu hổ.

Chu Tử Chu làm bộ như không có gì xảy ra mà bưng kín điện thoại, kề sát vào lỗ tai mình, nhỏ giọng nói: “Alô, bà nội.”

Bà nội đầu dây bên kia không ngừng liên miên căn nhắc hỏi chuyện khai giảng của cậu đều làm xong cả chưa, quân huấn có thuận lợi hay không, có chỗ nào không thoải mái hay gì không.

Chu Tử Chu hắng giọng một tiếng, để cho âm thanh của mình bớt khàn đi một chút, sau đó mới đáp lại: “Thân thể rất tốt ạ, ân, đúng ạ, làm sao có chỗ nào không thoải mái chứ, hết thấy đều rất tốt, bạn học cũng cực kì tốt với con... Thật mà, khai giảng ngày đầu tiên còn có người chủ động dẫn con đi thăm quan khuôn viên trường đó, vườn trường đặt biệt lớn nha, đặc biệt đẹp nữa, nếu không phải cậu ấy dẫn con, con thật sự đã đi lạc mất... Bạn cùng phòng? À... Bạn cùng phòng của con người nào cũng tốt hết á.”

Kiều Lưu nhìn Chu Tử Chu trả lời như vậy, trầm mặc.

Bà nội Chu Tử Chu dùng giọng địa phương nói: “Vậy à, gần đây bà cũng rất tốt, dưới chân núi có một đoàn đội mới đến, mang tới thật nhiều dụng cụ máy móc, nói là muốn sửa đường.”

Chu Tử Chu sững sốt một chút, theo bản năng mà nhìn Kiều Lưu một cái, lại cấp tốc dời ánh mắt đi, dùng hai tay càng thêm bưng kín điện thoại, hỏi: “Bà nội, bà nói chậm một chút, chuyện gì xảy ra cơ, kể hết từ đầu tới đuôi nha.”

“Bà cũng không biết được tình huống cụ thể ra sao a, chỉ nghe trưởng thôn nói, đường cao tốc này mà làm xong, thôn chúng ta liền dễ sống hơn, không cần phải trèo qua núi nữa. Con không biết đâu, hai ngày trước trời đổ cơn mưa lớn, con gái của chú Vương sát vách nhà chúng ta cầm dù lên trấn, không cẩn thận giẫm trúng bãi bùn trượt gãy một chân, bây giờ còn đang ở bệnh viện chưa ra, thật sự là nghiệp chướng a...”

Chu Tử Chu lắng lắng nghe.

Bà nội bên kia tựa hồ đang lau nước mắt, nửa ngày mới nghẹn ngào nói không nên lời, sau một hồi mới nói tiếp: “Ông trời cuối cùng cũng có mắt, rốt cuộc cũng cho một con đường, thật sự là phải cảm ơn chính phủ a...”

Chu Tử Chu lòng nói, muốn cảm ơn cũng phải cảm ơn cái vị đang ngồi cạnh con đây này, bà nội, bà cảm ơn nhầm người rồi. Bất quá cậu không hề nói tiếng nào, cùng bà nội nói vài câu qua lại, hỏi tình trạng thân thể, sau đó liền cúp điện thoại.

Gọi xong cuộc điện thoại này, tâm tình của Chu Tử Chu phức tạp vô cùng. Cậu vốn nghĩ sau khi kí phần hợp đồng với tập đoàn Kiều thị xong, ít nhất cũng phải chờ một thời gian nữa mới có thể tiến hành tu bổ con đường đó. Dù sao muốn xây một con đường vắt ngang qua núi dài mấy chục cây số, cũng không phải chuyện dễ dàng như lấy xẻng đào đất. Ai biết Vương Thụy cùng Kiều gia bên kia hiệu suất lại cao như vậy, không phải chỉ mới có mấy ngày thôi sao? Cũng đã bắt đầu tiến hành thi công tu bổ đường cả rồi.

So với việc đó, Chu Tử Chu thật sự là không có làm gì. Cậu là nợ ân tình người ta mới đúng.

Hai ngày trước cậu còn ở trong lòng oán thầm Kiều Lưu khó hầu hạ, bắt đắ dĩ mới phải làm thôi. Hiện tại nhìn lại chính mình, thật sự là không có lương tâm. Người khác cho thôn cậu một con đường, đây là có bao nhiêu ơn huệ kia chứ, còn ngươi thì sao, chả làm được cái gì cả.

Chu Tử Chu nản lòng mà suy tư, cậu sờ môi ngồi thẳng eo. Y tá đi tới truyền cho cậu thêm một chai nước biển, sau đó đem treo lên, ở mu bàn tay cậu vỗ vỗ vài cái, xoa xoa một tầng thuốc nước lạnh leo lên trên.

“Bạn học, nhin đau một chút a, hiện tại phải tiêm cho cậu một mũi.” Y tá nói.

Chu Tử Chu không yên lòng nhưng vẫn là gật đầu một cái, đột nhiên nhớ tới Kiều Lưu, không biết đã đi chưa?

Cậu ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Kiều Lưu đang đứng trước cửa phòng y tế, đối diện là một nữ sinh vóc dáng nhu mì xinh đẹp, ở trên mái tóc uốn xoăn là một cái kẹp tóc rất thời trang, bởi vì mặc là trang phục quân huấn, Chu Tử Chu có chút nhận không ra đó là ai, nhưng nhìn kỹ lại một chút, mới phát hiện đó là Lương Mạt.

Chờ chút, Lương Mạt? Lương Mạt! Lương Mạt lúc nào thì tới đây vậy?

Chu Tử Chu trong nháy mắt khẩn trương hẳn lên, tựa như gặp phải thiên địch mà cả người đều căng chặt, ngay cả y tá tiêm lệch rút ra tiêm lại lần nữa cũng không có cảm giác.

“Ày da, bạn học, cậu thả lỏng một chút a, sắp chảy máu tới nơi rồi a!” Y tá nói: “Đừng nhìn con gái đẹp tới mắt cũng không thềm chớp như vậy chứ!”

Chu Tử Chu nào có tâm tình để ý tới lời trêu chọc của chị y tá, lo lắng mà nhìn Kiều Lưu cùng Lương Mạt bên kia. Nói thật, trước khi nhận ra bản thân mình có linh khí linh chi dày đặc, cậu chỉ cho rằng thân thể từ nhỏ đến giờ chỉ là tốt hơn người một chút, mặc dù là mùa đông rét lạnh cũng chẳng cảm thấy lạnh. Tại thời điểm đi học trung học, bạn đồng trang lứa của cậu luôn luôn cống tới chảy cả nước mũi, hai tay cứng đơ, chỉ có mình cậu là ngồi trong đống tuyết xây người tuyết cũng không hề gì thôi, trái lại còn cảm thấy lúc nào cũng ấm áp, tựa như gánh thêm cái bếp nhỏ ở sau lưng vậy.

Trưởng thôn còn nói Chu Tử Chu có thể như vậy là do từ nhỏ đi theo ông ngồi xổm đứng tấn luyện võ, cho nên thể chất mới tốt như vậy, chỉ có Chu Tử Chu biết, thể chất cơ thể cậu rất đặc biệt, mùa đông có lạnh tới mức nào cũng không cần lò sưởi, đắp một cái chăn đơn bạc thôi cũng có thể ngủ tới chảy mồ hôi.

Từ khi Vương Thụy nói trong người cậu có chứa linh khí cổ linh chi, cậu mới ý thức được, có lẽ mạng của mình thật sự rất đặc biệt. Không chỉ có như vậy, cậu còn có thể ẩn ẩn hiện hiện mà cảm giác được độ dày âm dương của từng người nhiều hay ít. Mà tiếp xúc với Lương Mạt xong, cô gái này là người thứ hai ngoài Kiều Lưu, có thể cho cậu một cảm giác gì đó rất lạnh lẽo.

Nói cách khác, nếu để cho Lương Mạt chạm vào Kiều Lưu, hậu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Chu Tử Chu tâm lý không yên mà nhìn chăm chăm hai người, đáy lòng thấp thỏm, chỉ lo hai người bọn họ sẽ đụng chạm nhau.

“Còn nhìn a! Cậu tên là Chu Tử Chu đúng chứ, tiêm xong rồi đấy, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không, nước biển truyền xong rồi gọi chị tới thay bình khác đó.” Y tế tức giận nói, cô là chưa bao giờ thấy có sinh viên nào mê gái như vậy, vừa nhìn thấy gái đẹp là hai mắt sáng quắc cả lên.

Âm thanh của y tá khiến hai người Kiều Lưu và Lương Mạt đều quay đầu lại nhìn, vì vậy rơi vào mắt của Kiều Lưu chính là, Chu Tử Chu bị đổ kị hai mắt đều phát đỏ tới điên rồi! Tóc mái lung ta lung tung mà bay dập diều, đôi mắt còn ướt nhẹp, nhìn về phía này không thèm chớp mắt, sợ mình cùng nữ sinh khác thông đồng với nhau.

Ghen tới mức này luôn sao?!

Hai người tầm mắt vừa giao nhau, Chu Tử Chu lại giống như thỏ con mà sợ hãi, có tật giật mình mà nhanh chóng cúi đầu. Ngón tay vô ý thức mà nắm chặt ga giường, tâm lý sốt ruột như cha già con gái đi vậy.

Làm sao bây giờ?

Nhưng cổ tình Kiều Lưu lại không biết tới thể chất của Lương Mạt, mà mình lại càng không thể nói với y.

“Là bạn học cùng lớp với cậu sao, thật giống như đã từng gặp qua ở đâu rồi thì phải.” Lương Mạt nói, cô không để ý lắm, từ nhỏ đến giờ cô chính là con của trời, đi tới nơi nào liền có vô số ánh mắt bám dính tới. Mà một cái ánh mắt nhỏ nhoi này thì có thể đáng là cái gì, trái lại, cô có chút hưởng thụ, đối với Chu Tử Chu lộ ra một nụ cười thân thiết.

Chu Tử Chu nhìn thấy cô lấy lòng mình, do dự một chút, cũng gật đầu một cái đáp lại, coi như chào hỏi.

“...” Kiều Lưu nói một cách lạnh lùng: “Cậu ngày hôm qua không phải là ở dưới kí túc xá đã từng gặp qua cậu ta rồi sao? Nhanh như vậy liền quên rồi, người nổi tiếng không thèm để ý chuyện nhỏ nhặt a?”

Lương Mạt nghe thấy trong giọng nói của y có mang theo một chút khó chịu, thể nhưng đầu óc mơ hồ, căn bản không biết tại sao Kiều Lưu lại khó chịu.

Cô xoay lại đề tài trước đó bị y tá cắt ngang, tiếp tục ôn nhu nói: “Buổi trưa cha tôi cùng chú của cậu có chuyện muốn bàn, nói chúng ta đi qua đó một chuyến, vừa khéo cậu cũng có thể gặp cha tôi, cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Thần kinh à.” Kiều Lưu chẳng nề mặt mũi nói: “Tôi gặp ba cậu làm gì?”

Lương Mạt không hề để bụng lời nói của y, mỉm cười nói: “Đừng nói như vậy, cậu muốn ăn cái gì, để tôi nói với ba tôi đặt sớm một chút.”

“Không ăn.” Kiều Lưu cảm thấy phiền phức, một chữ cũng không muốn nói thêm, trực tiếp xoay người trở vào trong phòng y tế. Chưa được hai bước, Lương Mạt ở phía sau đuổi theo y nói, “Cậu lúc nào cũng như vậy, một chút cũng không nề mặt mũi người khác?”

Kiều Lưu tuyệt đối là nam sinh đầu tiên mà cô cảm thấy khó tiếp cận nhất. Cô năm lần bảy lượt chạy tới tìm, đã đem địa vị của mình bỏ xuống rất thấp, mặc dù là bị toàn trường rêu rao các kiểu, cô cũng chấp nhận. Nhưng Kiều Lưu lúc nào cũng mặt lạnh như vậy, làm cô có chút tức giận, rốt cuộc là muốn làm sao?

Bị người ở bên trong phòng y tế cùng y tá dòm ngó, Lương Mạt càng cảm thấy mất mặt, hai gò má đều đỏ ửng, nâng tay muốn kéo lấy cánh tay của Kiều Lưu. Điều nói phụ nữ một khi yêu mãnh liệt tựa như sói, nữ theo đuổi nam, chỉ cách một tầng sa, cô theo đuổi Kiều Lưu làm sao lại khó khăn đến vậy?

Chu Tử Chu vẫn luôn gắt gao nhìn chăm chăm tay Lương Mạt.

Cái tay kia sắp đụng tới tay của Kiều Lưu ——

Còn kém vài không phải mấy xen tin nữa thôi là chạm! Tới! Rồi!

Xong đời!

Chu Tử Chu ngồi ở trên giường cả người đều căng thẳng, đồng tử đột nhiên co rụt hai cái, phảng phất như thấy được một màn Kiều Lưu ‘ầm’ một tiếng ngã nhào xuống đất, trong nháy mắt bộc phát khinh công, không chút suy nghĩ, lập tức vén chăn lên nhảy xuống, xông tới đem Kiều Lưu kéo ra phía sau mình một cái. Động tác bất thành lình này quả nhiên thành công đem tất cả mọi người ở hiện trường đều sợ tới ngây người.

Lương Mạt cũng sợ tới ngây người.

Bị Chu Tử Chu dùng một lực đạo vô cùng lớn nắm chặt lấy cánh tay mà kéo về phía sau xoay nửa vòng, thiếu chút nữa còn té sấp mặt, Kiều Lưu cũng sợ tới ngây người! Y nhìn chăm chăm cái gáy của Chu Tử Chu, sau đó chuyển xuống cánh tay bị Chu Tử Chu gắt gao nắm chặt lấy, nửa ngày không nói tiếng nào.

Những bệnh nhân cùng chị y tá truyền nước biển cũng sợ tới ngây người, ngàn vạn lần không nghĩ tới cái người mà thằng nhãi Chu Tử Chu này coi trọng không phải là vị mỹ nữ xinh đẹp kia, mà chính là vị mỹ nam ở đối diện! Đây là tình huống gì!

Không khí phá lệ yên tĩnh.

Chu Tử Chu thở hổn hển, túm người xong rồi mới ý thức được chính mình còn đang truyền nước biển, kết quả mu bàn tay liền sưng tấy lên, máu từ nơi đó bắt đầu dồn dập tuôn trào ra, cây treo túi nước biển cũng bị cậu kéo tới ngã xuống đất —— cũng không có phát ra âm thanh thủy tinh vỡ, bởi vì đã rớt lên trên giường.

“Cậu làm gì đó?” Lương Mạt phản ứng lại đầu tiên, biểu tình lập tức thay đổi.

Chu Tử Chu nuốt nước miếng, liếc nhìn xung quanh, cảm giác tầm mắt của mọi người đang rơi vào người mình, thật sự là muốn chết quách đi cho xong. Cậu nhanh chóng buông tay Kiều Lưu ra, cả người đều bối rối, không cần nói: “Tôi...”

Nửa ngày cũng không biết nói cái gì mới tốt.

Căn bản là không giải thích được, vì lý do chân chính cũng không có cách nào nói ra, mặc dù có nói đi nữa, Kiều Lưu nhất định sẽ đem cậu đánh chết, sau đó con đường quốc lộ kia cũng đi tong, những người khác cũng sẽ không tin cậu.

Lương Mạt đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nhìn cậu dò hỏi: “Ngày hôm qua là cậu giúp tôi đưa trà sữa cho Kiều Lưu đúng không, cậu đừng nói cậu không đưa nha?”

Chu Tử Chu: “...”

Hai tay cậu buông xuống để bên hông tựa như học sinh cấp một đang chịu răn dạy mà ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, cả khuôn mặt phồng thành một quả cầu, mu bàn tay cũng đỏ ngầu, còn có chút máu theo đó chảy ra, nhưng rất nhanh đã khô lại, hiện tại mu bàn tay chỉ sưng lên tựa như cái bánh bao mà thôi.

Cậu thật sự là không đưa, còn ném vào thùng rác.

“Ừm, xin lỗi a.” Chu Tử Chu yếu ớt nói.

Lương Mạt tức gần chết, lớn đến như vậy mà cũng chưa từng gặp ai biết phá hoại như vậy, đây là cái gì, thích cô tới mức không màng hết tất cả mà phá hoại quan hệ của cô cùng Kiều Lưu? Lương Mạt còn muốn nói gì, Kiều Lưu đột nhiên liền kéo Chu Tử Chu trở về giường bệnh, nói: “Sững sờ cái gì, còn không chịu băng bó lại?”

Chu Tử Chu còn mặt mũi nào ở lại băng bó, quả thật là hận không tìm được một cái lỗ mà chui xuống! Khuôn mặt cậu nhăn lại tựa như đứa con nít mới đẻ, nằm úp sấp ở trên giường, đem mặt chôn ở trong gối, cái tay sưng tấy kia để ở ngoài cho y tá lần nữa băng bó lại, mặc dù cái tay đã sưng tấy lên nhưng vẫn nắm chặt lấy Kiều Lưu ——

Kiều Lưu cúi đầu, mắt liếc qua cái tay sưng như bánh bao kia còn đang gắt gao kéo ống tay của mình, có chút ghét bỏ, nhưng vẫn là đặt hông ngồi xuống ở bên giường: “Cậu lớn đầu như thế, lúc tiêm nhất định phải bắm ống tay người khác sao, sợ tiêm à?”

Không phải a, cậu nghĩ sai rồi... Chu Tử Chu ở trong lòng nhỏ giọng cùng vô lực biện minh. Nhưng không có tác dụng, mắt mặt là chuyện không còn cứu nổi nữa.

Lương Mạt dậm chân, tức giận rời đi.

Chu Tử Chu lúc tiêm vẫn luôn cực kì yên tĩnh, trong bầu không khí làm người khác khó thở như vậy, cậu mặt đỏ tới mang tai mà ngửa đầu nhìn chăm chăm nước biển chảy từng giọt xuống, cũng không dám nhìn đi chỗ khác, cái cổ vì thế mà cũng có chút tê dại. Thật vất vả mới truyền nước xong, Kiều Lưu cùng cậu rốt cuộc cũng rời khỏi phòng y tế.

Lần này Chu Tử Chu không dám lôi kéo Kiều Lưu nữa.

Hơn nữa sau khi Lương Mạt rời đi, cậu sớm cũng đã buông tay Kiều Lưu ra rồi, ý là muốn Chu Tử Chu đi mau đi, đi khỏi tầm mắt của cậu càng sớm càng tốt, mắt không thấy tâm không phiền a. Thế nhưng không nghĩ tới Kiều Lưu lại luôn ở bên cạnh cậu, đem gối cất ngay ngắn, sau đó mới cùng nhau rời đi.

Chu Tử Chu cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân mình, đi một mạch về phía trước, trên mặt còn đang phát sốt, cảm giác mắt mặt cũng còn chưa có đi qua. Cậu đoán Kiều Lưu phỏng chừng là vẫn đi theo phía sau, cảm thấy cậu chơi vui, muốn cười bản thân cậu, dù sao nhận chuyển trà sữa giúp con gái nhà người ta, nhưng tới cùng lại chẳng đưa, Kiều Lưu chắc chắn là nghĩ cậu lén lút uống trộm —— Đang đợi ở đằng sau để cười nhạo mình đi. Tâm lý cậu có chút oan ức, nhưng cũng không có biểu hiện ra.

Kiều Lưu không lên tiếng, hai tay rút túi quần, vẫn không nhanh không chậm mà bước theo ở sau cậu.

Sau một lát, Kiều Lưu đột nhiên hỏi một câu: “Đi chỗ nào ăn cơm?”

Chu Tử Chu đi ở đằng trước, cũng không dám quay đầu lại, sưng sốt một chút. Là hỏi cậu sao? Đây là muốn cùng cậu ăn cơm sao? Kiều Lưu dự định cùng cậu ăn cơm? Không phải chỉ có bạn bè chung đám mới hẹn nhau đi ăn thôi sao?

Chu Tử Chu dùng cái tay nguyên vẹn còn lại của mình sờ sờ cái cổ, cảm thấy có chút hơi nóng, hơi sốt sáng, còn có chút mừng thầm từ đáy lòng. Cậu xoay lưng lại, hướng về phía Kiều Lưu, ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Cậu quyết định đi, nếu không, tôi mời cậu?” Cậu thử thăm dò, hỏi xong liền có chút hối hận, dùng tính cách cao ngạo như quý tộc của Kiều Lưu còn hiềm lạ gì việc được người ta mời ăn.

“Hỏi cậu muốn đi đâu ăn, chính là hỏi cậu thích ăn cái gì.” Kiều Lưu nói, dời tầm mắt từ đỉnh đầu Chu Tử Chu xuống đôi mắt cậu, lại cảm thấy không được tự nhiên mà chuyển sang thao trường ở bên kia, hai tay đặt trong túi quần cũng không tự giác nắm chặt. Bên tai y cũng phát hồng, gương mặt tuần tú hơi hơi đỏ, trên trán có lóng lánh mồ hôi, trên mặt cũng căng thẳng không kém, nhưng vẫn nỗ lực để cho bản thân thoát nhìn mang theo một phần hờ hững.

Sau một hồi không thấy Chu Tử Chu trả lời, Kiều Lưu không nhịn được thấp giọng mắng một câu: “Nói chuyện đi, tên ngu ngốc mắc bệnh dục vọng chiếm hữu nặng kia.”

“A?” Chu Tử Chu còn đang đắm chìm trong cảnh tượng vui sướng của những đứa bạn đi ăn với nhau, chỉ nghe thấy rõ ba chữ đầu, còn về sau một chữ cậu nghe cũng không hiểu: “Cái, cái gì?” Tự nhiên lại mắng cậu làm chi!

Cậu cảm thấy bản thân đã nghe được cái gì đó rất kì quái!

8. Chương 8

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Thế nhưng bữa cơm khiến Chu Tử Chu được sung mà kinh này rốt cuộc cũng chẳng thành, bởi vì hai người vừa mới tới trước cổng trường, một chiếc xe thương vụ từ bãi đỗ liền chạy tới, cùng chiếc xe phong cách màu đỏ trước đó của Kiều Lưu không cùng một dạng. Xe dừng trước mặt hai người, người quản gia lần trước tới dọn đồ cho Kiều Lưu liền bước xuống.

“Kiều thiếu.” Quản gia nhìn Chu Tử Chu một cái, nói: “Trong nhà có chút việc, tôi chở cậu về một chuyến.”

Kiều Lưu hơi nhú lông mày, khuôn mặt ư dòn nói: “Lại xảy ra chuyện gì nữa? Tôi nói rồi, không có gì thì đừng tới phiền tôi.”

“Kiều thiếu, thật sự là có chuyện.” Quản gia từ trong ngực rút ra một phần văn kiện đưa cho Kiều Lưu, Kiều Lưu lật hai cái, biểu tình liền thay đổi, cả người từ bộ dáng cà lơ phất phơ liền thay đổi sang chế độ căng thẳng. Loại trạng thái kia biến hoá quá rõ ràng, Kiều Lưu lúc này tựa như biến thành người khác, phẳng phất như sắp sửa gặp phải đại địch.

Từ góc độ của Chu Tử Chu nhìn qua, còn có thể thấy rõ hàm dưới tuần lã của y cũng nháy mắt căng cứng ác liệt lên, đôi môi mím thành một đường thẳng, khí thể đều toả ra lạnh lẽo tới tột cùng.

Con người đen nhánh của Kiều Lưu nhìn chằm chằm thứ trên tay mình, môi đôi con người màu đen lẳng

lặng, sau một lát, đem tập tài liệu gấp lại cái búp, lạnh lùng xì một cái: “Thiệt là bám dai như đĩa a.”

Quản gia cũng nhíu lông mày, yên lặng không lên tiếng.

Chu Tử Chu không biết đây là văn kiện gì, theo bản năng liếc một cái, bắt quá chỉ có thể nhìn thấy được mấy dòng chữ chi chít cùng với hai tấm hình —— ngoài ra cái gì cũng không thấy.

Quản gia chú ý tới tầm mắt của cậu, vội vàng dùng thân thể che chắn, xin lỗi một tiếng với Chu Tử Chu: “Chu đồng học, hay là cậu đi trước đi?”

Chu Tử Chu: “... À được.”

Chu Tử Chu cũng không có bị diên mà đi thăm dò chuyện nhà người ta, nhưng bị ánh mắt ám chỉ của quản gia bắn tới, liền tìm cơ chủ động rời đi. Bụng cậu đói tới cồn cào, nhưng lại không dám trực tiếp bỏ đi, sợ Kiều Lưu nói chuyện xong với quản gia, còn muốn đi tìm mình ăn cơm. Vì vậy cậu liền tìm một cái bóng cây, ngồi chồm hổm ở đó chờ.

Trước mặt người qua kẻ lại, đều là những học sinh mới trong những bộ quân phục. Chu Tử Chu ngồi xổm một lát, phát hiện chỗ băng bó ở trên mu bàn tay trước đó đã bị bong ra, vì vậy liền tháo băng gạc xuống luôn, ném vào thùng rác bên cạnh. Cậu làm xong hết một lượt, lại quay đầu lại nhìn, phát hiện Kiều Lưu vốn đứng ở cổng trường đã không biết từ lúc nào lên xe đi mất.

Chu Tử Chu lúc này mới phát hiện bản thân sớm đã bị bỏ quên.

Cậu buồn bực đứng tại chỗ một lát, cho đến khi cái bụng đánh trống biểu tình, mới vội vã theo dòng người đi vào nhà ăn gần nhất, mua ba phần cơm tẻ ăn như sói đói.

Chuyện này tựa như chỉ là một khúc dạo đầu, lúc xế chiều Kiều Lưu liền tựa như không có chuyện gì mà trở về, tiếp tục quân huấn. Mà thân thể Chu Tử Chu cũng hồi phục rất nhanh, tuy rằng vẫn còn có chút hơi choáng đầu, nhưng cũng không còn lí do gì để tiếp tục ở lại phòng y tế.

Sau khi Kiều Lưu trở về rồi, vô cùng tự nhiên mà đứng ở vị trí bên cạnh Chu Tử Chu. Chu Tử Chu vẫn luôn lén lút nhìn y vài cái, muốn nói lại thôi. Vốn là muốn hỏi trong nhà y rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khẩn cấp như vậy, chưa ăn cơm đã bỏ về như thế. Nhưng lại cảm thấy mối quan hệ của cậu cùng Kiều Lưu bắt quá cũng chỉ là bạn cùng phòng bình thường mà thôi, giao tình cũng chưa đạt tới mức độ ân cần hỏi thăm.

Nếu như cậu hỏi, nói không chừng còn bị Kiều Lưu cười nhạo cho coi!

Mặt trời chiếu thẳng trên đỉnh đầu ba bốn tiếng đồng hồ, cả người Chu Tử Chu cũng bị phơi cho đen một lớp da.

Nữ sinh trong lớp không ngừng than khổ, tranh thủ thời gian giải lao đều liều mạng bôi kem chống nắng, mà đen thì vẫn hoài đen! Trái lại Kiều Lưu lại tựa như có phơi bao nhiêu cũng chẳng đen nổi, đứng dưới nắng mặt trời vài ba tiếng, mà trên gương mặt vẫn bảo trì độ trắng trong suốt, thật khiến người không ngừng hâm mộ.

Không ngừng có nữ sinh đến tìm Kiều Lưu bắt chuyện.

Lâm Hoắc Nhiên cầm hai chai nước khoáng tới, ném một cái cho Kiều Lưu, tận mắt nhìn thấy y đem đồng phục quân huấn cởi ra khoác lên đầu, một bộ không thèm để tâm đến những nữ sinh bên cạnh đang nói cái gì, có thể nói là vô cùng lãnh khốc. Đem Lâm Hoắc Nhiên đổ kị tới điên đầu, điều kiện gia đình của hắn rất tốt, chỉ là so với Kiều Lưu thì hơi chênh lệch một chút mà thôi, hắn lớn lên cũng rất bảnh chứ bộ, nhưng lại so với Kiều Lưu hơi kém xiu xiu, làm sao mấy em gái xinh đẹp lại không chủ động tới tìm hắn!

Kiều Lưu lớn lên đẹp trai gia thế còn tốt, vừa vào đại học đã gây ra không biết bao nhiêu sự chú ý, thậm chí ở trên diễn đàn trường học còn có người vô tình chụp một bức ảnh ngày đầu tiên khi y tới trường.

Bên cạnh còn có dòng caption như thế này: Anh đẹp trai này nhất định sẽ nổi tiếng cho coi!

Kết quả, quả nhiên không tới mấy ngày liền nổi như cồn, nữ sinh giả bộ đi vệ sinh chạy ngang qua lớp để nhìn trộm nhiều vô số kể, còn cả kết bè kéo cánh tới nhìn y, thật giống như động vật quý hiếm của sở thú vậy.

Giống như những năm quân huấn trước đó, đến buổi tối, toàn bộ sinh viên trên thao trường đều tụm lại thành một một vòng, ngồi trên bãi cỏ, bắt đầu hát những bài nhạc đỏ khí thế bừng bừng. Còn có những người xông lên chính giữa khán đài nhảy nhót um sùm, còn có sinh viên dùng đèn flash của điện thoại làm ánh đèn, bầu không khí nhộn nhịp vô cùng.

Lúc này có một nữ sinh thừa dịp mọi người đang chơi đến high chạy tới bên cạnh Kiều Lưu ngồi xuống, Kiều Lưu đem áo ở trên đầu vén lên, hơi nhấc mí mắt, thần thái trước sau đều vô cùng kiêu ngạo: “Đừng nói dài dòng, vào thẳng vấn đề đi, cô muốn làm bạn với tôi đúng không?”

Nữ sinh kia run lên một cái, mừng như điên, liều mạng gật đầu.

Kiều Lưu chỉ tay về hướng Chu Tử Chu bên cạnh, không kiên nhẫn nói: “Vậy hỏi cậu ta có đồng ý không.”

Nữ sinh sững sốt một chút, Chu Tử Chu cũng sững sốt. Cậu không hiểu tại sao mà nhìn về phía Kiều Lưu, có chút không hiểu nổi — cả đêm này, cậu ôm đầu gối ngồi yên một chỗ, bụi cỏ bên cạnh còn có đám muối đang í í bên tai, cậu cảm thấy rất kì quái, bởi vì thể chất của cậu trước giờ chưa từng thu hút muối như vậy, làm sao hôm nay lại có nhiều muối bay tới bay lui bên cạnh cậu như vậy, lại tỉ mỉ suy xét một hồi, cảm thấy mấy con muối này thật ra không phải hướng về cậu, mà là hướng tới Kiều Lưu bên cạnh.

Nhóm máu của Kiều Lưu đặt biệt hấp dẫn muối!

Chu Tử Chu từ nhỏ tới giờ nếu có nói ghét thứ gì, thì con muỗi tuyệt đối có thể nói là đứng trong top ba! Đặt biệt là lúc cảm, đầu óc choáng váng, vừa nghe thấy tiếng muỗi í í bên cạnh, lại càng muốn hôn mê. Cho nên cả đêm nay cậu đều bận rộn đi đập muỗi!

Con muỗi vòng quanh Kiều Lưu, Chu Tử Chu cũng phải vòng quanh Kiều Lưu. Thoạt nhìn Chu Tử Chu thật giống như có lòng tốt không muốn Kiều Lưu bị muỗi cắn, giúp Kiều Lưu đập muỗi cả đêm!

Ngay cả Lâm Hoắc Nhiên cũng có chút không nhìn nổi, nói Kiều Lưu làm sao lại ăn hiếp bạn học để cậu hầu hạ y như vậy.

Kiều Lưu hai tay gối dưới đầu nằm ở đó, vén áo lên nhìn Chu Tử Chu, khoe miệng treo lên một độ cong, lời nói ra cũng có chút kiêu ngạo: “Là cậu ta tình nguyện, tôi cũng chẳng còn cách nào.”

Chu Tử Chu ở bên nghe thấy thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu! Tình nguyện cái cục cứt khô! Tôi mới không tình nguyện! Nếu không phải cậu đứng bên cạnh tôi thì đám muỗi này cũng chẳng bị gọi hồn tới đây nhiều tới vậy đâu!

Cho nên Kiều Lưu chẳng nói chẳng rằng mà đem đề tài của nữ sinh kia ném lên người Chu Tử Chu, Chu Tử Chu liền ngơ ngác một hồi, thoạt nhìn đang hoang mang, đầu óc cậu có chút chậm chạp, liền nhin không được mà nhìn Kiều Lưu, lại liếc nhìn nữ sinh kia, “...A?”

Kiều Lưu nhú nhú mày, hướng về phía nữ sinh kia: “Tôi cũng thật sự rất muốn được làm bạn với cô, nhưng mà Chu Chu lại không có cho a.”

Chu Tử Chu: “...”

Nữ sinh một mặt sợ tới ngây người nhìn hai người.

Chu Tử Chu đầu óc cũng mơ hồ, hỏi lại: “Tại sao lại hỏi tôi?” —— Hơn nữa cậu cũng chưa có nói là không cho kia mà! Không đúng, trọng điểm không phải là cái này, mấu chốt là Kiều Lưu muốn cùng ai kết bạn, cậu làm sao quản được chứ? Tại sao lại hỏi cậu?

“Cậu nói xem?” Kiều Lưu nhướn mày, gương mặt tuần tú nở nụ cười, một đôi mắt nhìn chăm chăm Chu Tử Chu, như là muốn từ trên mặt Chu Tử Chu nhìn ra chỗ sơ hở nào đó. Thế nhưng y nhìn chăm chăm được mấy giây, trái lại người đỏ mặt đầu tiên lại chính là mình, liền vội vã dời tầm mắt đi chỗ khác ——

Chu Tử Chu thật sự chẳng hiểu cái mô tê gì, thế nhưng bị Kiều Lưu ở khoảng cách gần như vậy nhìn chăm chăm, áp lực thật sự rất lớn, hơi bối rối một chút, không nhin được nuốt một ngụm nước bọt.

Kiều Lưu đôi mắt cong lên, bên trong loé qua một ý cười nhưng rất nhanh liền biến mất, bên tai y đều đỏ chót, thấp giọng nói: “Lau lau đi, nước miếng cũng sắp chảy ra hết rồi.” Tên hám trai, mới như vậy đã nhin không nổi rồi?

Chu Tử Chu: “...” Nước miếng chảy cái cục cứt khô nhà mi!

Cậu cấp tốc chùi đi khoé miệng, căn bản không có nước miếng!

Kiều Lưu cười một tiếng.

Bất quá Chu Tử Chu cũng đã kịp hiểu ra, Kiều Lưu này tám phần là lấy cậu ra làm lá chắn, để dễ dàng từ chối nữ sinh kia. Kiều Lưu nhất định là muốn cự tuyệt nữ sinh này, thế nhưng ngại mặt mũi, mới không tiện nói ra khỏi miệng, vì vậy mới kêu mình giúp y từ chối.

Chu Tử Chu suy nghĩ đầu ra đây rồi, cho là mình đã đoán đúng tâm tư của Kiều Lưu. Trên thực tế chuyện như vậy cậu cũng hiểu được mà, trước đây học cấp ba bạn cùng bàn của cậu cũng là dùng cách như vậy để từ chối con gái đó, cậu tuy rằng chưa từng nói qua chuyện yêu đương, nhưng không lẽ lại chưa từng thấy heo chạy bao giờ sao?!

Chu Tử Chu nghĩ như vậy, liền quay mặt qua, hướng về phía nữ sinh kia danh chính ngôn thuận nói: “Học xong đại học đi rồi lại tới tìm cậu ấy, hiện tại đây là lúc để chúng ta cố gắng học tập, không thể đem thanh xuân của mình bỏ lỡ chỉ vì chuyện tình yêu được.”

Nữ sinh: “...”

Dân chúng vây xem Lâm Hoắc Nhiên: “...”

Kiều Lưu tựa như đã đoán trước được điều này, nâng mặt trở về, lấy áo che mặt lại. Ài, y là phải nói với tên ngốc Chu Tử Chu này như thế nào đây, chỉ mới có tí tuổi, đã học được chiêu lật mềm buộc chặt, nhưng là không nhận được đi? Vẫn là phá vỏ bọc bên ngoài? Thủ đoạn đối phó với tình định thiệt là cũ rích, cùng vẻ trung thực bên ngoài căn bản không hợp tí nào!

Y sắc mặt đỏ tới nhò máu, không nhận được hơi cong lên đầu gối, ngón tay nắm một chút cổ, tựa như bắt mất lại tựa như đùa giỡn hướng về phía Chu Tử Chu ném một cái, Chu Tử Chu nháo loạn xong rồi đầu óc liền mơ màng mà bắt được nắm cổ, nhìn Kiều Lưu nằm trên sân cỏ, không biết là đang cười hay là xấu hổ mà lặn một vòng.

9. Chương 9

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Mặc kệ là như thế nào đi nữa, kết thúc ngày đầu tiên của quân huấn chính là cả cơ thể mệt đến rã rời.

Chu Tử Chu vừa mới tới khí hậu ở phương nam nên có chút chưa quen, ngày hôm nay còn bị cảm chạy tới té xỉu, nếu còn thêm lần nữa sợ rằng thân thể cũng chẳng chịu nổi, bởi vậy cả đêm đều mệt tới không nói nên lời.

Trên đường Kiều Lưu cùng Lâm Hoắc Nhiên nói cái gì cậu đều không có tâm tư đi chú ý, đầu óc đều vang ong ong.

Buổi tối trở về phòng ngủ, cậu còn đánh thêm vài cái hắt xì, cảm thấy về đêm bệnh cảm của cậu lại càng thêm trầm trọng, đầu óc đều trống rỗng. Ngay cả người chịu khó giặt đồ mỗi tối như cậu cũng không muốn đi giặt, chỉ muốn vọt vào phòng tắm, tắm một trận nước nóng, sau đó đem bản thân mình gói lại như cá hộp ở trên giường.

Thế nhưng lúc trở về phòng ngủ rồi, vừa mới cầm khăn cùng thau đi vào phòng tắm chưa được bao lâu, phòng tắm bỗng nhiên liền ‘cạch’ một tiếng cúp đèn, biến thành một mảnh đen như mực.

Chu Tử Chu còn tưởng rằng đèn bị hỏng, tâm lý quýnh cả lên, trên người còn đang trần như nhộng từ trong phòng vệ sinh nhô đầu ra.

Lâm Lương đang ôm tay đứng ở trước cửa, đứng ngay cạnh chốt mở đèn, nhướn mày nhìn cậu nói: “Tôi mệt muốn chết, Chu Tử Chu, cậu ra ngoài đi, nhường tôi tắm trước.”

Chu Tử Chu sững sốt, còn có chuyện vô lý như vậy sao, cậu bị gió thổi vào tới rét run, liền hắt hơi một cái, giải thích nói: “Tôi vào trước kia mà.”

Lâm Lương khoé miệng hạ xuống, không nhanh không chậm đi tới, cũng lấy khăn cùng thau của mình, đứng ở trước phòng tắm, nói: “Ai nhìn thấy cậu vào trước hử! Hiện tại ai mới tập quân huấn xong đều rất mệt mỏi, cậu không nhìn lại chính mình đi, không biết cái gì là khiêm nhường à?”

Chu Tử Chu triệt để choáng váng, cậu căn bản không nghĩ tới sẽ gặp phải tình huống như thế này. Cậu biết bạn cùng phòng của mình toàn là lũ khó ỡ, thế nhưng cũng không có cách nào đối phó được. Hồi trước khi còn đi học ở phương bắc, những người bạn của cậu đều là những người rất thuần phác, giúp người làm niềm vui, mặc dù thỉnh thoảng có nháo ra mâu thuẫn, nhưng cũng sẽ không quá đáng như thế này.

Lấy lại bình tĩnh rồi, Chu Tử Chu nói: “Quần áo tôi cũng đã cởi ra hết rồi.”

Lâm Lương nở nụ cười, nói: “Phải a, nhìn thấy tôi muốn tắm cậu liền nhanh chóng cởi hết quần áo, cậu sao lại trơ trên vậy hả?”

Chu Tử Chu: “...” Cậu có chút tức rồi đấy, nửa người trên còn đang bị gió thổi, liền muốn vươn tay ra đẩy Lâm Lương ra ngoài, thế nhưng đẩy ra không có được, cậu không dám dùng quá sức, sợ đem người đẩy ngã,

trái lại Lâm Lương ở đối diện lại càng nhú chặt mày: “Muốn sao hả, tên nhà quê kia, muốn đánh nhau đúng không?”

Lúc này cửa phòng kí túc xá bỗng nhiên bị đẩy ra, phát ra tiếng ‘két’ vang dội, hai người đều đưa mắt nhìn sang. Kiều Lưu cùng Lâm Hoắc Nhiên mới vừa từ bên ngoài mua bữa ăn khuya trở về, Kiều Lưu đang quay đầu cười cười nói gì đó, nghe từ trong phòng truyền ra một câu như vậy, liền nhanh chóng quay đầu lại, nhìn Lâm Lương một cái, sau đó tầm mắt lại rơi xuống trên người Chu Tử Chu.

Lâm Hoắc Nhiên mở cửa nhìn thấy tình huống trong phòng Kiều Lưu không ổn, cười hì hì nói: “Tao không biết gì hết á, tao về phòng của tao trước.”

Giữa hai thằng con trai có chút hiểu lầm nhỏ cũng không thể so với tụi con gái được, rất dễ dẫn tới xung đột. Ở chung một phòng, chi phí điện nước ai đi giao, thời gian làm việc và nghỉ ngơi, ai dùng nhiều nước hơn, đều là có chút khó xử, thật sự rất phiền. Chu Tử Chu này cũng thật là một tên đáng thương, trong phòng ngủ có một Kiều ngạo mạn đã không nói, lại còn chui ra thêm một tên Lâm Lương chẳng tốt đẹp gì.

“Rồi rồi, cút đi.” Kiều Lưu hai tay xách túi đồ ăn, dùng chân đóng cửa lại.

“Làm sao vậy?” Y bỏ túi đồ xuống, thấy nửa người trên của Chu Tử Chu không có mặc áo, liền ngay cả vết muỗi cắn cũng lộ ra vài cái, trên chóp mũi còn có chút hồng hồng, quả thật rất giống như bị người cắn qua một cái! Kiều Lưu nhú mày: “Tắm xong còn không mau nhanh mặc đồ vào?”

Chu Tử Chu liền hất xì một cái, khô khan nói: “Tôi còn chưa có kịp tắm a.”

Biểu tình trên mặt Lâm Lương thoáng lên ý cười, cũng không thèm quan tâm Chu Tử Chu. Nhanh chóng từ cửa phòng tắm lùi lại, đi ra ngoài còn tiện đường rót cho Kiều Lưu một ly nước, quen thuộc kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, vươn tay mò túi đồ ăn của Kiều Lưu, hỏi: “Kiều Lưu, cậu mua cái gì vậy?”

Kiều Lưu mí mắt cũng không thèm nhắc lên liền biết vừa nãy ở trong phòng xảy ra chuyện gì, y tuy rằng lười để tâm ba cái thứ tạp nham này, nhưng không hiểu sao hôm nay lại có chút khó chịu.

“Cậu quản được tôi sao?” Kiều Lưu lạnh như băng nói: “Thế nào, muốn ăn cùng tôi?”

Lâm Lương nhất thời sửng sốt, quả thật không hiểu tại sao Kiều Lưu lại khó ở, nói: “Kiều thiếu, tôi...”

“Đi tắm.” Kiều Lưu cúi đầu ăn bữa khuya, lại cảm thấy có chút khó nuốt, ăn chưa được hai miếng đã nhú mày ném đũa sang một bên.

Lâm Lương còn tưởng rằng y nói mình đi tắm, liền vội vàng cầm khăn cùng thau của mình lên, còn chưa đi được hai bước đã bị Kiều Lưu chen chân nói: “Tôi nói cho cậu đi sao? Chu Tử Chu, cậu đi.”

Lâm Lương có chút tức giận, lại không dám nói lời nào, tựa như bị người đá một cái, xấu hổ đứng ở đó, sắc mặt cực kì khó coi. Hắn quan sát tỉ mỉ sắc mặt Kiều Lưu, dựa theo suy đoán của hắn, Kiều Lưu nào phải loại người giúp đỡ bạn học làm niềm vui. Kiều Lưu thường ngày ỷ vào quyền thế của Kiều gia, sinh hoạt ngang như cua, ngày đầu tiên đi học đã lái siêu xe tới trường, còn bị chụp ảnh đăng lên diễn đàn của trường, gây sóng gió khắp nơi, nếu không có hậu phương hùng mạnh phía sau sớm đã bị nhà trường xử phạt nặng rồi.

Nhưng tại sao hôm nay lại đột nhiên cố ý nhắm vào mình? Lâm Lương cũng đâu có chọc giận y chỗ nào!

Chu Tử Chu nhanh chóng đi vào tắm, lúc nước nóng bao trọn lấy người, cảm giác rét lạnh mới dần dần giảm đi. Kì kì cọ cọ một hồi, cậu lau sạch người, hít mũi một cái, đôi mắt còn mang theo một chút hồng hồng hơi ngứa ngứa.

Chu Tử Chu nghĩ thầm, tuy rằng cũng có đôi chút oan ức, nhưng cậu lại không ngờ tới Kiều Lưu có thể tốt như vậy, còn có thể đứng lên ra mặt cho mình.

Ngoài phòng tắm, Kiều Lưu đã ném túi đồ ăn vào thùng rác, ngồi ở trên ghế cạnh đầu giường mình tùy ý chơi game, bàn phím gõ cách cách liên hồi.

Lâm Lương đang ngồi ở chỗ mình trong chốc lát, đầu óc có chút mộng mị. Vẫn còn suy nghĩ về vấn đề trước đó, Kiều Lưu rốt cuộc là làm sao, tự nhiên lại nhắm vào hắn, đứng về phía của Chu Tử Chu! Hắn còn nhớ rõ ràng ngày đầu tiên khai giảng Kiều Lưu còn rất chán ghét Chu Tử Chu kia mà!

Lâm Lương mở laptop của mình ra, lướt web một lát, một hồi lâu nhin không được nói một câu: “Kiều thiếu, cậu có muốn vút gì không, tôi chuẩn bị xuống lầu một chuyến, có gì thuận tiện một lượt luôn.”

Không có người đáp lại, Kiều Lưu không để ý tới hắn.

Lâm Lương nhin không được ở trong lòng phun tào, mọi người đều là kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng chó cái mẹ gì mà chẳng chó, coi như nhà Kiều Lưu có tiền, quyền thế cực đại, bắt quá cũng chỉ đi xe ngẫu hơn hắn một chút, mang giày so với hắn mắc hơn một tí thôi mà.

Tâm lý nghĩ như vậy, hắn lại lần nữa mở miệng: “Đúng rồi, ngày đầu tiên khai giảng ấy, tôi nhìn thấy Chu Tử Chu động tới laptop của cậu đó.”

Kiều Lưu động tác dừng lại, lúc này mới nghiêng đầu qua liếc hắn một cái, sắc mặt thờ ơ, hỏi: “Sau đó?”

Lâm Lương nhìn thấy có hi vọng, phảng phất có người cổ vũ phía sau, âm thanh cũng lớn hơn một chút, nói: “Cậu ta động vào lap của cậu, không biết là đang lên lút thăm dò thông tin cá nhân hay gì ấy, cũng may là tôi vừa vắn đi vào bảo cậu ta dừng lại...”

Nghe thấy lời này, Kiều Lưu ngẩn người, nhìn trộm thông tin của y? Thằng oắt Chu Tử Chu này còn có

chiều này nữa? Mới ngày đầu khai giảng đã làm ra chuyện này rồi? Không trách lấy quân phục cho y số đo vừa khít như vậy, tựa như là biết rõ số đo ba vòng của y vậy, còn biết rõ nhóm máu của y đặc biệt hấp dẫn muối, tám phần mười là đã xem qua phiếu kiểm tra sức khỏe lúc mới nhập học y để trên bàn.

Tên gốc này quả đúng là lúc nào cũng làm ba cái chuyện lén lén lút lút này.

Cậu quá ghê gớm rồi đó a Chu Tử Chu!

Mới ngày đầu tiên đã đối với y nhất kiến chung tình? Kiều Lưu bắt đầu tận lực nhớ lại, tới tột cùng là ngày đầu tiên khai giảng mình đã làm ra chuyện anh dũng suất khí gì, khiến Chu Tử Chu liên mê mệt y như vậy. Nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên lại dừng lại tại hình ảnh ở nụ hôn kia. Xúc giác mềm mại khiến tư duy của Kiều Lưu bỗng nhiên trì hoãn lại một giây.

Lâm Lương nói nói một hồi tự nhiên cảm thấy có chút gì đó không đúng, đột ngột, Kiều Lưu đột nhiên đỏ mặt, môi còn cong cong lên là cái biểu tình gì kia —— không phải là nên tức giận sao?!

Tâm lý hần thấp thỏm, liền châm thêm một cây thuốc: “Nói đi nói lại, Kiều thiếu nè, cậu lần sau đừng tùy tiện để đồ mặc tiền lung tung nha, thí dụ như đồng hồ chẳng hạn, đừng quăng ở bàn nữa, Chu Tử Chu không giống với chúng ta, tôi cũng không phải nói cậu ta là ăn trộm hay gì, chỉ là cậu ta rất tò mò, nhìn thấy trên lap đang mở game liền đứng lại nhìn, nhất định là rất muốn chơi... Tôi chỉ là tốt bụng nhắc nhở...”

Hắn còn chưa nói hết câu, sắc mặt Kiều Lưu thoáng cái liền lạnh xuống, mặt không cảm xúc nhìn hắn.

Lâm Lương lập tức có chút hoảng sợ, không biết mình nói câu nào sai. Dáng dấp Kiều Lưu như vậy đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, thật là khiến trái tim hắn muốn nhảy khỏi lồng ngực.

“Kiều...” Lâm Lương bị cắt đứt.

“Lần sau để tôi nghe thấy cậu nói câu nào tương tự như vậy nữa, cậu liền rút ra khỏi trường học đi.” Kiều Lưu hời hợt nói.

Lâm Lương: “...”

Kiều Lưu nói xong xoay đầu lại tiếp tục chơi game. Ngón tay trên bàn phím nhấn vào skill cuối của nhân vật.

Lâm Lương cả người cứng đờ, nhúc nhích cũng không dám. Sau một hồi liền nghe thấy tiếng phòng vệ sinh mở ra, Chu Tử Chu đã mặc đồ ngủ, lau ố đầu còn đang ướt nhẹp của mình, sau khi tháo mắt kính xuống rồi, một đôi mắt to đang đứng ở trước cửa nhìn hai người, nhỏ giọng hướng về Lâm Lương nói: “Thật ngại quá, cậu có thể đi tắm rồi đấy.”

Lâm Lương xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, không nhìn được lườm Chu Tử Chu một cái, vốn còn muốn oán cậu hai ba câu tại sao lại mặc cái áo ngủ bự như vậy, thế nhưng liền nhanh chóng nuốt trở về trong bụng. Không biết tại sao lại cảm thấy ở phía sau lưng phảng phất như bị ai đó nhìn chăm chăm vậy, vì thế lau mặt một cái, nhanh chóng lách vào phòng tắm.

Chu Tử Chu mệt mỏi vô cùng, muốn trực tiếp lên giường ngủ một giấc, lúc đi qua Kiều Lưu, còn lơ đãng nhìn sang màn hình laptop của y, mặt trên còn đang dừng lại ở trò chơi lần trước cậu nhìn thấy.

Trò gì gì đó, chơi rất vui sao, Kiều Lưu hình như lúc nào cũng chơi trò này. Chu Tử Chu có chút hiếu kì.

Cậu hiện tại đang gặp một vấn đề khó khăn, chính là sau khi quân huấn kết thúc phải giao lại một phần báo cáo của tân sinh viên (sinh viên mới), đưa vào phiếu điểm. Phụ đạo viên còn đặc biệt dặn dò là báo cáo điện tử, để thuận tiện lựa trữ cho sau này. Thế nhưng Chu Tử Chu không có máy tính, cho nên đang tính tranh thủ chạy ra quán net ở ngoài trường làm.

Mà Chu Tử Chu còn phải qua hai tháng nữa mới tròn mười tám, cho nên muốn vào quán net hơi phiền toái một chút. Suy nghĩ một hồi, cậu liền bò lên giường, dựa vào tường ngồi một chốc, không nhìn được hỏi: “Kiều Lưu, cậu biết chìa khoá phòng máy là phụ đạo viên nào giữ không?”

Trước cậu có hỏi qua Vu Chiêm, thế nhưng Vu Chiêm cũng không biết, cậu lại mới khai giảng, còn rất nhiều việc cần tới phòng máy để giải quyết. Vu Chiêm nói Kiều Lưu có thể biết, bởi vì họ hàng nhà y có người nằm trong ban giám đốc của trường học.

Nếu như có thể đến phòng máy, đương nhiên cũng chẳng cần tới quán net nữa, dù sao quán net cũng là chỗ không tốt lành gì.

Chu Tử Chu không nghe thấy phía dưới đáp lại.

Qua mấy giây, ghế tựa của Kiều Lưu mới xoay một vòng, “két” một tiếng. Kiều Lưu đi tới dưới giường mình, cầm cái gì đó đưa lên.

“Cho cậu.” Kiều Lưu nói.

Chu Tử Chu sững sờ, vén màn giường lên, vừa nhìn liền nhận ra đây là một cái laptop, rất mỏng, màu bạc, cực kì đẹp mắt.

Lép: Kiều thiếu ~~ Cho e một cái nữa =)) móá! Chu Chu, em đào trúng mỏ vàng rồi.

10. Chương 10

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

“Cho tôi?” Chu Tử Chu nhận lấy cái laptop bạc, có chút cầm không chắc, mém chút nữa là tuột tay, lại được Kiều Lưu nhanh tay đỡ lấy, thô bạo ném lên giường cậu, vừa vặn rơi ngay đùi Chu Tử Chu, chỉ là cách một lớp chăn mà thôi.

“Nhìn ngứa mắt, muốn vứt a.” Kiều Lưu từ dưới ngược lên lườm một cái, hai tay đút túi quần.

Chu Tử Chu nhìn cái laptop, lại nhìn Kiều Lưu, có chút không rõ: “... Là bị hư sao? Nhưng tôi không biết sửa.”

Kiều Lưu đưa đồ xong, vốn muốn tỏ ra ngầu lòi rời đi, lưu lại một bóng lưng cực khốc, nhưng nghe thấy Chu Tử Chu nói câu này xong, chân thiếu chút nữa liền chuột rút.

“Không có hư!” Y có chút tức giận quay đầu lại trừng Chu Tử Chu: “Cho cậu liền nhận đi, làm sao lại nói nhảm nhiều như vậy hả?”

“...” Chu Tử Chu cúi đầu nhìn cái laptop trong lòng ngực mình, ngón tay vô ý tóm chặt drap giường. Cậu nhận ra ẩn ý của Kiều Lưu. Một cái laptop, hay mười cái đi nữa đối với Kiều Lưu mà nói, đều không tính là gì. Nhưng đối với cậu mà nói, là thứ đồ vô cùng quan trọng.

Kiều Lưu là có lòng tốt, Chu Tử Chu cảm thấy lúc này bản thân không nên lấy lòng tự trọng ra ác ý từ chối, có những trường hợp không cần phải lấy thước đo tự trọng ra đo đếm. Có máy tính, chuyện viết báo cáo và luận văn của cậu liền được giải quyết.

Hơn nữa nhìn tình huống này phỏng chừng là khi nãy Lâm Lương đã nói gì đó với Kiều Lưu, nếu không Kiều Lưu cũng sẽ không đột nhiên hành động như vậy a. Chu Tử Chu cảm thấy trên mặt có chút nóng. Cậu lúc thường không để ý tới người khác nói thế nào, nhưng không biết làm sao, khó giải thích có chút lưu ý đến Kiều Lưu.

“Hay là như vậy đi, cho tôi trả sau cái này, tôi tích góp được tiền rồi sẽ đưa cậu.” Chu Tử Chu nói, cậu cảm thấy cách này rất không tồi.

“Cậu làm sao lại tựa như mấy bà mẹ đi chợ mặc cả vậy, tính toán chi li?” Kiều Lưu nhú mày, có chút mất hứng.

“A?” Chu Tử Chu sững sốt một chút, nghiêm túc nói: “Tôi không phải là mấy bà mẹ a, tôi đâu có sinh được em bé, hơn nữa nơi này cũng đâu phải chợ.”

“...” Kiều Lưu phát hiện mình thế mà không thể nào cãi lại được.

Sau một hồi.

“Tuỳ cậu.” Kiều Lưu hẳn học để lại một câu, y không nhìn thấy trên mặt của Chu Tử Chu lộ ra biểu tình thụ sủng nhược kinh hay vui vẻ cao hứng gì, liền cảm thấy có chút tẻ nhạt vô vị.

Chu Tử Chu nhìn y, mím môi.

Kiều Lưu một mặt khó chịu trở về vị trí của mình, lấy điện thoại ra tùy tiện chơi game, sau một lát không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, y không nhịn được đem ghế tựa ngã về sau một chút, làm bộ lơ đãng liếc lên trên một cái, liền thấy... Chu Tử Chu ngồi trên giường ôm lấy laptop lau lau chùi chùi. Nhìn dáng dấp hết sờ đông lại sờ tây kia, còn nói là không hưng phấn, quả thật là hưng phấn tới muốn chết đi!

Trong lòng chắc vui như bắn pháo đi! Đêm nay chắc chắn là ngủ không được a!

Tên nhà quê này sao lại biệt nữ[1] như vậy a, vừa khờ vừa ngốc như thế.

[1] cho những bạn chưa biết. Biệt nữ = nghĩ 1 dạng miệng nói 1 nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng thái độ, hành động đi ngược lại với điều mình nghĩ.

Khiến cậu ta cao hứng rất đơn giản, Kiều Lưu cảm thấy chỉ cần mình tùy ý vênh đuôi lên, liền có thể dễ dàng làm được, dưới cái nhìn của Chu Tử Chu, mình nhất định là người rất ôn nhu lại sủng nịch đến không ai bì được a!

“Khụ, cậu muốn chơi game gì cứ nói, có thể gọi Lâm Hoắc Nhiên đưa cậu theo, đội bọn tôi vừa vặn đang thiếu một vú em.”

Chu Tử Chu tương tự như con chuột nhỏ ngồi không yên hết đông hết tây sờ mó cái laptop, thật cao hứng hết mở ra rồi khép lại, nghe thấy Kiều Lưu nói như vậy có chút sững sốt. Cậu không biết vú em là cái gì, suy nghĩ một hồi, tám phần mười là cách xưng hô ở trong game, vì vậy nói: “Cậu không chơi sao? Tôi với Lâm Hoắc Nhiên cũng không quen cho lắm, để cậu ấy đưa tôi theo, có chút không ổn.”

Cậu thật ra là không muốn chơi game gì hết, tuy rằng có chút tò mò, rất mong chờ, bắt quá cũng không thể lãng phí thời gian của mình trên những thứ đó. Bọn Kiều Lưu có cả đồng thời gian rảnh có thể tiêu hoang, đó là vì bọn họ không cần phải lo cái ăn cái mặc, nhưng tương lai của Chu Tử Chu là dựa vào chính mình dốc sức xây dựng, có thời gian, cậu không bằng đi học thêm cái bằng tiếng anh cho rồi.

Cho nên cậu mới uyển chuyển từ chối.

“Có cái gì không ổn, cứ để Lâm Hoắc Nhiên đưa cậu theo.” Kiều Lưu nói. Y nhịn không được khoé miệng

hơi cong lên, lời này Chu Tử Chu nói quá rõ đi, không phải là muốn mình dẫn theo cậu ta sao? Còn không chịu nói huych toẹt ra cho rồi, cứ thích vòng vo, thật là một tên cẩn thận a.

Dừng lại một chút, Kiều Lưu cố ý nói: “Tôi không rõ cách chơi của vú em, cho nên không thể đưa cậu theo.”

“À.” Chu Tử Chu thuận miệng nói: “Vậy tôi cũng không chơi nữa.”

Cậu vốn là bị cảm, giọng nói còn mang theo khàn đặc giọng mũi, lọt vào tai người khác thật giống như thất vọng vô cùng!

Hừ, quả nhiên, không đưa cậu theo cậu liền không chơi! Kiều Lưu bị nội tâm trần trụi không biết thu liễm của Chu Tử Chu nháo cho mặt đỏ tới mang tai, y nằm nhoài trên bàn cắn chặt môi dưới kiềm chế nụ cười của mình, lúc này phòng tắm ‘kẹt’ một tiếng, Lâm Lương từ bên trong đi ra, Kiều Lưu lập tức ý thức được biểu tình của mình không đúng, dùng đầu lưỡi chống một bên quai hàm, trong nháy mắt khôi phục lại một mặt nghiêm túc.

Lâm Lương khó giải thích được bầu không khí quỷ dị ở trong phòng ngủ là cái gì, chỉ là mắt liếc một cái, liền nhìn thấy trên tay Chu Tử Chu đang cầm một cái laptop màu bạc phiên bản giới hạn, nhất thời kinh hoảng, dè dặt cụng — MacBook một vạn tám[2], Kiều Lưu đây là muốn làm gì?

[2] 18 000 ¥ = 64 941 703 VND ~ 65 củ =)) Theo coinmill.com cập nhập năm 2018.

“Tôi tắm xong rồi, Kiều Lưu, cậu tắm đi.” Lâm Lương kiềm chế khiếp sợ, gượng cười nói.

Kiều Lưu không để ý tới hắn, trực tiếp đi tắm.

Lâm Lương cũng không nói nhiều thêm nữa. Hắn vội vã tiến vào trong ổ chăn nhắm mắt lại, tâm lý buồn bực, hắn muốn đổi phòng, nếu không có cách nào lấy lòng Kiều Lưu, vậy còn không bằng chuyển quách đi cho rồi.

Buổi tối hôm đó Chu Tử Chu liền đổi đầu ngủ. Loại hành vi này xác thực có chút quái dị, cậu đều đã kiểm sẵn cho mình một cái cố — nói rằng đầu bên kia ánh trăng chói quá ngủ không được. Thế nhưng Lâm Lương với Kiều Lưu hình như cũng chẳng để ý cậu ngủ đầu nào, cho nên Chu Tử Chu liền thở phào nhẹ nhõm một cái.

Mãi mới chờ được đến lúc Kiều Lưu ngủ say, cậu theo thường lệ lén lén lút lút đưa tay ra, chạm tới đầu ngón tay của Kiều Lưu.

Bất quá lần này Kiều Lưu không biết là đang nằm mơ hay thế nào, theo bản năng liền chộp lấy tay cậu nắm chặt. Chu Tử Chu sợ hết hồn, cho là Kiều Lưu tỉnh ngủ, trong lòng sợ muốn chết nhưng vẫn là ghé tới bên tai của y nhỏ giọng gọi: “Kiều Lưu, Kiều Lưu? Cậu tỉnh rồi hả?”

Trả lời cậu chính là những tiếng hít thở đều đặn của Kiều Lưu.

Chu Tử Chu sốt sắng mà nhìn chằm chằm Kiều Lưu một hồi, xác nhận y vẫn chưa có tỉnh, mới đem thần kinh đang căng chặt của mình thả lỏng. Đã qua mười giây đồng hồ, cậu rút lại tay mình, nhưng lại không thể nào thoát khỏi bàn tay của Kiều Lưu —

Kiều Lưu tựa như đang nằm mơ, nói chung là đem tay cậu nắm rất chặt.

Chu Tử Chu cũng có chút mệt mỏi, cũng mặc tay bị người nắm, tính toán cứ vậy liền ngủ. Thế nhưng nhắm mắt chưa được bao lâu, cậu liền ngẩng đầu lên, tìm một cái khăn mặt sạch sẽ cạnh bên gối, dùng cánh tay còn lại, giúp Kiều Lưu cẩn thận đắp một một cánh tay đang để ngoài chăn.

Buổi tối khí ẩm rất cao, nếu để Kiều Lưu bị cảm hoặc nhiễm âm hàn, vậy cũng không được, lúc đó người xui xẻo nhất cũng chính là cậu.

Làm xong tất cả rồi, Chu Tử Chu lại ngã đầu lên gối bắt đầu ngủ, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Kiều Lưu hai mắt nhắm chặt, khoé môi lại cong lên, trên gương mặt tuần tú hiện lên thần sắc đỏ bừng kéo dài tới tận bên tai. Gì chứ, nửa đêm còn lấy cái khăn đắp tay cho mình, tên nhà quê này tấn công cũng thật là đáng sợ! Y cũng thật là bất đắc dĩ a.

Thời gian quân huấn của W đại không lâu lắm, nửa tháng liền kết thúc, lúc quân huấn kết thúc cũng đã sắp tới tháng mười, khí trời cũng bắt đầu lạnh dần. Trước khi chính thức nhập học, lớp 1301 liền dự định tổ chức liên hoan, cũng là để những nhóm học sinh mới giới thiệu lẫn nhau.

Quan hệ giữa Chu Tử Chu cùng Kiều Lưu cũng tốt lên rất nhiều, nhiệm vụ mỗi ngày chạm vào hai lần cũng không còn khó khăn nữa, lúc đánh răng rửa mặt vào buổi sáng cũng có thể đụng khuỷu tay một chút, buổi tối thừa dịp Kiều Lưu ngủ xong liền ở trên mặt hoặc cổ tay y sờ một cái, cho nên áp lực của Chu Tử Chu cũng được giảm đi không ít.

Chỉ là loại chuyện lén lút này ngàn vạn lần cũng không thể để Kiều Lưu biết được, bằng không, còn không phải cho cậu là tên biến thái sao! Chu Tử Chu nhận thấy bản thân đã hết sức cẩn thận, cũng vẫn luôn tỉ mỉ từng li từng tí mà làm, Kiều Lưu phản xạ thần kinh tương đối chậm, tuyệt đối sẽ không phát hiện ra!

Học xong một tuần lễ môn tự chọn, Chu Tử Chu liền cùng Lý Tiểu Phi đi tới nhà hàng trước trường học, Vu Chiêm sớm đã đặt phòng trước, là phòng ba dãy ghế, có thể chứa đủ một lớp ba mươi sáu người.

Bởi vì Kiều Lưu không có chọn môn tự học, cho nên buổi sáng liền ở phòng ngủ nướng chơi game. Chu Tử Chu cảm thấy y quả thật là một tên yếu mệnh còn lười biếng, hơn nữa cũng lo lắng y không chịu ăn sáng, có thể hay không ảnh hưởng không tốt tới dạ dày.

Chu Tử Chu đi tới nhà hàng rồi, suy nghĩ một chút, liền gửi một tin nhắn cho Kiều Lưu, nhắc nhở y trưa nay có một buổi tụ hội. Kiều Lưu qua hai mươi phút sau mới hồi âm lại một dấu chấm tròn, quả thật là một bộ lãnh khốc không đỡ nổi!

Lý Tiểu Phỉ ngồi ở bên cạnh cậu, nhìn cậu dùng cái Nokia cũ rích, cười nói: “Cậu cũng thật kì lạ, dùng điện thoại cũ xì như thế.”

Chu Tử Chu không để ý lắm, tiếp tục đánh cộc cộc lên bàn phím, giải thích nói: “Cũng đã dùng nhiều năm như vậy, không có tiền đổi, bất quá tôi cũng không cần điện thoại nhiều chức năng làm gì, có thể nghe gọi là được rồi.”

Lý Tiểu Phỉ mới không thèm tin cậu, một mặt ghen tị nói: “Thôi đi, cậu giàu nứt đổ đổ vách thì có, dùng mấy vạn mua một cái ví, còn có cái MacBook pro một vạn tám kia nữa, cùng dân thường như bọn tôi than nghèo?”

Lý Tiểu Phỉ gia cảnh cũng khá giả, chỉ là ba mẹ hắn tương đối tiết kiệm, không thể cho hắn một cái máy tính cùng cái ví có giá tiền cao như vậy khi mới vừa vào đại học được, hiện tại máy tính của hắn giá cũng đã bốn, năm ngàn, chơi game cũng đủ phê rồi.

Chu Tử Chu nửa ngày không tỉnh táo, há hốc mồm, cằm cũng sắp rơi xuống, hỏi: “Một vạn tám?”

“Thật sự là con đại gia, mua đồ còn không nhìn giá sao?” Lý Tiểu Phỉ cầm đũa trên bàn gấp một miếng đậu phộng rang, chặc chặc nói.

Chu Tử Chu: “...”

11. Chương 11

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Nội tâm của Chu Tử Chu khiếp sợ đến nửa ngày cũng không nói nên lời, cậu nhanh chóng mở trình duyệt phiên bản cũ trong điện thoại của mình ra, dùng 2G chậm như bò kéo xe tìm kiếm một hồi giá trị của từng món mà Lý Tiểu Phỉ mới nói xong, sau đó lần thứ hai: “...”

Ở trên mạng có cả một loạt giá cả, cậu nhìn tới hoa mắt, cũng không biết là loại nào, bất quá khẳng định là Kiều Lưu luôn xài thứ tốt nhất rồi.

Tầm mắt nhìn tới giá cả ở phía dưới, hai mắt Chu Tử Chu nhất thời đều tối thui.

Lý Tiểu Phỉ không để ý tới cậu nữa, hướng về phía cửa phát phát tay, nói: “Phương Tình, ở đây này!”

Phương Tình đeo túi xách tới, cười với Chu Tử Chu một cái, nói: “Chu Chu cũng tới rồi a?”

Lý Tiểu Phỉ nhảy bén cảm giác được từ sau khi nhìn thấy cái ví tiền của Chu Tử Chu, thái độ của bạn gái hẳn đối với Chu Tử Chu cũng thay đổi đi, có chút mất hứng nói: “Gì mà Chu Chu, gọi thân thiết như vậy làm gì.”

“Đều là bạn cùng lớp với nhau, gọi như vậy có sao đâu chứ?” Phương Tình nói, sau đó dùng cùi chỏ đẩy Chu Tử Chu một cái, đến gần nói: “Mấy bạn cùng phòng với tôi đều nói cậu rất đẹp trai, chỉ là không biết cách ăn mặc. Ài, bọn con trai đúng là như vậy, tình nguyện xài hết mấy vạn mua mấy tính, cũng không nguyện bỏ tiền ra tu bổ lại chính mình.”

“...Mấy tính, thật ra là đồ mượn.” Chu Tử Chu rất là mất tự nhiên, nửa ngày cũng không biết nói gì.

Phương Tình hỏi: “Hả? Cậu nói cái gì? Nghe không rõ a?”

Lý Tiểu Phỉ có chút phiền vì đề tài của Phương Tình đều xoay xung quanh Chu Tử Chu, vì vậy cứng ngắc nói sang vấn đề khác. Chu Tử Chu cũng không phải là người không am hiểu nhìn sắc mặt người khác, vì vậy cũng im lặng không lên tiếng, tâm của cậu hiện tại loạn tung phèo, cũng không biết là nên làm gì bây giờ, mấy tính một vạn tám, có là đồ xài rồi thì cũng còn ít nhất một vạn đi, cậu phải trả đến năm bao nhiêu tháng bao nhiêu đây a.

Ài, hơn nữa còn có cái con đường quốc lộ kia nữa, lần này nợ càng thêm nợ a.

Mọi người đang nói chuyện, những bạn học còn lại từ trường tới cũng ngày càng nhiều, dãy ghế rất nhanh liền đầy người. Vu Chiêm đã sớm giành chỗ cho Kiều Lưu cùng Lâm Hoắc Nhiên, cho nên cũng không cần Chu Tử Chu đi giữ chỗ giùm. Sau một hồi, Vu Chiêm mang theo nhân viên phục vụ vào điều chỉnh lại máy điều hoà, nhìn thấy Chu Tử Chu, liền hỏi: “Kiều Lưu làm sao còn chưa tới? Có cần tôi đi đón cậu ấy không a?”

“Chắc cũng sắp tới rồi.” Chu Tử Chu nói, cậu đi tới bên cửa sổ nhìn một cái, nói: “Đã tới dưới lầu rồi.”

Kiều Lưu cùng Lâm Hoắc Nhiên đang lên lầu. Kiều Lưu mặc một cái áo hoodie màu trắng không có mũ, phía dưới mặc quần bò, chính là cách ăn mặc bình thường của bọn con trai trong miệng của Phương Tình, thể nhưng mặc lên người y, dương quang sáng lạn, làm sao lại có loại cảm giác... Không nói rõ được là tư vị gì.

Chu Tử Chu đang đứng bên cửa sổ, mấy nữ sinh ở phía sau thì nhốn nháo như bầy vịt, không biết làm sao lại đem cậu đẩy một cái, thiếu chút té nhào ra ngoài cửa sổ, cũng may cậu nắm chặt lấy khung cửa, cho

nên chỉ lộ nửa người ra bên ngoài — cổ tình vào lúc này Kiều Lưu theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, vừa vận nhìn thấy Chu Tử Chu nằm nhào bên ngoài cửa sổ, đôi mắt long lanh tựa như chó con mà trông ngóng đợi y.

Tầm mắt Chu Tử Chu giao với Kiều Lưu, sững sốt tại chỗ, cậu phát hiện đôi mắt Kiều Lưu cũng hiện ra một loại.... Khó nói ra được là tư vị gì.

“Mày nhìn gì vậy?” Lâm Hoắc Nhiên thấy Kiều Lưu chẳng hiểu sao mà tự nhiên xoa xoa nhẹ mặt mình, khoe miệng còn kéo lên, nụ cười bên mép tựa như mèo trộm được cá cắn bản không tài nào che giấu được!

“Xem hòn vọng phu[1] a.” Kiều Lưu hai tay đút túi, bên tai hồng hồng, miễn cưỡng nói.

[1] hòn đợi chồng =))

Chu Tử Chu lại tựa như có tật giật mình vội vội vàng vàng ly khai khỏi cửa sổ, Kiều Lưu cúi đầu, khoe miệng cong cong. Lâm Hoắc Nhiên ngẩng đầu nhìn chung quanh một lượt, cái gì cũng không thấy, xoay đầu liền thấy Kiều Lưu cười tới gương mặt tuần tú đều đặn phấp phới, không khỏi mắng một câu: “Đệt.”

Gần đây người này không hiểu ra làm sao, đừng nói cần phải thuốc kích thích đi.

Chu Tử Chu đóng cửa sổ lại trở lại phòng khách, liền nghe thấy bên ngoài phòng khách ồn ào ồn ào, cậu có chút mất tập trung, cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Trong lòng cậu hiện tại xoắn xuýt muốn chết, không biết nên nói sao với Kiều Lưu về chuyện máy tính, nhưng Kiều Lưu bảo đảm không đem việc này coi là chuyện gì to tát, bản thân cậu cứ luôn nhắc tới cũng không phải ý hay.

Cậu trở lại chỗ của mình ngồi xuống, Vu Chiêm lại chỗ cậu, nói với cậu: “Đúng rồi, Tiểu Chu, phòng ngủ của cậu có phải vẫn có một tân sinh chưa tới đúng không, sau buổi liên hoan này, cậu giúp tôi mang người về phòng nha.”

Lý Tiểu Phi kinh ngạc chen lời: “Tân sinh? Người ta đều đi học cả tháng rồi, quân huấn đều kết thúc, tên tân sinh này cũng thật trâu bò quá đi?”

Vu Chiêm nói với Chu Tử Chu: “Gọi là Trì Vọng, lát nữa giới thiệu cho hai người làm quen.”

Chu Tử Chu gật đầu.

Lúc này ngoài cửa liền ồn ào, Chu Tử Chu nghĩ là Kiều Lưu đã tới, kết quả nhìn thấy mấy nữ sinh nhô đầu ra ngoài thăm dò, thở một hơi nói: “Oa thật đẹp trai a, là một cực phẩm suất ca a, so với Kiều Lưu thậm chí không kém hơn!”

Phương Tình cũng hưng phấn đến gần: “Ở đâu ở đâu? Chính là cái cậu tân sinh kia hả?”

“Mấy tên đẹp trai này tại sao đều thích tới muộn vậy a, đều muộn cả nửa tiếng đồng hồ rồi, có muốn bị phạt rượu hay không đó!” Có người ồn ào nói.

Bên cạnh có người đề nghị: “Hiện tại phạt rượu đã quá cũ rồi, còn không bằng một thân ướt át, chúng ta để chậu nước ở ván cửa, người nào vào cửa cuối cùng, liền cho người đó ăn nguyên xô nước! Là cơ bụng hay bụng bia còn không mau lập tức hiện hình a!”

Mọi người xung quanh hò hét, Chu Tử Chu không để ý, cậu nghĩ lúc này Kiều Lưu hẳn là đã lên tới lầu rồi, vì vậy đi vài bước hướng về phía cửa phòng khách, dự định sau khi Kiều Lưu vào cửa liền tìm y tán gẫu vài câu. Mà còn chưa đi tới nơi đã bị nữ sinh phía sau chen đẩy, người phía sau đột nhiên ùn ùn kéo ra bên ngoài xem náo nhiệt, ngay sau đó cậu liền nghe thấy ở bên ngoài hành lang xuất hiện một trận tranh cãi ầm ĩ —— có nữ sinh hét lên, đem Chu Tử Chu đều giật cả mình.

Nắm đầm xé gió. Hình như là có đánh nhau?

“Hai cậu làm gì vậy? Làm sao mới thấy mặt liền đánh nhau rồi? Kiều Lưu!” Vu Chiêm ở bên ngoài đem hai người kéo ra.

Chu Tử Chu chen lấn qua đám nữ sinh, thật vất vả mới đem mình thoát ra ngoài đông hỗn độn, chỉ thấy bên ngoài vây quanh thành một đám, Vu Chiêm cùng Lâm Hoắc Nhiên mỗi người đứng một bên, lần lượt đem Kiều Lưu cùng một nam sinh khác kéo ra.

Kiều Lưu thở hồng hộc, trên nắm đầm còn dính chút máu, gắt gao nhìn chằm chằm người đối diện, ánh mắt quả thật tàn nhẫn đến đáng sợ.

Chu Tử Chu thấy sắc mặt y khó coi muốn chết, tựa như vẻ mặt lúc vị quản gia kia đến tìm y, sau đó hai người vội vã rời đi giống như đúc, làm người đều sợ hãi.

“Đây là có chuyện gì a? Tiểu Chu cậu cũng tới phụ một tay đi, Kiều thiếu khí lực thật lớn, tôi đều sắp giữ không được rồi!” Lâm Hoắc Nhiên đầu óc trống rỗng, đem Kiều Lưu kéo về phía sau, vừa nãy hẳn khuyên can, cả khuôn mặt đều húng trợn cả cái khủy tay của Kiều Lưu, đau tới nhe răng trợn mắt.

Vu Chiêm ở đối diện lôi kéo một nam sinh mặc áo bóng chày nâu, đầu óc mơ hồ hỏi: “Trì Vọng, chuyện gì xảy ra a, cậu hôm nay mới tới mà, sao lại cùng Kiều Lưu đánh nhau.”

Người được gọi là Trì Vọng chính xác là vị tân sinh tuần tú mới tới, đứng ở đó mặt không cảm xúc, khoé miệng bị rách, nói: “Vậy cậu đi mà hỏi Kiều Lưu.”

Kiều Lưu bỏ qua lời khuyên can của Lâm Hoắc Nhiên, đứng ở đó biểu tình lạnh đi, cơ hồ đều lạnh không thấy đấy, chỉ có đuôi lông mày dùng sức nhíu lại, khoé mắt mang theo mấy phần chán ghét cùng châm biếm: “Các cậu đi vào hết đi, để tôi cùng tên này nói hai câu.”

Bộ dáng này của y, đâu chỉ khiến người muốn tránh xa ngàn dặm, quả thật đều mang mọi người xung quanh đông thành cục đá.

Lâm Hoắc Nhiên cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, biểu tình cả lơ phất phơ cũng thu lại, khuyên nhủ: “Kiều Lưu, tụi bây trước kia có quan hệ gì vậy?”

Vu Chiêm cũng há miệng, dự định khuyên can hai câu, còn chưa có lên tiếng, Kiều Lưu đã đánh gãy: “Đi vào, tất cả mọi người.”

Người xem náo nhiệt đều bị Lâm Hoắc Nhiên cùng Vu Chiêm đẩy vào trong phòng khách, Chu Tử Chu đứng ở cửa do dự một chút, tầm mắt tại trên mặt Kiều Lưu đảo quanh, cậu thật hoài nghi Kiều Lưu có thể đánh lại người đối diện hay không, có cần cậu giúp một tay hay không a. Chu Tử Chu dầu gì cũng là dân Tae Kwon Do sáu đẳng, cậu còn chưa có quên ngày đầu tiên khai giảng Kiều Lưu muốn đẩy cậu, kết quả bản thân thì bị dội ngược lại nguyên buổi sáng đều bò dậy không nổi đâu ——

Ngộ nhỡ cần giúp đỡ, Kiều Lưu không tiện gọi, chẳng phải là bị người ta đánh sao?!

Bộ dáng muốn nói lại thôi của cậu lọt vào mắt Kiều Lưu, triệt để thay đổi ý vị! Kiều Lưu một mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm người đối diện như đối thủ một mất một còn, còn đặc ý liếm môi một cái, y khẳng định hiện tại tên nhà quê kia đang cảm thấy y cực kì soái muốn chết, soái đến nói không nên lời, soái đến tay chân đều bủn rủn, lại có thể một đám đem đối thủ một mất một còn đánh cho xị máu! Thế nhưng! Nhìn biểu tình xoắn xuýt kia, khẳng định là rất lo lắng cho y đi!

Chắc, thật là khờ khạo hết sức. (*Giời ơi, anh lo cho anh trước đi kìa =*)))

Kiều Lưu quay đầu nhìn Chu Tử Chu một cái, biểu tình đột nhiên nhu hoà đi mấy phần, nói: “Cậu cũng vào trước đi.”

Chu Tử Chu sững sốt một chút, ở trong lòng thâm phun tào, cậu có chống đỡ nổi được không đó? Bất quá cậu vẫn là để mặt mũi lại cho đối phương mà gật đầu, quay người đi vào phòng khách.

Mới vừa vào phòng, liền gọi điện thoại cho Vương Thụy.

Chu Tử Chu đang muốn hỏi Vương Thụy chuyện gì xảy ra, cái tên Trì Vọng này rốt cuộc là ai, làm sao vừa thấy Trì Vọng, cậu cũng cảm giác được mệnh cách của người này cùng cậu rất giống nhau, giống như Kiều Lưu cùng Lương Mạt bên trong mệnh cách đều là cực âm thì đây hoàn toàn ngược lại —— nếu như cậu đoán không sai, lẽ nào mệnh cách của Trì Vọng cũng đặc biệt, hơn nữa còn là cùng loại linh chi tương tự cậu?

Điện thoại vừa kết nối, Vương Thụy bên kia đã vội vã nói: “Tư liệu về tân sinh kia tôi đã chuyển cho cậu, lát nữa cậu đọc đi, thế nhưng chuyện hiện tại mà cậu cần làm, tựa như đề phòng Lương Mạt, giúp tôi thay Kiều Lưu đề phòng luôn cái tân sinh kia.”

Chu Tử Chu vừa định truy hỏi, liền thấy cửa phòng khách bị đẩy ra, Kiều Lưu đi tới, Vu Chiêm bên cạnh hỏi một câu: “Trì Vọng đâu rồi? Hai người đánh nhau?”

Kiều Lưu hừ một tiếng: “Hắn cút rồi.”

Vừa dứt lời, trên ván cửa phát ra một tiếng lạch cạch, ngay sau đó chậu nước treo trên ván cửa do một tên đùa dai nào đó liên nện xuống —— trong nháy mắt tất cả mọi người đều sợ tới ngây người, bởi vì chuyện Kiều Lưu cùng Trì Vọng bất ngờ đánh nhau trước đó, dẫn đến tất cả mọi người đều quên mất chậu nước ở trên ván cửa, nói là muốn trừng phạt người cuối cùng tiến vào.

Hiện tại, ván cửa chịu không nổi, chậu nước lạnh như băng cứ vậy mà lảo đảo rơi xuống.

Kiều Lưu còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, không nhận được mở to mắt, ngửa đầu hướng lên trên nhìn lại, đồng tử nhất thời co rút lại.

Chu Tử Chu cũng nhất thời mất đi hô hấp một giây, mặc kệ đầu bên kia Vương Thụy đang nói cái gì, trong đầu cậu hiện tại đều là điều thứ ba mươi bảy trong bản hợp đồng cùng Vương Thụy kí, nói tuyệt đối không thể cho Kiều Lưu uống nước lạnh, dội nước lạnh, bằng không âm khí trong cơ thể Kiều Lưu sẽ kích phát, hậu quả sẽ tương tự như ngày đầu tiên khai giảng. Này này này —— làm sao bây giờ?

Trong lúc Kiều Lưu cùng mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã có một bóng người tựa như báo nhanh như chớp nhào tới, cởi áo ra, đem cả người y bao phủ lại, bảo hộ y khỏi chậu nước lạnh đến thấu xương kia.

12. Chương 12

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Quá khứ của Kiều Lưu ——

Ngày 30 tháng 12, cái ngày rét lạnh này chính là sinh nhật của Kiều Lưu. Tiểu thiếu gia là người kiêu ngạo nhất Kiều gia, sinh nhật của y đương nhiên phải tổ chức đến vô cùng long trọng. Bởi vậy mới sáng sớm, toàn bộ Kiều gia từ trên xuống dưới đã bắt đầu vội vàng vàng bố trí cho buổi tiệc tối nay, Kiều gia cũng mượn cơ hội này mời rất nhiều người có tiếng trong giới kinh doanh, đem một buổi tiệc sinh nhật triết để biến thành buổi gặp mặt thương mại.

Bạn nhỏ Kiều Lưu hưng phấn chờ đợi từ đêm qua đến không ngủ được, nắm chặt nắm tay lẫn lộn ở trong chăn, cực kì chờ đợi những món quà ở buổi tiệc ngày mai. Bởi vậy ngày hôm sau mặt trời còn chưa ló dạng y đã lật đật bò dậy, khuôn mặt trắng nõn như bánh bao treo lên hai cái vành mắt đen xì, bất quá y không

có để ý, hào hứng mặc vào bộ âu phục mini mà mình thích nhất, đứng ở trước gương vụng về buộc lên cái nơ màu đen.

“Mẹ, giúp con thắt nó lại đi.” Cậu bạn nhỏ Kiều Lưu nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa, nhanh chóng bước hai cái chân nhỏ lao ra ngoài, ngược đầu kéo góc váy của mẹ mình, mắt long lanh nhìn mẹ mình. Nơ thật là khó thắt a, y thắt nửa ngày, tay cũng tê rồi, xoay tới xoay lui vẫn ra cái hình thù khó coi muốn chết.

Người phụ nữ mặc bộ váy dạ hội già giặn đem tóc vén qua bên tai lên, mang theo túi xách vội vã xuống lầu, một bên mở cửa một bên gỡ tay Kiều Lưu ra, cũng không có quay đầu lại nói: “Để bà Lưu thắt cho, mẹ tám giờ phải có mặt rồi không nhanh nữa sẽ muộn mất.”

“Một chút thôi mà.” Cậu bạn nhỏ Kiều Lưu giữ lấy không buông.

“Mẹ không có thời gian.”

“Chỉ một chút thôi mà mà mà?”

“Kiều Lưu, con đều đã tám tuổi, đừng nghịch ngợm nữa.”

Tay cậu bạn nhỏ Kiều Lưu bị đẩy ra, đứng ở nơi đó. Cậu đứng ở cửa cầu thang, bĩu môi nhìn mẹ của mình.

Bà Lưu bưng khay trà cũng thả xuống, đi tới nói: “Tiểu thiếu gia, nếu không để bà buộc cho, phu nhân bận rộn như vậy, không cần phải phiền tới cô ấy.”

“Cũng được.” Cậu bạn nhỏ Kiều Lưu cúi thấp đầu, thoát nhìn tựa như con vật nhỏ, trở về phòng. Nhưng y cũng chẳng còn tâm tình đi quần cái nơ ở trên cổ, lại như chó con bị vứt bỏ hiếm khi mới có một cục xương.

Sinh nhật tám tuổi của y, y đặc biệt cao hứng.

Bởi vì ở buổi lễ giáng sinh vừa rồi, y đã cầu nguyện với ông già nô en, hi vọng sinh nhật năm nay có thể được nhiều người chú ý tới, còn có một cái bánh sinh nhật cực lớn, cả nhà vây quanh y. Tốt nhất là y có thể ngồi ở chính giữa, được cha mẹ cùng bạn bè bồi bên cạnh ước nguyện, thổi nến, cắt bánh kem.

Bất quá ông già nô en lại một năm nữa không nghe thấy lời cầu nguyện của y.

Buổi tối ở phòng khách có rất nhiều người, ăn uống linh đình, âm ỉ tới Kiều Lưu cũng không coi được phim siêu nhân đánh quái thú. Y không được phép ra khỏi phòng, bởi vì đêm nay ở Kiều gia có rất nhiều nhân vật quan trọng tới, không thể cho phép bất kì sai lầm nào xuất hiện được.

Bà Lưu sớm đã đặt một cái bánh nhỏ trong phòng y, cùng với những món phong phú ở buổi tiệc, bất quá

bạn nhỏ Kiều Lưu không có đụng qua dù chỉ một miếng.

Y xem xong ba tập phim siêu nhân, mặc áo ngủ, lẳng lặng ôm đầu gối ngồi trên giường.

Những bộ phim hoạt hình mới mua đều xem xong, y không còn gì để xem nữa.

Bạn nhỏ Kiều Lưu cảm giác rất khó chịu, bò xuống giường, nhón chân lên muốn trèo ra cửa sổ, như vậy thì y có thể lén lút chạy ra ngoài, kiếm bạn chơi cùng.

Thế nhưng y quá lùn, tay nhỏ đều bị trầy hết, lại không thể đem cửa sổ mở ra.

Bạn nhỏ Kiều Lưu rất nhanh liền tìm một cái ghế, đặt ở trước cửa sổ, sau đó đứng lên. Y cảm thấy mình quả nhiên là thiên tài. (=)) *đáng iu quá*)

Y dùng hết sức lực từ khi sinh ra tới giờ của mình đẩy cửa sổ ra, sau đó thử duỗi một chân ra ngoài, nơi này là lầu hai, cách xa mặt đất ba tới bốn mét, gấp ba tới bốn lần chiều cao của y.

Bạn nhỏ Kiều Lưu có chút do dự.

Bên ngoài trời đổ tuyết lớn, hàn khí tựa như cuồng phong lập tức thổi vào phòng y, đem bài tập y làm qua loa thổi bay lạch phạch.

Vào lúc này, bạn nhỏ Kiều Lưu nhú nhú mào, không biết tại sao, y cảm thấy ở ngực có chút khó chịu.

Thật giống như một thứ đang hô hấp bình thường, bỗng dưng lại bị một cái tay lớn bóp chặt lấy, hít thở không thông, khiến y có cảm giác bản thân đang nằm trong hồ băng, bị rong rêu quấn lấy đến nghẹt thở.

Không quá mấy giây, sắc mặt bạn nhỏ Kiều Lưu đột nhiên trắng bệch, trên cái trán trắng nõn cũng xuất hiện những giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu, nhỏ từng giọt xuống.

Y ý thức được, y có thể là bị bệnh rồi.

Bởi vì ở trước ngực dâng lên từng trận đau nhức, y khó khăn từ cửa sổ leo xuống, cố gắng không để mình té ngã.

Toàn thân không thể nhúc nhích, ngay cả há mồm phát ra tiếng cũng không còn khí lực.

Kiều Lưu nằm ở trên sàn nhà lạnh băng, nỗ lực dùng khí lực cuối cùng ở trên sàn nhà đập một cái, lại đập một cái, thế nhưng âm thanh phát ra đều bị tiếng nâng ly phía dưới nuốt chửng.

Y há miệng ra, thanh âm nho nhỏ từ cuống họng giã dựa phát ra ngoài: “Có người không a...?”

Bất quá mãi tới khi y triệt để nhắm mắt lại, đều không có người đi vào cánh cửa đó.

Sinh nhật tám tuổi, Kiều Lưu lần đầu tiên phát tác bệnh tim, ở sàn nhà lạnh lẽo nằm cả đêm, hừng đông ngày thứ hai bị đưa tới bệnh viện, làm phẫu thuật. Vào lúc ấy, Kiều gia chỉ cho đây là bệnh tim đơn thuần, chỉ cần chú ý là được, sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống sau này. Thế nhưng rất nhanh, họ liền phát hiện ra chuyện này còn lâu mới đơn giản như vậy.

Bởi vì chứng bệnh của bạn nhỏ Kiều Lưu trong thời gian ngắn so với người thường còn muốn tăng nhanh hơn rất nhiều lần, cơ hồ làm cho người khác thật kinh hãi.

Đồng thời sau khi giải phẫu, y hôn mê chính chính nửa tháng, gần như đã tiếp cận với trạng thái của người thực vật.

Kiều gia không thể làm gì khác ngoài bỏ tiền nhờ vả khắp nơi, tìm đến danh y, cuối cùng tìm một đạo sĩ rất nổi danh ở trên núi, sai người hỏi thăm phương pháp xung hỉ^[1] —— Vương Thụy cùng ba của Kiều Lưu hồi trẻ có giao tình, nghe nói chuyện như vậy, liền tới W thị.

[1] tựa như làm một việc gì đó để giải trừ vận xui, tà khí. Ví dụ như đốt phong long cũng là một dạng xung hỉ, hoặc ví dụ thực tế nhất như ra tù thì phải tắm nước buổi í.v

Hắn dứt khoát đưa ra kết luận, trong cơ thể Kiều Lưu chôn dấu hàn độc bị dẫn dụ ra, dẫn tới ngoại tà xâm lấn, hàn khí ngăn trở tâm dương.

Cũng là vào lúc này, Kiều gia mới biết, cái năm Kiều Lưu còn rất nhỏ, đã từng bị bắt cóc, tại trong tuyết bị đông lạnh, cư nhiên để lại căn bệnh chết —— hàn độc. Trước lúc đó, y hết thấy đều bình thường, y học hiện này cũng không có cách nào kiểm tra được.

Bất quá Vương Thụy ngược lại bỏ chút khí lực giúp Kiều Lưu tỉnh lại. Bạn nhỏ Kiều Lưu sau khi tỉnh lại, gần như đã biến thành da bọc xương.

Bạn nhỏ Kiều Lưu ở trong bệnh viện nằm hơn mười tháng, lúc trở về trường học, cũng đã qua hơn một học kì. Hiệu trưởng đặc biệt dặn dò cô chủ nhiệm lớp y, chờ tiểu thiếu gia của Kiều gia trở về lớp, liền tại lớp tổ chức một buổi tiệc hoan nghênh. Trong phòng học rất náo nhiệt, đám con nít chơi đùa, còn có đứa nhảy lên bàn, chạy tới chạy lui trong lớp học.

Bạn nhỏ Kiều Lưu vừa tiến vào, giáo viên chủ nhiệm lớp liền thấy y an tĩnh hơn học kì trước rất nhiều, thay đổi ba trăm sáu mươi độ, rũ con ngươi đi vào, ở trong một đám con nít hoạt bát đùa giỡn thật chẳng ăn khớp chút nào.

“Kiều Lưu, em vẫn ngồi ở vị trí cũ đây.” Cô giáo nói.

Kiều Lưu gật đầu, đi về vị trí của mình ngồi xuống, không hề nghịch ngợm giống như trước kia ương bướng cãi lại mấy câu mới chịu nghe lời.

Ngồi cùng bàn với Kiều Lưu là một thằng nhóc mập mạp, lúc thường đều ngại dâm uy của Kiều Lưu, nghĩ hè còn chép bài hộ cho Kiều Lưu. Mỗi lần chép đều muốn gãy tay, nhưng hết lần này tới lần khác đều không dám phản kháng Kiều Lưu!

Nó vừa thấy Kiều Lưu trở về, tâm lý lại rất vui vẻ, thừa dịp giáo viên không chú ý, lén lút cùng Kiều Lưu nói: “Mọi người chuẩn bị cho cậu một cái kính hỉ, cậu có nhìn thấy đằng sau lớp học có cái rương hay không, bên trong chính là chứa bong bóng bay đủ màu sắc đó, sau khi tiếng chuông vào lớp vừa vang, sẽ bay ra ngoài a.”

Kiều Lưu nằm nhoài trên bàn học, biểu tình rất cuộc biến hoá, ánh mắt sáng rực lên, nhỏ giọng nói: “Thật không?” Trong thanh âm mong đợi không tài nào che giấu.

“Đương nhiên là thật nha!” Nhóc mập che miệng cười, cười hì hì ghé vào lỗ tai y nói: “Cậu thử đoán xem bong bóng màu nào là từ nhà tớ mang tới!”

“Cả lớp im lặng nào, học kì này lớp chúng ta có một bạn cũ đã trở về, mọi người cùng nhau hoan nghênh một chút có được không?” Cô giáo vỗ tay, cất lực muốn đám nhóc ồn ào này yên tĩnh lại, sau đó dùng mắt ra hiệu, để thầy giáo thực tập phía sau đem rương mở ra. Phút chốc cả phòng học đều sáng lên đủ màu sắc, bọn nhỏ cũng vỗ tay âm ỉ, bầu không khí nhộn nhịp vô cùng.

“Này này yên lặng một chút! Mọi người còn chưa chúc mừng bạn ấy kia mà!” Cô giáo lớn tiếng nói: “Mọi người lần lượt từng người tới, ở bên cạnh Kiều Lưu nói một câu chào mừng nào, có được hay không?”

Trong bầu không khí ồn ào bỗng nhiên có một đứa nhỏ mặc áo bóng chày đứng lên nói: “Cô ơi!”

Cô chủ nhiệm nghi hoặc nhìn sang hỏi: “Trì Vọng, làm sao vậy?”

Bạn nhỏ Trì Vọng trên mặt không có biểu tình gì, liếc Kiều Lưu một cái, dùng thanh âm trong trẻo nói: “Không thể tới gần Kiều Lưu đâu ạ, lần trước ở buổi tiệc sinh nhật em tận mắt chứng kiến, cậu ta có bệnh tim, còn là do bị ngoại tà cùng hàn quỷ xâm nhập!”

Một câu “hàn quỷ” nhất thời làm bên trong lớp học hoàn toàn yên tĩnh.

Bọn nhỏ trong lớp chỉ toàn là con nít, có mấy đứa nhát gan đều bị dọa cho khóc nhè, ở trong phòng run lấy bầy khóc tới không ngừng.

“Thật sự là có hàn quỷ? Mặt mũi ra sao a? Có phải giống quỷ treo cổ không?” Có một bé gái tóc ngắn hỏi.

Thằng bé ngồi phía sau cổ ý lè lưỡi, đem hai con mắt bẻ ra, hướng về mọi người nói: “Ày, chính là vậy nè, hàn quý nè, a, quý —— a!”

“A a a a a!” Mấy đứa con gái khóc lóc chạy ra ngoài, trốn ở ngoài cửa khóc nức nở.

Phút chốc, mấy đứa nhỏ đang vây quanh Kiều Lưu đều chạy tan tác như chim xỏ lồng, không một ai dám tiếp cận y, tuy rằng không hiểu bệnh tim cùng ngoại tà xâm nhập là cái gì, nhưng dùng đầu ngón chân cũng biết đây nhất định là chuyện rất đáng sợ.

Cô chủ nhiệm đau đầu, tức giận mắng: “Không nên nói bậy bạ, làm gì có hàn quý! Không nghe lời cô sao, hôm nay chúng ta là hoan nghênh Kiều Lưu trở lại...”

Cô còn chưa nói hết lời, nhóc mập ngồi cùng bàn với Kiều Lưu liền ‘oa’ lên một tiếng khóc, mặt đầy nước mắt ngã mông xuống đất, sau đó tè ra quần bỏ chạy khỏi chỗ bên cạnh Kiều Lưu, khóc lóc nói: “Em không muốn ngồi cạnh Kiều Lưu! Em không muốn chết! Không trách mỗi ngày ngón tay cậu ta chạm vào em lại lạnh như vậy!”

Giáo viên: “...”

Bên trong phòng học đã nháo thành một mảnh, giáo viên chủ nhiệm cổ họng cũng muốn rách, không thể đem bốn mươi, năm mươi đứa nhỏ bình tĩnh xuống. Trong phòng học huyền nháo chen chúc như thế, chỉ có một góc nhỏ trống rỗng, đó là vị trí của Kiều Lưu. Y rừ khuôn mặt tái nhợt của mình xuống, cụp mắt nhìn tay, không nói lời nào, bên cạnh không ai dám tới gần.

Đám con nít không giữ mồm giữ miệng, còn có người mắng Kiều Lưu là quý ốm.

Giáo viên chủ nhiệm bó tay, chỉ có thể gọi điện cho Kiều gia, để bọn họ sớm mang Kiều Lưu về. Kiều gia trong ngày liền làm thủ tục chuyển trường cho Kiều Lưu. Đồng thời nhắc nhở trường học không được tiết lộ bất cứ thứ gì liên quan tới bệnh tình của Kiều Lưu.

Kiều Lưu chín tuổi ngồi ở trong xe màu đen có rèm che, ngồi ở ghế sau, vẫn luôn nhìn chằm chằm ngôi trường thân thuộc của mình càng lúc càng xa, biến mất trong tầm mắt...

“Ầm” một tiếng, hai người đồng thời ngã nhào trên đất. Kiều Lưu cảm giác được mình bị che chở ở phía dưới, lưng dán với sàn nhà lạnh lẽo, lồng ngực dán vào lồng ngực ấm áp của đối phương. Ngay sau đó chậu nước lạnh như băng kia liền dội xuống, nện trên lưng đối phương, phát ra tiếng ‘bộp bộp’ vang dội, thế nhưng kỳ quái chính là, Kiều Lưu không hề cảm giác được bất kì giọt nước nào dính vào người mình.

Thậm chí, còn có một bàn tay chống ở sau gáy y, đem cổ y bảo vệ, không để y té xuống bị thương tổn gì.

Trong phòng khách có người phát ra một tiếng hét chói tai, Vu Chiêm cùng Lâm Hoắc Nhiên mấy người hiện tại mới kịp phản ứng, vội vàng xông lên nâng người dậy, Kiều Lưu từ khiếp sợ cùng không dám tin, trong mơ hồ khôi phục lại tinh thần, y đột nhiên ngẩng đầu nhìn về người ở trên mình, Chu Tử Chu hoàn toàn bị ướt nhẹp, nước lạnh thuận theo cầm chảy vào trong cổ áo, trên trán còn bị khối băng đụng trúng tới đỏ một mảng.

Khối băng cùng nước lạnh đều chảy xuống đất.

Chu Tử Chu bị va chạm tới choáng váng, dè lên Kiều Lưu, nỗ lực dùng đầu gối đứng lên, thế nhưng nửa ngày cũng không có khí lực đứng dậy, vì vậy liền nằm ở trên người Kiều Lưu luôn.

Kiều Lưu hô hấp lập tức dồn dập, hai tay chống trên lồng ngực Chu Tử Chu, cảm thấy tim đều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, quả thật như muốn từ trong cổ họng y móc trái tim ra bên ngoài ——

Vu Chiêm cùng Lâm Hoắc Nhiên chạy tới nâng Chu Tử Chu dậy, sau đó đem Kiều Lưu kéo lên.

“Không sao chứ?” mấy bạn học dồn dập chạy tới hỏi thăm Kiều Lưu, còn ân cần vỗ vỗ quần áo y: “Vừa nãy thật dọa chết người, thật sự là không nghĩ tới cái đó lại đột nhiên nện xuống như vậy, sớm biết người xui xẻo là cậu, chúng tôi làm sao dám bỏ đá vào chậu nước chứ!”

“Bất quá cũng may là Chu Tử Chu nhanh tay nhanh chân, lập tức xông tới.”

“Muốn chết hả?!” Kiều Lưu lau mặt, đôi mắt lạnh lẽo liếc một vòng, mấy vị khởi xướng kia lập tức không dám nói tiếp nữa.

“Ài, cậu ướt nhẹp hết rồi, mau mau lau đi.” Phương Tình chen tới, đem khăn giấy trên bàn rút ra đưa cho Chu Tử Chu.

Chu Tử Chu đầu đều bị đụng tới choáng váng, đỡ vách tường mới miễn cưỡng đứng vững, kéo áo lên lau đầu một cái, sau đó mới nhận lấy khăn giấy lau lung tung trên người. Bất quá cậu hoàn toàn đã ướt đầm, quần áo cũng có thể vắt ra nước, bên trong giày đều là nước, bị máy điều hoà thổi một cái, không khỏi hắt xì.

Kiều Lưu ngược mắt nhìn máy điều hoà, hắt cảm một cái.

Vu Chiêm lập tức hiểu ý, tìm nhân viên phục vụ đem máy điều hoà tăng nhiệt độ lên cho ấm.

“Làm sao bây giờ? Nếu không thì về thay quần áo trước đi?” Lâm Hoắc Nhiên nói: “Chu Tử Chu cậu vẫn là về thay đồ đi, bây giờ là mùa thu còn bị ướt nước như vậy, coi chừng bị cảm đấy.”

“Ừm.” Chu Tử Chu xoa xoa mũi, ngẩng đầu hỏi Kiều Lưu: “Cậu không sao chứ?”

Tầm mắt đặt ở trên người Kiều Lưu, từ trên xuống dưới đánh giá một phen, xác nhận Kiều Lưu không có dính nước đá mới thoảng thở phào. Bởi vì lúc nhào tới, cậu có cởi áo khoác ra che cho Kiều Lưu, cho nên nước có từ trên người cậu chảy xuống cũng sẽ không dính lên người Kiều Lưu. Bất quá Chu Tử Chu dù sao cũng không phải là vận động viên điền kinh, cho nên tốc độ vẫn là chậm một chút, ở cổ Kiều Lưu có dính một chút nước.

Mà Chu Tử Chu sợ y lại dỡ cái tính khó ở ra, nhanh chóng lấy khăn giấy đưa cho y, nghiêm túc nói: “Cậu cũng nhanh chóng lau đi.”

Kiều Lưu bị ánh mắt chân thành của y bắn tới có chút không dễ chịu, nhìn chằm chằm mũi chân của mình: “Tôi không có dính nước.”

“Ở đây dính nè.” Chu Tử Chu cuống lên, trực tiếp đem khăn giấy hướng tới cổ của Kiều Lưu lau một cái.

Kiều Lưu sửng sốt một chút, chăm chú nhìn cậu, ánh mắt thẳng ngoắc nhìn cái tay kia của cậu.

Cái tay này vì bảo hộ phía dưới cổ y, cho nên ma sát với sàn nhà, có chỗ bị trầy da, nhìn xa xa chỉ là vài đường màu hồng nhạt, nhưng nhìn gần mới phát hiện nó còn chảy ra cả máu.

Chu Tử Chu... Thích y tới mức độ vậy sao? Thích đến mức này, như vậy... Đối với y như vậy...

Chu Tử Chu nhìn thấy Kiều Lưu không có gì khác thường, thở phào nhẹ nhõm, lại dùng khăn giấy sát sát tóc mình, nói với Vu Chiêm: “Vậy tôi về trước nha, xin lỗi a, ngày hôm nay làm mọi người mất hứng rồi.”

“Nói gì vậy hả, nhanh chóng trở về đi, đừng để bị cảm mới là chuyện quan trọng.” Vu Chiêm nói.

Lâm Hoắc Nhiên nhìn thấy Chu Tử Chu xoay người rời đi, Kiều Lưu còn đứng sững ở nơi đó, quả thật cảm thấy được Kiều Lưu không giống với Kiều Lưu trước đó mà hắn biết, thật giống như có gì đó rất điên rồ. Hắn đẩy Kiều Lưu một cái, nói: “Làm sao vậy? Người bị ăn nguyên xô cũng đâu phải mày, nếu không thì ngồi xuống ăn thôi.”

“Không được.” Kiều Lưu đem khăn đưa cho hắn, mở cửa đi ra ngoài: “Tao cũng về trước.”

“Này!” Lâm Hoắc Nhiên mắng: “Đệt mợ, mày đi đâu đó?!”

Kiều Lưu không xa không gần đi theo phía sau Chu Tử Chu. Y thấy Chu Tử Chu bước nhanh xuống cầu thang, đỉnh đầu ướt nhẹp còn có vài cọng tóc bật ra bật vô, vì vậy Kiều Lưu không nhịn được sờ đỉnh đầu mình một cái. Đi tới trường học rồi, Chu Tử Chu bị gió thổi, hắt hơi một cái, Kiều Lưu phảng phất cũng cảm thấy ngứa cổ họng, muốn hắt xì theo.

Chu Tử Chu gồng mình lên, bước chân nhanh hơn. Y dừng lại một chút, cũng theo bản năng tăng nhanh

vài bước ——

Y vẫn đi theo phía sau Chu Tử Chu, đi tới sân trường còn phủ kín lá vàng. Chu Tử Chu bước chân dài, vượt qua đài phun nước, đi vòng qua đường nhỏ, hướng về kí túc xá đi tới.

Kiều Lưu cũng theo bản năng đi theo cậu.

Ngay khi Kiều Lưu ý thức được bản thân mình đang làm gì, y đã đứng dưới kí túc xá hoảng hốt hất xì một cái, sờ sờ cái cổ nơi bị Chu Tử Chu chạm qua, nơi đó đỏ ngầu, nóng bỏng.

13. Chương 13

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Chu Tử Chu ba chân bốn cẳng chạy về phòng ngủ.

Cậu nhớ Vương Thụy trước đây từng nói, có thể đối với Kiều Lưu tiến hành cung cấp dinh dưỡng linh khí từ linh chi hình người chỉ có duy nhất một người, cho nên càng cảm thấy gánh nặng tăng cao, nhưng không hiểu tại sao, khi nhìn thấy Trì Vọng cũng nắm giữ linh khí tương tự, Chu Tử Chu tựa như ăn phải bánh bao cứng như vỏ trứng, trong dạ dày cồn cào có chút khó chịu.

—— Như vậy xem ra, lúc đó Vương Thụy là lừa gạt mình đi, không có cậu, cũng có một người khác có thể kéo dài sinh mệnh cho Kiều Lưu.

Chu Tử Chu có loại cảm giác mất mát bị cướp đi đặc quyền. Tựa như khi còn bé mỗi lần kiểm tra được điểm cao nhất sẽ được tặng một phiếu hoa hồng, lại đột nhiên có một học sinh chuyển trường tới thành tích tốt hơn, dễ dàng vượt qua cậu chiếm lấy phiếu hoa hồng kia.

Chu Tử Chu hiện tại rất muốn đọc một bộ tiếng anh để mình bình tĩnh lại, ngay và luôn.

Nhưng cậu nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm nay, vì vậy lúc trở về liền cởi áo khoác ướn nhẹ của mình ra đi vào phòng tắm, còn chưa kịp làm gì đã nhận được điện thoại Vương Thụy gọi tới.

“Không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?” Vương Thụy hỏi, ám chỉ chính là chuyện Kiều Lưu cùng Trì Vọng đánh nhau, hẳn lúc này ở trong điện thoại có nghe được.

“Kiều Lưu không bị thương, còn đánh người ta.” Chu Tử Chu thành thật nói, lại không nhận được hỏi: “Bọn họ hình như có quen biết, là bạn bè sao?”

Vương Thụy có chút ngoài ý muốn khi Chu Tử Chu quan tâm nhiều như vậy, bất quá vẫn là đáp: “Nói đúng ra, là bạn hồi tiểu học đi. Tôi nói sơ sơ cho cậu nghe, Trì Vọng biết Kiều Lưu có bệnh, còn nói ra bên ngoài, cho nên hai người liền trở mặt thành kẻ thù. Cậu cũng đừng quan nhiều, cậu chỉ cần chú ý Kiều Lưu là được, đừng để y cùng Trì Vọng đánh nhau, y không thích hợp vận động mạnh đâu.”

Chu Tử Chu gật đầu nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ tận lực chú ý y.”

Vì con đường quốc lộ cho thôn, cũng vì cái suy nghĩ trước đó, rất muốn được thưởng một phiếu hoa hồng.

Kỳ thật Vương Thụy còn có rất nhiều chi tiết nhỏ không nói.

Trì gia ở nơi này cũng coi như là có quyền thế, năm đó ở tiệc sinh nhật bạn nhỏ Trì Vọng liền tận mắt nhìn thấy Kiều Lưu được đưa vào bệnh viện, Trì gia liền biết được bí mật mà Kiều gia trăm phương ngàn kế muốn che giấu —— Vì vậy trong mười năm nay, vẫn luôn lợi dụng chuyện này, áp chế lợi nhuận thương mại của Kiều gia, phân cho Trì gia một phần.

Rất vô liêm sỉ.

Mà Kiều gia cũng chẳng còn cách nào khác, bởi vì Kiều Lưu là con trai độc nhất của Kiều gia, nếu như người bên ngoài biết tới bệnh tình của Kiều Lưu, toàn bộ Kiều gia đều sẽ rơi vào một hồi phong ba, lúc đó bảo đảm sẽ không có cách nào dọn dẹp được. Vì vậy chỉ có thể một bên chịu đựng áp chế của Trì gia, cấp phí bịt miệng, vừa nghĩ biện pháp giải quyết dứt điểm chuyện này.

“Nhưng tại sao tôi có thể ở trên người Trì Vọng, cảm giác được cái kia....” Chu Tử Chu dừng một chút, không biết phải dùng từ gì để hình dung cảm giác vi diệu đó.

“Cảm giác của đồng loại đi.” Vương Thụy giải thích nói: “Cảm giác của cậu không sai đâu, mệnh cách của Trì Vọng cũng rất đặc biệt, cũng là một người có chứa linh khí thảo dược, bất quá không phải linh chi.”

“A.” Chu Tử Chu ngón tay vô thức nắm chặt khung cửa phòng tắm, hỏi: “Cho nên trước khi gặp tôi, mấy người cũng từng có giao dịch với Trì Vọng sao? Nếu như vậy, còn cần tôi làm gì chứ?”

“Cậu nghĩ đi đâu vậy hả? Không có! Chu Tử Chu, chỉ có cậu. Tôi đã nói rồi mà, Kiều gia đã tìm mười năm nay mới có thể tìm được người phù hợp với Kiều Lưu.” Vương Thụy nghe ngữ khí của Chu Tử Chu, rất sợ Chu Tử Chu nửa đường đổi ý, vì vậy ra sức giải thích: “Cậu không có làm nghề này, nên cậu không hiểu. Thảo dược hình người ở trong hàng vạn người chỉ xuất hiện có một hai cái, thế nhưng muốn cùng mệnh cách của Kiều Lưu hoàn toàn phù hợp, cân bằng âm dương, thì chỉ có một mình linh chi hình người, trừ người đó ra gần như là không có người thứ hai.”

Chu Tử Chu chần chừ một lúc, hỏi: “Chỉ có tôi?”

“Chỉ có cậu.” Vương Thụy nói: “Về phần Trì Vọng, tôi có chuyện muốn giao cho cậu —— cậu hiện tại cứ mười hai tiếng tiếp xúc với Kiều Lưu một lần, có thể miễn cưỡng duy trì Kiều Lưu tránh bị hàn khí ăn mòn, đúng không?”

Chu Tử Chu ân một tiếng.

Vương Thụy nói: “Nếu cậu có thể mượn từ trên người Trì Vọng một chút linh khí, cậu có thể biến mười hai giờ thành hai mươi tư giờ đồng hồ đấy. Điểm này quyết định ở thời gian tiếp xúc giữa cậu và Trì Vọng, nếu hai người tiếp xúc lâu hơn, có lẽ sẽ đem thời gian của Kiều Lưu mở rộng tới ba ngày tiếp xúc một lần.”

Chu Tử Chu phí một hồi sức lực mới lý giải được ý Vương Thụy nói, hỏi: “Nói cách khác, tôi có thể từ trên người Trì Vọng mượn linh khí, sau đó tôi lại truyền cho Kiều Lưu, có thể xua đi càng nhiều hàn khí trên người y?”

“Không nghĩ tới năng lực phân tích của cậu cũng cao đấy.” Vương Thụy thấy Chu Tử Chu không có ý muốn bỏ giữa chừng nữa, cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Nói cách khác, cậu là cái bình nạp điện, Kiều Lưu là cái bóng đèn, Trì Vọng cũng là một cái bình nạp điện chỉ là khác loại với cậu, cậu có thể từ hắn mượn một ít điện, cung cấp cho Kiều Lưu, liền có thể làm ít hiệu quả nhiều. Hơn nữa tôi cũng cần cậu làm như vậy, bởi vì tôi cũng đang cùng Kiều gia nỗ lực tìm biện pháp chữa trị cho Kiều Lưu, tôi cần cậu làm một cái thí nghiệm để xem có thể duy trì được bao lâu.”

Chu Tử Chu: “...”

Kiều Lưu mà biết bản thân bị so sánh thành cái bóng đèn, không biết có thể xắn ống tay lên đánh người hay không a.

“Hãy nghĩ tới con đường quốc lộ của thôn các cậu.” Vương Thụy trịnh trọng nói: “Công trình đã khởi động hơn nửa tháng, hiện tại cậu tựa như tên đã rời cung, không còn đường quay lại, cậu chỉ có thể trợ giúp Kiều gia, trợ giúp Kiều Lưu.”

Chu Tử Chu cúp điện thoại.

Cậu hiện tại cảm thấy bản thân thật giống như trái bóng, chỗ nào cần thiết liền đá cậu tới đó. Vốn là đề phòng Lương Mạt tựa như phòng ăn cướp cũng đã đủ nhức đầu rồi, hiện tại còn chỗi ra thêm một Trì Vọng —— Huống chi Trì Vọng còn là kẻ thù của Kiều Lưu, cậu mà tiếp xúc với hắn, chỉ dùng đầu ngón chân cũng biết, tuyệt đối sẽ chết rất thảm dưới tay Kiều Lưu.

Chu Tử Chu tâm sự nặng nề mở cửa phòng tắm ra, vừa bước ra liền va phải một lồng ngực rắn chắc, cậu ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Kiều Lưu được khuếch đại trước mặt, nhất thời sợ hết hồn.

“Chu Tử Chu, cậu ở trong đó gọi điện thoại cho ai vậy?” Kiều Lưu bắt màn hỏi, y vừa mới trở về phòng ngủ tìm một vòng cũng không thấy người, liền nghe thấy Chu Tử Chu trốn ở trong phòng tắm thần thần bí bí gọi điện thoại cho ai đó. Y nỗ lực đem tai dán chặt ngoài cánh cửa, vậy mà cả cái rằm cũng không nghe thấy! Chu Tử Chu lá gan lớn rồi, chân trước vừa mới thay y đồ cổ, đầu mảy cuối mắt câu dẫn y, chân sau liền trốn trong phòng vệ sinh cùng ai đó nấu cháo điện thoại cả nửa tiếng đồng hồ!

Chu Tử Chu hoảng sợ nói: “Cậu lúc nào thì đứng bên ngoài vậy?!”

“Cậu quản tôi lúc nào đứng bên ngoài làm con khỉ gì, cậu gọi cho ai mà lâu vậy hả?” Kiều Lưu trong lòng chua chất, cặp mày cũng nhúu chặt tới kẹp chết cả con ruồi! Y đột nhiên vươn tay tới muốn đoạt lấy điện thoại của Chu Tử Chu. Đầu bên kia là người hay quý, nhìn một cái liền biết ngay thôi!

Chu Tử Chu chẳng hiểu gì sất, Kiều Lưu tự nhiên lại quản rộng như vậy, trước kia ngay cả nhìn, y cũng đều lười nhìn, hai ngày này thật sự như biến thành người khác vậy, trước là máy tính, hiện tại là quản cậu gọi điện cho ai. Còn tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng cậu đọc từ tiếng anh gì, quần lót mặc size nào cũng muốn quản hết luôn đi.

Cậu bị Kiều Lưu áp sát, theo bản năng lui về phía sau một bước, kết quả dép lê giẫm trúng ống quần ướt, bản thân ngã ngửa, lập tức đụng vào ống nước ở phía sau ——

Căn bản không đau, nhiều lắm cũng chỉ hơi tê tê, có chút cộm mà thôi, đối với Chu Tử Chu mà nói, trình độ này căn bản chỉ như muỗi cù lét, không đáng để nhắc tới.

Mà không biết tại sao, biểu tình của Kiều Lưu lập tức thay đổi, lại gần muốn sờ vào Chu Tử Chu một cái, thế nhưng tay lại không biết để nơi nào —— Chu Tử Chu trên người đã cởi bỏ áo khoác, cho nên chỉ còn dư lại một tầng áo mỏng manh dán sát vào nửa người trên, lại còn ẩn ẩn hiện lên mấy khối nhỏ cơ bụng —— Đây chẳng lẽ là cố ý câu dẫn y sao! Tiểu bại hoại.

Kiều Lưu hô hấp khó giải thích được có chút dồn dập, vì vậy nhẹ nhàng đụng vào cái cổ Chu Tử Chu một cái, loại cảm giác tựa như ngón tay bị giật điện tê tê truyền tới, khiến gương mặt tuần tú vèo một cái bạo đỏ, y trước đây làm sao không phát hiện cái cổ của Chu Tử Chu lại đẹp đến như vậy, đáng yêu đến như thế!

“Không sao chứ, tôi không phải cố ý.” Kiều Lưu tay chân luống cuống, vội vội vàng vàng quay đầu đi, tiếng nói đều trở nên đặc biệt ôn nhu.

Chu Tử Chu: “...”

Cậu không biết Kiều Lưu rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, mà thấy sắc mặt của y biến hoá đủ sắc cầu vồng, luôn cảm thấy nội tâm người này thật phong phú.

“Không có chuyện gì, không đau.” Chu Tử Chu nói.

“Vậy còn không mau chóng thay quần áo? Tôi mới không thèm nhìn cậu đâu!” Kiều Lưu liền khôi phục lại ngữ khí dữ dằn muốn cắn người, trừng Chu Tử Chu một cái, gương mặt tuấn tú lại lần thứ hai nhịn không được tèo một hơi đỏ chót, vì vậy rời khỏi phòng tắm tựa như đang chạy trốn. Phảng phất sự ôn nhu trước đó chỉ là ảo giác của Chu Tử Chu.

Chu Tử Chu: “...”

Chu Tử Chu vẫn duy trì trạng thái khó hiểu đi tới bên tủ đồ lấy quần áo cùng đồ lót sạch, Kiều Lưu nằm nhoài trên bàn, bên tai đều đỏ au.

Chu Tử Chu liếc mắt nhìn y một cái, thật sự lo lắng y mắc bệnh gì, mà vừa nãy khi ngón tay Kiều Lưu chạm tới, cũng không có lạnh lắm, chắc là không có vấn đề gì đâu. Chu Tử Chu thoáng yên tâm, mới tiến vào phòng tắm tắm rửa.

Kiều Lưu lúc này mới ngẩng đầu lên, vỗ vỗ gò má của mình, bình tĩnh, không thể ôn nhu với Chu Tử Chu được, nếu mình ôn nhu, tên nhà quê kia khẳng định tâm đều tan chảy, tay chân luống cuống không biết làm gì a.

Qua một chốc, Chu Tử Chu nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa, hẳn là Lâm Lương tham gia tụ hội lớp hẳn đã quay về, cùng Kiều Lưu lên tiếng chào hỏi.

Kiều Lưu tựa hồ tâm tình tốt, cũng đáp lại một tiếng.

Chu Tử Chu thay đồ xong liền đi ra, liếc nhìn cái giường trống trong phòng, đột nhiên nhớ tới một vấn đề, liền hỏi Kiều Lưu: “Đúng rồi, Trì Vọng... Cái bạn chuyển trường kia, cũng ở một phòng với chúng ta sao?”

Lâm Lương đối với chuyện này cũng cảm thấy hứng thú, bởi vì rất nhiều đồ của hắn còn chưa dọn xong, trực tiếp liền để lên cái giường trống đó. Nếu như cậu bạn kia vào ở, hẳn nhất định phải tốn một hồi công sức chuyển đồ đi. Vì vậy cũng từ màn hình điện thoại ngẩng đầu lên, nhìn Kiều Lưu.

Kiều Lưu xì một tiếng, thô bạo nói: “Hắn dám! Bảo hắn ở phòng khác đi, mắt không thấy tâm không phiền, dám ở chung phòng với tôi, gặp một lần liền đánh một lần.”

Đột nhiên như nhớ tới chuyện gì, ngón tay y đang để trên bàn liền chộp lấy một quyển sách, ra vẻ lơ đãng lật lật: “A, cậu chắc cũng thấy rồi đó, ở hành lang của nhà hàng, tôi đem hắn đánh tới một miếng đầy máu a.”

Chu Tử Chu mới không để cho y đắc ý, ngộ nhờ y lại hăng quá muốn đánh tiếp thì làm sao? Y lại không thể vận động mạnh trong một thời gian dài được. Liền cố ý nói: “Phía trước chen lấn dữ quá, tôi không có thấy cái gì hết á.”

Kiều Lưu cuống lên, tựa như đứa nhóc không lấy được kẹo, kiềm chế gấp gáp, hướng về phía Chu Tử Chu

nói: “Vậy cậu chắc cũng nhìn thấy khoé miệng hằn chảy máu đi!”

Chu Tử Chu nói: “Có lẽ cậu ấy lau lúc đó rồi, tôi không thấy a.”

Kiều Lưu: “...”

Y nghen khuất vỗ một cái lên laptop mới mua, thật là không muốn nói chuyện. Tên nhà quê này rốt cuộc là làm gì, thậm chí ngay cả dáng dấp anh dũng bá khí của mình cũng không thấy, chẳng lẽ phải đánh lại một cho cậu ta nhìn à. Kiều Lưu bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ khả năng này. Thế nhưng lập tức lại nghĩ tới cái gì, y đột nhiên nhếch lên khoé môi, hiểu rồi! Tên ngu ngốc này rõ ràng sợ y bị thương, cho nên mới cố ý nói như vậy, nhất định là vậy rồi!

Quả thật dụng tâm vô cùng, giả bộ lại giả bộ, xem chút nữa cũng bị gạt!

Lâm Lương không cùng lớp với Chu Tử Chu và Kiều Lưu, cho nên không có đi tụ hội của lớp 1301, không biết đã phát sinh ra chuyện gì. Con người hắn đảo một vòng, còn muốn hỏi thăm vài câu, lại bị tiếng điện thoại đánh gãy.

Kiều Lưu nhận điện thoại, là Lâm Hoắc Nhiên gọi tới, nói là học viện tuyên bố ngày mai hội học sinh cùng xã đoàn sẽ tuyển người, khả năng đêm nay sẽ có người tới từng phòng ngủ của bọn họ để ghi lên bảng báo danh, hỏi Kiều Lưu muốn tham gia cái nào.

Chờ Chu Tử Chu đem quần áo giặt xong, từ phòng tắm đi ra, Kiều Lưu thoát nhìn đã bình thường lại, chống cằm hỏi: “Tử Chu, cậu muốn tham gia xã đoàn? Hay là hội học sinh?”

Tử Chu?

Chu Tử Chu ngơ vực nhìn Kiều Lưu. Thứ cho cậu nói thẳng, cậu thật sự cảm thấy Kiều Lưu tựa như bị người tráo đổi linh hồn vậy, quãng thời gian trước còn chán ghét cậu muốn chết, cả người giống như chim công xoè đuôi, cầm hếch lên trời, dùng mí mắt nhìn người khác. Lúc này làm sao lại đột nhiên như thế... Như thế...

Chu Tử Chu khá là không tự nhiên nói: “Tôi dự định đến phỏng vấn hội học sinh.” Dù sao vào hội học sinh so với vào xã đoàn vẫn hữu dụng hơn, sau này cũng có thể tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm, nhờ đâu muốn ở lại nghiên cứu, cũng có thể sớm làm quen với những giáo sư trong hệ.

“Vậy cậu đã có đồ mặc chưa, ngày mai phỏng vấn phải mặc đồ tây đó.” Kiều Lưu nói.

Chu Tử Chu sửng sốt một chút, liếc bộ đồ trên người mình, áo khoác đơn giản cùng quần thể thao, tuy rằng gọn gàng sạch sẽ, mà đã cũ rít. Cậu quả thật là không có đồ tây. Hơn nữa đồ tây cũng tốn hết mấy ngàn, thật sự không có rẻ. Sau khi lên đại học, Chu Tử Chu mới ý thức được, sinh hoạt không chỉ cần mỗi ăn no, mà còn có rất nhiều thứ không thể trốn khỏi một chữ tiền.

“Đi thôi.” Kiều Lưu đột nhiên đứng lên, từ trong ngăn kéo lấy chìa khoá xe ra, ở trên tay xoay một vòng.

Chu Tử Chu chẳng hiểu gì hết: “Đi đâu?”

“Đưa cậu đi mua quần áo.” Kiều Lưu đột nhiên khôi phục lại bộ dáng ngông cuồng tự đại, nhếch khoé miệng nói: “Đừng có nói không đi, nếu không tôi đập đây.”

Tác giả có lời muốn nói: Không biết chương này đã nói rõ chưa, nói cách khác, Kiều Lưu là kiếm, Chu Tử Chu là cái vỏ kiếm độc nhất vô nhị của y, mệnh cách tương hoà, chỉ có một mình linh chi hình người của Chu Tử Chu mới có thể chữa trị cho Kiều Lưu.

Trì Vọng cũng đồng dạng là thảo dược hình người, mà không phải linh chi, cho nên cũng không phải là vỏ kiếm phù hợp với Kiều Lưu, chỉ có một tác dụng duy nhất là chất xúc tác.

Vì vậy, có chất xúc tác này, Chu Tử Chu cùng Trì Vọng tiếp xúc với nhau, sau đó truyền cho Kiều Lưu, sẽ mang lại hiệu quả nhiều hơn.

Cũng vì thế, một tràng Tu la ẩu đả tranh giành người yêu bắt đầu vén màn (che mặt)

14. Chương 14

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Xe của Kiều Lưu được đậu ở dưới bãi đỗ của giáo viên, xung quanh là khu nhà ở, tất cả những giáo viên của W đại đều ở chỗ này. Chu Tử Chu là lần đầu tới đây, đang đi chừng tám mươi mét, liền gặp được ba giáo sư rất là quen mắt.

Những giáo viên đó có chút cố ý dừng lại, cùng Kiều Lưu trò chuyện vài ba câu về tình hình học tập có chỗ nào khó hiểu hay gì không—— Đương nhiên là không rồi. Kiều Lưu một ngày hai mươi tư tiếng có thể học hai mươi tư phút là đã cảm tạ trời đất rồi.

Lúc lái xe tới cổng trường, Kiều Lưu hạ cửa sổ xuống đem thẻ đưa ra, tuy rằng chỉ để lộ nửa gò má một chút, cũng đã thu hút không biết bao nhiêu tầm mắt ném tới.

Nữ sinh của W đại kiến thức rộng rãi, cho nên cũng miễn dịch với trai đẹp, nhìn thấy trai đẹp cũng không hề bị lay động, thế nhưng, Kiều Lưu hiển nhiên không thể bị xếp vào thành phần ‘không hề bị lay động’ được.

Y chỉ là khiến cho người khác —— quỳ rạp thôi. Bất kể là gia thế, hay là khuôn mặt đi chăng nữa.

Chu Tử Chu ngồi ở ghế bên cạnh ghế lái, cùng y ra khỏi trường học, mới chính thức biết được Kiều Lưu ở trong trường là được hoan nghênh đến cỡ nào, quả thật cứ như nhân vật nổi tiếng nhất toàn trường!

Bản thân cậu từ lúc khai giảng tới nay, thời gian rảnh rỗi đều là ngồi đọc sách, căn bản không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, đương nhiên cũng sẽ không biết chuyện Kiều Lưu nhận được cả đồng thư tình và thư mời giao lưu.

Những nữ sinh này có phải là không biết bộ mặt thật của Kiều Lưu không, tính khí xấu như thế, còn không biết giặt đồ của mình nữa.

Làm một tiểu tôm tép vô danh, Chu Tử Chu thề rằng bản thân cậu không thèm ganh tỵ đâu, nhưng vẫn là không nhịn được lấy điện thoại ra, còn không hề tiếc tiền mà bật 2G lên, lướt toàn bộ tin tức trên mạng, vừa mở diễn đàn trên trường ra cậu liền nhấp vào bài post đang hot nhất có liên quan tới Kiều Lưu.

Quả thật tựa như bị quỷ ám vậy.

Trên bài post là ảnh chụp ngày đầu tiên khai giảng Kiều Lưu lái xe tới trường, không biết là ai chụp trộm, quả thật là chụp y chang diễn viên Hàn Quốc luôn, chân dài, vai rộng eo thon, hơn thế còn thêm cái mắt kính sành chơi kia nữa, y mặc một bộ đồ chói mắt, mang thắt lưng, trên áo mở ra hai nút, như ẩn như hiện mà lộ ra một phần cổ trắng nõn.

Chu Tử Chu xem hai tấm hình, xác thật rất đẹp trai, đẹp từ trong trứng. Cậu nhịn không được mà nói thầm trong lòng, đây có phải là đẹp như tranh vẽ, còn hơn hoa nở không a, cậu ngày nào cũng ở chung, tại sao lại không cảm thấy đẹp trai —— như thế.

“Cậu biết lái xe không?” Kiều Lưu cầm tay lái, đột nhiên hỏi.

Chu Tử Chu bị dọa cho giật nảy, cuống quýt nhấn tắt màn hình, đem màn hình biến thành đen thui, giống như chuột con bị kinh sợ mà xoay vòng vòng, đem mắt rũ xuống: “A? Tôi không có bằng lái.”

Nếu Chu Tử Chu không xoắn xuýt như vậy, cũng sẽ không hấp dẫn tới sự chú ý của Kiều Lưu đang tập trung lái xe, nhưng cậu hoảng hốt như vậy, quả thật giống như vừa làm việc gì có lỗi xong vậy, Kiều Lưu lập tức cảnh giác! Ánh mắt quét qua cái điện thoại bị Chu Tử Chu nắm chặt trong tay, bất thành linh nói: “Cậu nhìn cái gì vậy?”

“Nhìn hạng mục chiêu sinh của hội học sinh.” Chu Tử Chu nói.

Kiều Lưu nhú mảy, đem xe càng lái nhanh hơn, cũng không có lập tức dừng ở bãi đậu xe phía dưới quảng trường tình nhân của trung tâm thành phố.

Chu Tử Chu cực kì không thích ngồi xe của y, bởi vì tốc độ xe của y quá nhanh, thật giống như đang đua xe vậy.

Rốt cuộc cũng dừng lại, Chu Tử Chu mới dám thở phào một tiếng, còn chưa kịp cởi dây an toàn, Kiều Lưu đã đột nhiên vươn tay ra đoạt lấy điện thoại trong tay cậu!

“Kiều Lưu! Đừng làm rộn!” Chu Tử Chu gấp tới chết, còn có chút xấu hổ.

“Tôi làm rộn khi nào hả, chỉ là thấy cậu ở trên xe chơi cái gì đó vẻ vui quá, cũng muốn biết một chút không được sao.” Kiều Lưu nhìn cậu nhướn mày, sau đó nhanh chóng xuống xe, đem cửa khoá lại, Chu Tử Chu có muốn xuống theo cũng không được, chỉ có thể đỏ mặt tía tai nhìn Kiều Lưu dựa ở ngoài cửa xe mà mở cái điện thoại không có mặt khẩu của cậu.

Kiều Lưu mở ra trình duyệt mà Chu Tử Chu vừa mới nảy dùng, nhất thời liền ngây ra, sau đó mặt càng lúc càng đỏ, cả người đứng tại chỗ đỏ bừng bừng như cua hấp.

Tất cả đều là y!

Tất cả đều là y! Tất cả đều là y! Tất cả đều là y! (*điều quan trọng x3 =*) Chu Tử Chu tại sao lại ngốc chết như vậy a! Muốn ảnh thì cứ trực tiếp tìm mình là được rồi không phải sao, còn chạy lên diễn đàn làm chi hả trời!

Chu Tử Chu ngồi trong xe gấp tới độ sắp về với ông bà, vốn còn cho rằng Kiều Lưu sẽ tức giận, kết quả lại thấy Kiều Lưu mặt đỏ tới mang tai mà mở cửa xe cho cậu, đem điện thoại nhẹ nhàng trả lại cậu, khoe miệng giương cao cười với cậu: “Muốn nhìn thì cứ quang minh chính đại mà nhìn, sau này đừng có mà lén la lén lút nữa.”

Chu Tử Chu: “...” Cái giọng điệu này tại sao lại giống như muốn nói cậu cả ngày trùm mền lén lút ngắm hình Kiều Lưu vậy hả?! Cậu không có, cậu không có a! Hiện tại giải thích có còn kịp không?

Mắt nhìn đồ của Kiều Lưu rất tốt, trực tiếp mang Chu Tử Chu tới mấy chỗ rất có tiếng, mà bởi vì thời gian tương đối gấp, liền chọn một bộ có thể mặc luôn. Cô bán hàng hiển nhiên quen biết Kiều Lưu, trực tiếp cầm thẻ VIP của y đi ký sổ.

“Trước lấy số đo của ấy đã.” Kiều Lưu nói.

Chu Tử Chu nhìn quanh bốn phía, chỉ nhìn chất liệu của đồng quần áo, cũng cảm thấy giá cả nhất định không rẻ. Cậu đối với chuyện ăn mặc trước giờ không hề để ý, cũng không có chú ý nhiều tới mẫu mã làm gì, cho nên vừa nhìn thấy một loạt đồ tây bày ra trước mặt, hai mắt liền tối sầm. Đồ tây không phải cái

nào cũng như cái nào à, không phải là kiểu tay áo có cúc cùng với một chút hoa văn sao, tại sao đồng đồ này lại thiết kế hoàn toàn khác như vậy a?

Đương nhiên, tên nhà quen Chu Tử Chu không hiểu thế nào là mốt. Cậu bó tay mà nhìn một vòng, để nhân viên đo vóc người. Sau khi đo xong, số đo quả nhiên rất làm nhân viên bán hàng hài lòng, thân hình cậu thon dài, tứ chi cân xứng, độ đàn hồi lại tốt, ngay cả cô bán hàng cũng nhìn không được mà khen cậu vài câu.

Chu Tử Chu bị khen tới mức cảm thấy xấu hổ.

Cậu rất ít khi được người khác khen, nhưng kỳ thật cũng muốn nghe nhiều hơn nữa, nhưng Kiều Lưu ở bên kia đã lên tiếng cắt ngang: “Đủ rồi đủ rồi, để cậu ấy trở về đây!” Âm thanh lớn tới mức khiến Chu Tử Chu và cô nhân viên đều giật mình, nếu y không phải là khách VIP, sớm đã bị đuổi ra ngoài rồi.

Chu Tử Chu trở lại bên cạnh y.

Kiều Lưu nhíu mày: “Cậu không quen không biết với cô ta mà sao nói chuyện vui vẻ vậy hả?”

Chu Tử Chu chẳng hiểu gì sất: “Không phải cậu nói để cô ấy đo cho tôi sao?”

“Vậy cậu không thể làm mặt lạnh để cô ta đo sao?”

Chu Tử Chu: “...”

Kiều Lưu bất mãn mà tiện tay lấy kẹo quýt trên bàn trà bỏ miệng, sau đó lại ném cho Chu Tử Chu một viên: “Cậu thích kiểu nào, có thể tự mình chọn.”

Chu Tử Chu lập tức chụp lấy viên kẹo, sau đó mím môi có chút cân nhắc. Trên đường tới đây cậu cũng đã nói qua với Kiều Lưu, cậu sẽ tự mình trả tiền, cho nên sau khi trở về sẽ đem số tiền mà Kiều Lưu thanh toán trả lại cho y. Bằng không lại có người nói cậu lợi dụng! Bất quá hiện tại cậu có chút lo lắng, tiền trong thẻ của cậu sợ là không đủ, hơn nữa cũng không biết Vương Thụy trả thù lao cho cậu là bao nhiêu, không biết có mua nổi một bộ ở nơi này hay không nữa.

“Nếu không tôi chọn giúp cậu nha?” Kiều Lưu cười cười, y nhìn Chu Tử Chu đứng trước mặt mình, một đôi mắt ướt nhẹp bất an còn có chút đáng thương, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một ý nghĩ, thật mẹ nó đáng yêu muốn chết! Chắc chắn là hi vọng mình có thể chọn cho cậu ta, cho nên mới không nói câu nào.

Lúc này tên nhà quê Chu Tử Chu thân cao mét tám ba ở dưới quê cũng coi như là cường tráng lại căn bản không hề hay biết, cậu hiện tại ở trong lòng Kiều Lưu lại là một tên dễ hoảng sợ, thường lén lút lau nước mắt, hám trai lại không dám nói tựa như con chuột đồng đáng thương chiếm không được hạt thóc ngon nhất.

Nếu như Chu Tử Chu biết suy nghĩ của Kiều Lưu, cậu không biết có nên vì bản thân thấp một cây nến, hay là thấp cho Kiều Lưu nữa.

Chu Tử Chu suy nghĩ một chút, nói: “Được.” So với gu thẩm mỹ vô căn cứ của mình, còn không bằng tin vào Kiều Lưu.

Kiều Lưu chọn cho cậu một bộ đồ tây kiêu mới với áo sơ mi trắng, sau đó đẩy cậu vào phòng thay đồ.

Kết quả sau khi mặc bộ đồ đầu tiên bước ra ngoài, mấy cô bán hàng ở xung quanh hai mắt đều phát sáng.

Vẻ đẹp của Chu Tử Chu so với vẻ đẹp lộ liễu của Kiều Lưu hoàn toàn tương phản, khắp toàn thân cậu đều có một loại cảm xúc ôn nhu kín đáo, một đôi mắt màu lưu ly có chút mê man lại hay ngại ngùng khi nhìn người khác, cùng vóc dáng thon dài lại có chút không phù hợp với nhau —— Nói chung, rất trẻ trung, rất đẹp trai, có loại cảm giác đơn thuần sạch sẽ.

Hơn nữa bộ quần áo được cắt may tinh xảo còn tôn lên khí chất của cậu ta, hoàn toàn khác hẳn so với vừa nãy, lúc đi ra, nói cậu xuất thân giàu có như Kiều Lưu cô bán hàng cũng sẽ tin.

“Thế nào?” Chu Tử Chu không quá tự tin, gọi Kiều Lưu một tiếng.

Kiều Lưu cầm tạp chí ở trên bàn trà thủy tinh, hơi mất tự nhiên lật qua lật lại, gương mặt anh tuần đồ bình, nói: “Cũng được, mặc đại như vậy đi.” Mí mắt y hơi hé lên một chút, phát hiện mấy cô bán hàng ở bên cạnh đang thì thầm to nhỏ muốn lấy điện thoại ra chụp hình Chu Tử Chu, lập tức cuống lên, đứng lên rống: “Ai cho mấy cô tùy tiện chụp người khác vậy hả!”

Mấy cô bán hàng lập tức thu điện thoại lại, sao lại keo như vậy chứ, cũng không phải là diễn viên nổi tiếng, bọn tôi chỉ muốn đăng lên mạng xã hội một chút thôi mà!

Thật vất vả mới gặp được một anh đẹp trai, quên mất, là hai! Nhưng hiện tại cái vị khách VIP kia đã bị rớt điểm rồi.

Chu Tử Chu cũng cảm thấy ổn, thế nhưng nhìn Kiều Lưu như vậy, hẳn là cũng tầm thường thôi nhỉ? Bất quá cũng không chênh lệch bao nhiêu, cậu cũng không hi vọng lúc phỏng vấn quá chói mắt, chỉ cần không bị mấy mặt là được. Hơn nữa Chu Tử Chu cũng từng nghĩ, bây giờ mua một bộ đồ tây có chút mắc cũng không sao, sau này lúc tốt nghiệp cũng có thể dùng đi xin việc.

Cậu cảm thấy có chút hơi cứng ngắc, liền đứng ở trước gương nhìn một lát, đột nhiên nghe thấy một tiếng ‘Tách’, cho là mấy cô bán hàng chụp mình, vì vậy cũng không có quay đầu nhìn lại, kết quả lại nhớ tới mấy cô ấy bị Kiều Lưu nạt cho một trận, đều đem điện thoại cất hết rồi —— Vậy không phải các cô ấy, thì là ai?

Chu Tử Chu theo bản năng mà nghiêng đầu, Kiều Lưu vội vội vàng vàng dùng tạp chí đặt ở trước mặt

mình, đem điện thoại nắm chặt ở trong tay, chỉ chừa lại một bên tai đỏ chót bị lộ ra khỏi tạp chí.

Chu Tử Chu đi tới, nói: “Kiều Lưu.”

“Cái gì? Gọi tôi làm gì?” Kiều Lưu dửng dưng nói: “Thử xong rồi thì đi, không có ai thèm chụp cậu đâu, đừng có tự sướng!”

Chu Tử Chu chỉ chỉ cuốn tạp chí trong tay y, nói: “Cậu hình như cầm ngược a.”

Kiều Lưu: “...”

Mua xong tây trang, Kiều Lưu tiện tay ở cửa hàng đồ thường bên cạnh mua thêm hai bộ, đồng thời gói lại. Hai người từ thang máy đi xuống lầu một. Lầu một là khu ăn uống, vừa vặn hai người ở buổi trưa liên hoan cũng chưa ăn cái gì, đều có chút đói bụng, cho nên tùy tiện tìm một nhà hàng lẩu, tính chọn một phần.

Kiều Lưu cầm thực đơn, nói: “Chọn phần uyên ương đi.” Y không biết Chu Tử Chu có ăn cay được không.

“Cũng được.” Chu Tử Chu không quan tâm ăn cái gì, có thể lấp đầy bụng là được, bất quá cậu vẫn là theo bản năng liếc trộm thực đơn, muốn nhìn giá cả có mắc hay không, lúc tính tiền còn có thể chia đôi với Kiều Lưu, thế nhưng Kiều Lưu rất nhanh liền đem thực đơn gấp lại, căn bản không cho cậu nhìn thấy giá!

Chu Tử Chu vừa muốn nói gì, liền nghe thấy phía sau có tiếng người gọi: “Kiều Lưu!”

Là giọng của con gái.

Cậu vừa quay đầu lại nhìn, liền thấy Lương Mạt cùng bạn cùng lớp của cô ấy xách giỏ đi tới. Thần sắc trên mặt Lương Mạt có chút kích động hưng phấn, ở bên ngoài có thể gặp được Kiều Lưu đối với cô mà nói có bao nhiêu kinh hỉ, gần như là trong nháy mắt đạp giày cao gót chạy tới.

Mà Chu Tử Chu trong lòng lại thở dài, thật tình, ăn cơm cũng không yên, cậu lại bắt đầu tiến vào trạng thái phòng bị chiến đấu.

15. Chương 15

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Công bằng mà nói, Lương Mạt quả thật là cô gái đẹp nhất mà Chu Tử Chu từng gặp. Không chỉ có bộ dạng xinh đẹp, hơn nữa còn rất thời trang. Chỉ cần mặc áo sơ mi cùng quần đùi, lộ ra hai cái chân dài, khí chất liền khác hẳn với cô gái bên cạnh.

Hơn nữa lúc chạy tới đây, giày cao gót màu bạc ở trên sàn nhà còn phát ra tiếng vang thanh thúy, tóc cũng thuận theo mà bay bay, người xung quanh trung tâm mua sắm đều đem tầm mắt hướng tới cô ấy.

Nếu như không phải có liên quan tới Kiều Lưu, nhìn thấy một cô gái đẹp như vậy, e rằng Chu Tử Chu đã mang theo một thái độ yêu thích rồi, nghiêm túc quan sát vẻ đẹp của đối phương, cũng xem như là một loại nghiên cứu học thuật.

Thế nhưng hiện tại, mỹ nữ biến thành rắn độc, Chu Tử Chu không còn tâm tình mà đi nghiên cứu nữa.

Có chút thất thần, tầm mắt của cậu liền dừng ở trên người Lương Mạt khá lâu, bỗng nhiên mắt cá chân phía dưới bàn đạp một cái, cậu giật nảy một cái, còn kéo thêm cả cái bàn ăn cùng nảy theo, Chu Tử Chu sợ hãi co chân lại, lập tức hồi thần.

“Nhìn cái gì vậy?” Kiều Lưu lông mày nhướn cao, bất thành linh hỏi: “Dùng thẩm mỹ của cậu, cậu thấy cô ta có đẹp không?”

Chu Tử Chu cúi đầu chột chột mì ở trong tô, do dự nửa ngày, mới nhắc mắt lên thăm dò: “Cũng được.”

Cậu đương nhiên là vì cứu lấy bản thân mình a! Kiều Lưu trong miệng phun ra câu nào đều không phải là để đào hố cho người ta nhảy xuống sao? Ngẫm lại, Lương Mạt đối với Kiều Lưu đuổi tận giết cùng không tha, nói Lương Mạt không dễ nhìn, Kiều Lưu nhất định rất mất mặt, không chừng còn có thể giả thối khó ở ra nữa! Thế nhưng, khen Lương Mạt khoa trương một chút, chỗ nào cũng hơn người, như vậy cũng chẳng được, Kiều Lưu khẳng định cũng tức giận, bởi vì vợ bạn là không thể mơ ước tới.

Chu Tử Chu cảm thấy từ khi mình tới thành phố này, môn học ‘xã hội giao tiếp’ càng ngày càng lợi hại, ai ngờ sắc mặt Kiều Lưu trong nháy mắt lại biến đen, nhìn chăm chăm cậu, biểu tình khó coi, hỏi: “Cũng được là cũng được thế nào? Nói rõ, có thể cho bao nhiêu điểm?”

Còn bắt cả chấm điểm! Tiểu tử tông ơi làm ơn tha cho tôi đi, Chu Tử Chu trong lòng phỉ nhổ, mà ăn của người ta đương nhiên phải nói mềm mỏng với họ rồi[1], cậu tốt nhất vẫn là nên phối hợp với Kiều Lưu, nghiêm túc suy nghĩ một hồi mới nói: “...7 điểm đi?”

[1]nguyên văn – bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm: có nghĩa tương tự như đã ăn của người ta, phải nói chuyện nhỏ nhẹ.

Lời vừa nói xong Kiều Lưu liền nhìn cậu cười lạnh, cậu thật sự không biết mình nói sai chỗ nào. Chu Tử Chu quả thật là không biết Kiều Lưu tới cùng là muốn thế nào, hoài nghi bản thân cho điểm quá thấp, cho nên cẩn thận nói lại: “Vậy cậu cảm thấy thế nào? 8 điểm? 8.5 điểm? Thật ra tôi...”

Cậu còn chưa nói hết câu, Kiều Lưu đã đem dưa ném một cái, cơm cũng không ăn, vẻ mặt rất khó xem.

Hai người đang nói chuyện, Lương Mạt cùng bạn của mình cũng đã đi tới, nhân viên phục vụ chặn ở trước mặt bọn họ hỏi: “Xin hỏi hai vị là?”

Lương Mạt trực tiếp chỉ chỉ cái bàn của Kiều Lưu và Chu Tử Chu, nói: “Chúng tôi có bạn ở đây.”

Chu Tử Chu tựa như cái ra đa, tự động đo lường khoảng cách của Lương Mạt và Kiều Lưu. Cậu vốn hi vọng trước khi Lương Mạt tới, Kiều Lưu có thể thể từ chối ghép bàn, ai biết Kiều Lưu cứ ngồi ôm tay ở đó, y chang ông cụ mà không nhúc nhích, nhìn cậu.

Xem ra Lương Mạt muốn tới đây ngồi là việc không cần bàn cãi nữa rồi.

“Cậu ăn xong chưa? Nếu không chúng ta đi trước đi?” Chu Tử Chu không nhịn được nói.

Kiều Lưu tức giận nói: “Bụng tôi còn đang đói đây, hơn nữa tôi không có hứng, không muốn đi đâu hết.”

Chu Tử Chu: “...”

Lương Mạt cứ vậy mà đi tới chỗ họ, bởi vì chạy có chút gấp, tóc mái trước trán đều bị thổi bay, lúc tới trước bàn của bọn họ, còn nghịch tóc mái mình, nhìn về Kiều Lưu nói: “Thật khéo, bên kia không còn chỗ, tôi có thể ngồi đây không?”

Kiều Lưu nhìn cô một cái, rũ mắt nói: “Muốn ngồi thì ngồi.”

Lương Mạt càng thêm hăng hái, cô theo đuổi Kiều Lưu còn chưa tới nửa năm, cũng chỉ mới hơn ba tháng, lần nào gặp Kiều Lưu đều bị y tránh như tránh rết, ngày hôm nay là sao đây, đổi tính rồi à? Không lẽ muốn cũng cô phát triển thêm?

Cô vén tóc bên tai lên, cười híp mắt cùng bạn của mình nói: “Chương Nghiên, cậu ngồi diện nha, hôm nay chúng ta ăn chung với Kiều Lưu và bạn cậu ấy, thuận tiện giới thiệu cho cậu luôn đây là nhân vật nổi tiếng của trường mình đó...”

Lời còn chưa nói xong, Chu Tử Chu đã đột nhiên đứng dậy, hai tay chống lên bàn khấn trương nhìn cô ——

Lương Mạt chẳng hiểu gì sất: “Làm sao vậy?” Cô nhớ rồi, đây không phải là cái tên hay cản trở mình và Kiều Lưu sao, hình như là bạn cùng phòng, tên gì ấy nhỉ, Chu Tử Chu phải không ta?

Cô thật sự là không nhận ra Chu Tử Chu, bởi vì Chu Tử Chu của ngày hôm nay thay đổi quá lớn, hiện tại đang mặc áo sơ mi trắng, thoát nhìn tuần tú tựa như mấy công tử nhà giàu vậy, thân cao, mặt đẹp, soái

tối ngút trời. Đối mặt với trai đẹp, Lương Mạt tâm tình cũng tốt hơn, tự động đem biểu tình trở nên nhu hoà hơn.

“Lương Mạt, hay là cậu ngồi ở đây đi, cậu ngồi ở bên cửa sổ, gió lớn lắm.” Chu Tử Chu tận lực bình tĩnh nói. Đây là bàn lẩu bốn người, vốn cậu và Kiều Lưu đang ngồi đối diện nhau, bên phải Kiều Lưu là cửa sổ. Cậu cũng tính ngồi ở cửa sổ, tránh cho Kiều Lưu trúng gió, nhưng cảm thấy khí trời bên ngoài cũng không tệ lắm, cảm thấy để Kiều Lưu phơi nắng cũng rất tốt, cho nên mới ngồi ở bên này.

Hiện tại Lương Mạt cùng Chương Nghiên muốn ngồi đây, tất nhiên là mỗi người một bên rồi.

Tầm mắt Chu Tử Chu quét từ trên xuống dưới trên người Kiều Lưu, chủ yếu tìm những chỗ bị lộ ra ngoài — cái cổ, mu bàn tay và cánh tay nữa. Nếu để Lương Mạt ngồi cạnh Kiều Lưu thì sao đây? Tỉ lệ đụng chạm thật sự rất lớn đó nha! Huống chi Lương Mạt còn có bộ dạng đói bụng ăn quàng nữa, phảng phất có thể đè Kiều Lưu ra bất cứ lúc nào. Vậy lúc đó phải làm sao đây!

Lương Mạt cười cười nói: “Không cần, cảm ơn cậu đã quan tâm. Tôi cũng không có bị cảm, không sợ gió, huống chi ngày hôm nay cũng đâu có gió.”

Cô cảm thấy cái tên Chu Tử Chu này thật khó hiểu, bất quá muốn đối tốt với người ta lại cứ thích làm bộ.

Mắt thấy Lương Mạt đang sửa quần áo để ngồi xuống bên cạnh Kiều Lưu, Chu Tử Chu cuống lên rồi! Trực tiếp mà đem túi của mình ném qua chỗ đó, sau đó đi vòng qua, tranh chỗ ngồi xuống trước. (=) *tĩnh hơn con ruồi nữa*)

Lương Mạt tròn mắt: “Cậu làm gì vậy hả?”

Chu Tử Chu hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, nhưng vẫn làm bộ như không có gì xảy ra, vững vàng mà ngồi bên cạnh Kiều Lưu, thật giống con mèo giành ăn, bướng bỉnh mà không chịu rời đi. Cậu nửa người trên đều cứng nhắc, nói: “Cậu vẫn là ngồi đối diện đi, đối diện dễ nói chuyện hơn.”

Nói cũng đúng, ngồi đối diện Kiều Lưu còn có thể nhìn được mặt của Kiều Lưu, chỉ là cứ cảm thấy chỗ nào quái quái — Dù sao mình cũng tối sau, cứ đòi lại chỗ cũng không tiện, nếu không Kiều Lưu còn coi cô là cái hạng người gì!

Lương Mạt nhú nhú mày, ngờ vực mà nhìn Chu Tử Chu, bất đắc dĩ mà lôi kéo Chương Nghiên ngồi xuống đối diện.

Chu Tử Chu ngồi bên cạnh Kiều Lưu, cuối cùng mới dám thả lỏng hít sâu một hơi, dù sao bàn cũng rộng, Lương Mạt có nằm úp sấp trên bàn cũng không có cách nào đụng tới Kiều Lưu!

Thế nhưng rất nhanh, cậu biết mình sai rồi! Lương Mạt này thật sự không phải là dạng vừa đâu!

“Kiều Lưu, cậu thích tiết canh không? Gắp cho cậu một miếng nhá.” Lương Mạt dùng đũa gắp một miếng tiết canh, để trong nồi lẩu nửa phút, sau đó liền hướng tới bát của Kiều Lưu bỏ vào — Kiều Lưu nhú mày, theo bản năng mà muốn dời bát của mình, khoé mắt nhìn thấy biểu tình Chu Tử Chu đang căng thẳng, bỗng nhiên đổi ý, thản nhiên để bát xuống, nhếch miệng nói: “Ừm.”

Chu Tử Chu: “!!!”

Đó là đũa mà Lương Mạt đã dùng qua! Nói thẳng luôn việc này không phải là tương đương với việc để Kiều Lưu dùng đũa của cô ấy sao?! Kiều Lưu ngày hôm nay bị chạm ở đâu vậy, y từ trước tới giờ không phải là không thích người khác đụng vào mình sao, chớ nói chi là dùng đũa của người khác gắp đồ ăn.

Không kịp suy nghĩ tí mĩ, Chu Tử Chu đầu óc nhất thời nóng lên, đuổi đũa ra, trực tiếp ở giữa không trung cướp đi miếng tiết canh đó, dùng khí lực mười trâu cũng kéo không được mà bỏ vào mồm. Kết quả nóng muốn chết, đầu lưỡi đều muốn bỏng a.

“Chu Tử Chu, cậu rốt cuộc là làm gì vậy hả? Cậu có thấy phiền hay không!” Lương Mạt lần này triệt để nổi giận rồi, hướng về Chu Tử Chu nói.

Chu Tử Chu che miệng bị nóng tới không ngậm lại được, còn tâm tình nào lo phản ứng của cô, cuống họng cậu đều nóng lên, trong hốc mắt nhịn không được đều trào ra nước mắt sinh lí.

Bất quá chịu chút khổ cực cũng không sao, cũng may là cản lại được Lương Mạt. Cậu thở phào nhẹ nhõm, lại phát hiện hình như nãy giờ Kiều Lưu vẫn chưa có lên tiếng, liền không nhịn được nghiêng đầu qua nhìn Kiều Lưu một cái, kể đó liền thấy Kiều Lưu chống cằm trên bàn, gương mặt tuần tú hơi hồng hồng, đôi mắt sáng lấp lánh, khoé miệng còn giương lên tựa như mới ăn xong năm mươi kí mật ong. Cười đến mức... Đến mức... Chu Tử Chu có chút không biết dùng từ nào để miêu tả, chỉ cảm thấy bên tai khó hiểu mà nóng lên.

Bữa cơm này không kéo dài được bao lâu, bởi vì Kiều Lưu và Chu Tử Chu sớm đã ăn xong, cố gắng ăn thêm mấy miếng nữa, đã hoàn toàn no ứ hự rồi.

Chu Tử Chu vẫn luôn đứng ngồi không yên, giống như phòng cháy chữa cháy mà phòng Lương Mạt, tâm tư căn bản không đặt trên bàn ăn. Nghe thấy Kiều Lưu nói muốn về trường, quả thật hận không thể giờ hay tay lên tán thành.

Kiều Lưu đi tính tiền, còn Lương Mạt ở lại ngờ vực mà nhìn Chu Tử Chu hai mắt đang ngóng trông nhìn nhìn về phía đó, cô thật sự không thể hiểu nổi ý đồ của Chu Tử Chu, nếu là thích cô, cũng không thấy tỏ ra ân cần với cô chút nào, suốt bữa ăn cũng có thấy gắp cho cô đâu —

Nhưng lại cứ thích gây khó dễ cho cô theo đuổi Kiều Lưu.

Chẳng lẽ...

Lương Mạt bị chính suy nghĩ mới thoáng qua của mình dọa cho sợ, vốn là muốn đuổi theo Kiều Lưu, nhưng lại quên mất mà đứng yên tại chỗ.

“Về trường có gì đâu mà vui vẻ như vậy?” Ngồi trên xe, Kiều Lưu nhìn Chu Tử Chu một cái nói.

Chu Tử Chu toàn bộ quá trình đều cùng Lương Mạt đấu trí đấu dũng, thần kinh vẫn luôn căng thẳng, lúc này mới được thả lỏng, không nhịn được ngáp một cái, con mắt đều đỏ ngầu nói: “Trở về còn có một đồng việc đang đợi để hoàn thành đây, cũng phải chuẩn bị cho buổi phỏng vấn sắp tới nữa.”

A, chẳng phải là do mang mình rời khỏi Lương Mạt, đánh đuổi được tình địch, cho nên mới vui vẻ như vậy sao!

Kiều Lưu từ gương chiếu hậu nhìn Chu Tử Chu ở bên trong, khoe môi kìm không được mà giọng cao, nói: “Chuẩn bị cái gì nữa, cậu tố chất đã đủ rồi, có phóng tầm mắt nhìn lại, cũng không thể tìm được mấy người có có năng lực như cậu đâu.”

“Thật, có thật không?” Chu Tử Chu đều nói lấp, bỗng nhiên cảm thấy phần chần chừ hơn, ngay cả cơn buồn ngủ trước đó cũng bay luôn. Cậu không ngờ bản thân lại được biểu dương, từ lúc vào đại học tới nay, đây vẫn là lần đầu tiên được người khác biểu dương như vậy. Huống chi đây còn là cái tên keo kiệt khen người khác, xác suất này quả thật không thua kém gì so với thiên thạch nện xuống trái đất đâu!

Đợi đã. Chu Tử Chu đột nhiên nhớ tới một chuyện, hiện tại đã mấy giờ rồi? Cậu nhìn đồng hồ ở trên xe, chín rưỡi tối, lần cuối đụng vào Kiều Lưu hình như cũng đã gần mười hai tiếng đồng hồ rồi đi?

Tên nhà quê này tại sao lại có cái biểu tình tha thiết mong chờ như vậy nhỉ, tựa như chó con xin xương, không biết xoa xoa đầu cậu ấy thì có cảm giác gì ta, có phải là mềm mại lắm không ——

Kiều Lưu trong lòng nghĩ như thế, lại thấy Chu Tử Chu nghiêng người sang, một tay duỗi tới.

Cậu ấy muốn làm gì?! Chẳng lẽ là muốn hôn trộm?!Đột mợ lá gan cũng quá lớn rồi đó! Kiều Lưu cả người giật nảy một cái, sau đó theo bản năng mà cứng ngắc ngồi tại chỗ không dám ho he, kế tiếp cảm nhận được Chu Tử Chu càng lúc càng tới gần hơn, hô hấp cũng bắt đầu rõ rệt hơn, mùi hương trên người cậu —— là mùi hương từ sữa tắm và mùi của quần áo mới, nhàn nhạt xông vào chóp mũi y.

Kiều Lưu khẩn trương nhắm hai mắt lại, trong lòng bùm bùm, nai còn chạy loạn khắp nơi.

Chu Tử Chu chẳng hiểu tại sao Kiều Lưu lại bỗng nhiên nhắm mắt, lông mi cong cong còn vểnh lên nhẹ nhàng lay động, chẳng lẽ là mệt sao? Nhưng mà đang lái xe đó a, nhất định phải gọi y tỉnh dậy!

Chu Tử Chu duỗi tay ra đẩy Kiều Lưu một cái, “Kiều Lưu, tỉnh lại đi!”

Kiều Lưu: “...”

Đợi tới khi Kiều Lưu mở mắt ra rồi, Chu Tử Chu mới đem dây an toàn trên người y cài lại, mượn gió bẻ măng mà ở cổ tay y dừng lại mười giây, lẩm bẩm trong miệng: “Ài, dây an toàn này sao lại bị kẹt thế này, Kiều Lưu, cậu ngàn vạn lần phải nhớ thắt dây an toàn đó.”

Giấu đầu hở đuôi!

Muốn chạm thì cứ nói thẳng, còn tìm cớ!

Hơn nữa lại còn không dám hôn, sao lại nhát như thỏ thế hả?! Quần đều cởi mắt đều nhắm, vậy mà chỉ có chạm tay! Há há, bỏ đi, may là không hôn, nếu không coi tôi đánh cậu thành cái đầu heo cho xem.

Kiều Lưu rũ lông mi, đèn ở trong xe tạo ra một vệt bóng râm trên mặt y, đem gương mặt đỏ chót đó giấu đi. Chỗ bị Chu Tử Chu chạm qua, máu đều có dấu hiệu tăng nhanh, toàn bộ đều tê dại, giống như bị phé đi vậy, nếu Chu Tử Chu còn làm như vậy thêm mấy lần, y có thể sẽ cụt luôn một tay, trở thành Dương Quá thời hiện đại là có. (=))

16. Chương 16

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Buổi phỏng vấn của hội học sinh W đại và xã đoàn đều cực kì nghiêm khắc, càng là ngành được ưa thích thì lại càng phiền phức, được chia là sơ tuyển và tuyển chọn đợt hai, ở tuyển chọn đợt hai càng áp lực hơn vì bị chia ra làm nhiều loại. Mỗi giảng đường đều có một hàng người xếp dài, thoạt nhìn rất hoành tráng.

Sáng nay khi Chu Tử Chu tỉnh dậy, Kiều Lưu còn đang trằm chằm ngủ, Lâm Lương thì hôm qua thức trắng đêm cày game, lúc này cũng nằm lỳ ở trên giường ngáy o o.

Chu Tử Chu rón rén mặc quần áo, cầm lấy tài liệu và cặp chuẩn bị đẩy cửa ra ngoài, bỗng nhiên như như tới cái gì đó, bước chân dừng lại, lặng lẽ bỏ lại về giường.

Giường sắt có chút vang, cậu phải rất cẩn thận mới không gây ra tiếng động, bước từng bước phải nói có bao nhiêu nhẫn nại.

Cậu từ chỗ thang cuốn nhẹ nhàng đem chăn của Kiều Lưu xốc lên một chút.

Kiều Lưu trong chăn ngủ rất say, lông mi dài đen kịt, lúc yên tĩnh hoàn toàn không hề lộ ra khí chất ương ngạnh kia, trái lại còn tựa như một đứa con nít ngây ngô, tay còn nắm chặt thành quả đấm để ở bên mép miệng, tay còn lại nắm chặt gối. Gương mặt tuấn tú có chút say giấc mà ửng hồng, hẳn là do chăn quá dày nên bị ngộp. Kiều Lưu tại sao lại cứ thích trùm đầu ngủ nhủ, không sợ ngộp chết à?

Chu Tử Chu sợ cả ngày hôm nay đều ở bên ngoài, không kịp chạm vào Kiều Lưu, cho nên thừa dịp Kiều Lưu còn chưa tỉnh ngủ, nhanh chóng sờ một chút. Động tác của cậu rất nhẹ nhàng, người say giấc căn bản không phát hiện được.

Cậu nín thở, duỗi đầu ngón tay ra, nhẹ nhàng đặt trên trán của Kiều Lưu.

Buổi sáng sáu giờ, trời còn chưa sáng hoàn toàn, không khí cũng rất mỏng manh, ngoài cửa sổ gió thổi lá cây xào xạc, sát vách phòng ngủ có tiếng nước nhỏ giọt do khoá không kỹ, giọt nước nhỏ lên gạch sứ.

Bầu không khí yên tĩnh cực kì, tiếng thở của Kiều Lưu cũng rất cạn, tựa như muỗi kêu mà quét qua tai Chu Tử Chu.

Một lát sau, Chu Tử Chu rón rén đắp chăn lại cho Kiều Lưu, tiện tay nhét dưới chăn của Kiều Lưu, sau đó lặng lẽ bò xuống giường, tựa như một con mèo nhanh nhẹn, làm xong hết mà thần không hay quỷ cũng không biết.

Cậu đeo cặp lên ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, vì tránh cho phát ra tiếng vang, cậu không có khoá lại.

Đợi cho cậu đi rồi, Kiều Lưu dùng tay ở bên gối bưng kín mặt, bên tai đỏ tới lợi hại.

Lại qua mấy phút, liền nhịn không được đem gối ôm vào trong ngực, cuộn mình lăn một vòng trong chăn.

Chu Tử Chu đi tới hoa viên trường rồi, cậu mới cân nhắc một chút, khuyết điểm hiện tại của cậu chính là không giỏi nói chuyện, vừa căng thẳng liền nói lắp, EQ cũng không cao. Lựa chọn vào bộ ngoại giao của hội học sinh ít ra còn có thể khắc phục được điểm này.

Kiều Lưu và Lâm Hoắc Nhiên đều dự định đi xã đoàn, bọn họ không lo phỏng vấn, cho nên ngủ một giấc tới chiều cũng không sao. Dạng như bọn họ mà gia nhập xã đoàn, chỉ có thể nói là do hứng thú nhất thời, mà Chu Tử Chu lại khác, nhất định phải vì tương lai mà cân nhắc, tuy rằng có vẻ là vì việc tư, thế nhưng cũng không còn cách nào khác.

Còn chưa đi tới nơi phỏng vấn, điện thoại trong túi đã vang lên, là Lý Tiểu Phỉ gọi tới: “Tử Chu, cậu tới đâu rồi? Không phải đã nói là cùng nhau phỏng vấn chung một đợt sao? Tụi tụi đã xếp hàng xong hết rồi, cậu nhanh một chút.”

Lý Tiểu Phỉ cũng có tính toán gia nhập hội học sinh, cho nên mấy ngày trước đã nói Chu Tử Chu cùng nhau phỏng vấn chung đợt.

Hắn nhìn thấy Chu Tử Chu lúc thường ngơ ngác ngác, mặc đồ quê mùa, tuy rằng xài máy tính đắt tiền và ví hàng hiệu, thế nhưng trọng điểm là ở chữ ‘Quê’, cho nên có cậu đi phỏng vấn chung có thể khiến hắn tự tin lên không ít.

Cũng không sợ Chu Tử Chu cướp đi ánh hào quang. Nếu lúc đó được xếp chung nhóm, còn có thể nâng cao cơ hội hắn lọt vào vòng trong.

Không giống như ba người còn lại trong phòng ngủ của hắn, rất biết ăn nói, cho nên Lý Tiểu Phỉ mới không dám rủ mấy người này đi phỏng vấn với mình.

“Tôi sắp tới rồi.” Chu Tử Chu nói: “Sáng nay có chút bận nên tới trễ, cậu ở đâu rồi?”

Lý Tiểu Phỉ báo tên phòng, để Chu Tử Chu nhanh chóng chạy tới.

Nơi phỏng vấn còn rất xa, Chu Tử Chu sợ bỏ lỡ thời gian, móc ra một ít tiền ngồi xe buýt của trường tới đó. Trước cửa phỏng vấn xếp thành một hàng rất dài, ít nhất cũng có mấy trăm người, hiển nhiên cái ngành này cực kì nổi tiếng.

Cậu từ xa đã nhìn thấy Lý Tiểu Phỉ và Phương Tình xếp ở cuối hàng. Lý Tiểu Phỉ là đang nhìn xung quanh, chắc chắn là đang tìm cậu, vì vậy vừa nói ‘Cho qua’ vừa chen vào.

Còn chưa kịp tới gần, Lý Tiểu Phỉ lại gọi tới cho cậu, thúc giục: “Còn chưa thấy cậu đâu hết! Cậu ở đâu hả?!”

Chu Tử Chu đi tới, vỗ vỗ vai hắn, nói: “Vừa nãy cậu quay đầu lại, tôi còn tưởng cậu thấy tôi rồi.”

Lý Tiểu Phỉ vừa nhìn thấy cậu, liền sửng sờ, căn bản là không nhận ra, đây là Chu Tử Chu sao?

Ngoại trừ trên mũi vẫn là cái gọng kính đen kia, thì còn chỗ nào giống Chu Tử Chu? Quả thật là rất cao to đẹp trai, loè loè toả sáng, nói thay đổi thành người khác cũng không quá đáng.

Phương Tình cũng quay đầu nhìn lại, thấy Chu Tử Chu, hai mắt đều sáng rực, hưng phấn trực tiếp hỏi: “Tử Chu, hôm nay sao cậu đẹp trai vậy?” Hoàn toàn có thể đi tranh cử hotboy của trường luôn đó.

Chu Tử Chu bị khen đẹp trai, ngượng ngùng gãi đầu một cái, nhếch miệng nhưng lại không biết nói gì.

“Chu Tử Chu, cậu sao lại...” Lý Tiểu Phỉ phục hồi tinh thần lại, sờ sờ áo sơ mi trên người cậu, lại nhéo một cái cúc áo trên ống tay áo cậu, à, là làm bằng bạc đó. Người này tại sao sau một đêm lại thông suốt được vậy, gu quần áo cũng tốt hẳn ra?

Thật sự là như biến thành một người khác.

“Nghe nói lần đầu tiên là phỏng vấn từng nhóm trước, sau đó sẽ loại dần dần.” Chu Tử Chu lấy ra tư liệu đã chuẩn bị sẵn, cậu là lần đầu tiên tham gia buổi phỏng vấn có quy mô như vậy, cực kì căng thẳng, cũng không có chú ý tới ánh mắt khác thường của Lý Tiểu Phi.

Một nhóm gồm sáu người, Phương Tình được xếp ở nhóm trước liền đi vào, vừa vặn Chu Tử Chu và Lý Tiểu Phi cũng chung một nhóm. Lúc sắp bước vào, Lý Tiểu Phi dựa cửa đứng bất động, nói với cậu: “Chu Tử Chu, cậu vào trước đi, bụng tôi có chút đau, phải đi toilet một cái.”

“Có sao không?” Chu Tử Chu hỏi: “Nếu không tôi ở đây chờ cậu, cậu xong rồi thì hai chúng ta cùng vào luôn?” Nếu đợi Lý Tiểu Phi trở về, cũng phải xếp hàng lại lần nữa, thật sự có chút phí thời gian.

“Không cần, cậu vào trước đi.” Lý Tiểu Phi có chút không được tự nhiên nói. Trong lòng hắn nghĩ, hai ngày trước Chu Tử Chu còn có cảm giác không tồn tại, sao hôm nay lại giống như hack vậy, đứng ở đâu, cũng có không ít em gái nhìn chăm chăm cậu ta.

Bản thân mình còn đứng cạnh cậu, đột, tự tin cũng bay mất, còn phỏng vấn cái rắm gì!

Ngoài dự liệu của Chu Tử Chu là hai cuộc phỏng vấn đều diễn ra hết sức thuận lợi, tuy rằng xác suất đào thải là một phần sáu, tức là trong một nhóm chỉ còn lại một người, thế nhưng người lưu lại ở hai vòng đều là Chu Tử Chu. Đây có lẽ là do trước đó cậu thức một đêm để nghiên cứu tài liệu đi.

Bất quá có lẽ cũng là do một phần bộ đồ mà Kiều Lưu chuẩn bị cho cậu nữa, dù sao ở trong trường đại học đều là nam nữ tuổi trẻ phơi phới, ai mà không nhìn mặt.

Đến vòng thứ ba thì lại có chút áp lực, Chu Tử Chu hơi căng thẳng, nhưng cậu cũng không nghĩ tới, lại đụng phải Trì Vọng ở chỗ này.

Trì Vọng ngồi xoay bút ở trong góc, cúi thấp đầu thoát nhìn rất đơn độc, cũng không biết là nói thế nào, mà một khi lên tiếng, những ý kiến hắn đưa ra đều rất độc đáo. Người phụ trách hội học sinh ra một vấn đề cho mọi người để đưa ra cách giải quyết mới, hắn lạnh lùng ngồi ở đó, cực kì thờ ơ mà nói.

Nói câu nào, là dính trọng tâm câu đó, tuyệt đối không nói thừa một chữ.

Chu Tử Chu vốn đang nghiêm túc tiến hành phỏng vấn, nhìn thấy Trì Vọng, liền không nhận được có chút phân tâm. Trong đầu cậu liền nhớ tới những lời mà Vương Thụy nói trước đó, nói là chứng bệnh của Kiều Lưu vẫn còn đang trong quá trình nghiên cứu, cho nên cần cậu phải phối hợp, tiếp xúc với Trì Vọng sau đó cung cấp dữ liệu cho hắn.

Nếu như có thể nghiên cứu ra cái gì đó, bệnh tình của Kiều Lưu liền có thể triệt để tận gốc.

Sau đó thiên hạ đều thái bình, có thể cùng mọi người uống đồ lạnh, cũng không còn kiêng dè gì mà chạy nhảy?

Vì Kiều Lưu ——

Trong đầu cậu chả hiểu tại sao lại thoáng qua cái suy nghĩ này, Chu Tử Chu cũng không biết tại sao, có lẽ là vì Kiều Lưu là người đầu tiên tỏ ra thiện ý đối với cậu từ lúc mới tới đây đi, tuy rằng ngoài miệng ngạo kiêu muốn chết, nhưng trên thực tế là một người rất tốt.

Nhưng cái cậu Trì Vọng này, thoát nhìn rất khó tiếp cận a, so với dạng ngoài lạnh trong nóng như Kiều Lưu còn khó tiếp cận hơn. Chu Tử Chu trong lòng nặng nề suy nghĩ, có chút sốt ruột.

Cậu không ngừng nhìn về phía Trì Vọng, Trì Vọng đột nhiên ngẩng đầu lên, đối diện với tầm mắt của cậu, thái độ của hắn vẫn là thờ ơ lạnh lùng.

Vì vậy Chu Tử Chu nhanh chóng rút đầu về, đem tâm tư đặt lại trên buổi phỏng vấn.

Sau khi phỏng vấn kết thúc, một tuần sau là có thể nhận được kết quả. Chu Tử Chu cũng không biết biểu hiện của mình ở vòng cuối ra sao, vì vậy cũng thu dọn đồ đạc đi theo dòng người ra ngoài, lúc này trời cũng đã sang xế chiều, cũng đã tới giờ cơm.

Cậu không tìm được Lý Tiểu Phi và Phương Tình, có lẽ hai người đó phỏng vấn xong liền rời đi rồi, cậu tính toán ăn cơm tối xong lại tới lớp học thêm buổi tối ở trường.

Trì Vọng và cậu đồng thời ra khỏi lớp, cũng đi tới nhà ăn, cho nên không xa không gần mà đi đằng sau cậu.

Chu Tử Chu còn chưa vô sảnh nhà ăn, liền thấy Kiều Lưu và Lâm Hoắc Nhiên từ xa đi tới, Lâm Hoắc Nhiên cũng hướng về phía cậu mỉm cười phát phát tay.

Chu Tử Chu theo bản năng mà giơ tay lại, còn chưa có kịp làm, liền thấy Kiều Lưu tâm tình vốn rất tốt đột nhiên liếc thấy người ở phía sau cậu, sắc mặt lập tức thay đổi, cả người toả ra khí tức như gà chọi, vọt tới phía trước.

“Cậu cùng thằng Trì Vọng kia đi phỏng vấn chung hả?” Kiều Lưu đứng ở bên cạnh Chu Tử Chu, đẩy cậu vào nhà ăn.

Lâm Hoắc Nhiên sợ Kiều Lưu lại cùng Trì Vọng làm một trận ở đây, đó cũng không phải là chuyện đùa, ở trong trường mà đánh nhau sẽ bị trừ điểm, vì vậy nhanh chóng ngăn trở tầm mắt của Kiều Lưu.

Bất quá cũng may là Kiều Lưu cũng không có làm ra hành động gì, chỉ là lôi Chu Tử Chu đi, biểu tình tương đối không ổn.

Chu Tử Chu ngoan ngoãn mà trả lời: “Là cùng cậu ấy phỏng vấn chung đợt.”

Kiều Lưu giận, hỏi: “Vậy cậu còn nói không phải cùng hần nữa? Làm sao, hần nói chuyện rất êm tai hả? Lớn lên đẹp trai sao? Ha ha, cậu chấm hần mấy điểm?”

Chu Tử Chu không biết mấy câu hỏi ở phía sau có nghĩa gì, nói thật, con trai chấm điểm cho con trai sao? Cũng không phải là nhóm chị em phụ nữ! Bất quá cậu có thể hiểu được tâm tình của Kiều Lưu khi gặp đối thủ một mất một còn của mình, cho nên cậu liền vuốt lông cho y, nói: “Một câu cũng chưa từng nói qua, lúc phỏng vấn bọn tôi cũng không ngồi cạnh nhau.”

Thần sắc Kiều Lưu thoát nhìn đỡ hơn một chút, kéo Chu Tử Chu ngồi xuống bên cạnh, đập Lâm Hoắc Nhiên một cái, để cho hần đi lấy đồ ăn.

“Mịa nó, trước đó tao chỉ lấy cho mình mày, hiện tại còn bắt tao một mình ôm ba phần cơm?” Lâm Hoắc Nhiên thê thảm nói.

Chu Tử Chu liền vội vàng đứng lên: “Ba phần khẳng định là cầm không được, để tôi đi với cậu.”

Kiều Lưu một mặt bất kể là ai tôi đều đâm hết, nói: “Ngồi xuống!”

Khuất phục dưới dâm uy của y, Lâm Hoắc Nhiên liền ngoan ngoãn đi mua cơm, Chu Tử Chu cũng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Kiều Lưu một tay gõ bàn, nhìn xung quanh, không thấy cái tên khiến người chán ghét kia nữa, sắc mặt bây giờ mới tốt lên, cố gắng làm ra tư thái hờ hững nói chuyện, “Tôi đã nói với cậu rồi, cậu phải nhớ kỹ, Trì Vọng không phải là tên tốt lành gì, đặc biệt là khiến người ta rất chán ghét, cậu thấy tướng đi của hần rồi đó, trăm phần trăm là một tên bất lương, lớn lên cũng thấy ghét, mắt thì một mí, mũi thì mũi chim...”

“Là mũi chim sao? Hình như đâu phải.” Chu Tử Chu có chút ngây ngô mà đánh gãy y.

“Tôi nói sao thì cậu nghe vậy đi!” Kiều Lưu tức giận nói: “Hần chính là một tên tiểu nhân, cậu nếu mà làm bạn với hần, bảo đảm không biết khi nào thì bị đâm sau lưng, cậu là quá ngây thơ, chưa từng va chạm xã hội, bị bán còn thay người ta đếm tiền. Lần sau còn gặp hần, trực tiếp đi đường vòng, biết chưa?”

Chu Tử Chu: “À.” Nhưng mà nói xấu sau lưng người khác cũng không tốt lắm đâu, bất quá đây là Kiều Lưu, liền bỏ đi, ai cũng có tính công chúa mà, mà tính tình của Kiều Lưu quả thật còn đặc biệt hơn nhiều.

“À cái gì mà à?!” Kiều Lưu vỗ bàn: “Cậu có phải có hảo cảm với hần không? Muốn làm bạn với hần chứ gì?!”

“...” Chu Tử Chu vô tội nói: “Tôi không có mà, vừa nãy tôi không hề nói gì hết.”

Kiều Lưu buồn bực nói: “Vậy tại sao cậu không nói gì hết? Cậu chán ghét hẳn hả? Tôi hỏi cậu, cậu có ghét hẳn không? Nói?”

Ở đâu ra cái chuyện bắt người khác nói ghét người ta chứ? Mắt thấy tầm mắt của mọi người đều đang đổ dồn về đây, cậu không thể làm gì khác là đổ dành y: “Tôi đặc biệt ghét hẳn, vừa mới gặp hẳn lần đầu là đã thấy ghét rồi.”

17. Chương 17

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Người của Kiêu gia từ trên xuống dưới đều biết, Kiêu Lưu từ nhỏ đã có dự vọng chiếm hữu rất mạnh, đặc biệt mạnh mẽ.

Khi còn bé mẹ y cho y một con chó đốm nhỏ, đặc biệt đáng yêu, y vẫn luôn yêu thích đến không buông tay, ngày nào cũng đem nó ôm vào ngực, mỗi buổi tối sau khi ăn xong, bạn nhỏ Kiêu Lưu đều dắt chó con đi dạo, sau khi về nhà liền giúp nó tắm rửa, ôm đi ngủ. Chó con cũng rất yêu thích y, tự nguyện để y gãi cằm, thân mật nhào vào lòng y.

Thế nhưng đến kì nghỉ hè năm đó, em họ của Kiêu Lưu tới nhà chơi, chó con vừa nhìn thấy gái đẹp, mắt liền phát sáng, cả ngày đều dán móng vuốt vào em họ Kiêu Lưu.

Trước kia còn đứng ở cửa chờ Kiêu Lưu tan học, hiện tại lại đổi thành chờ em họ của y tan học.

Trước kia khi Kiêu Lưu về nhà, nó sẽ vẫy vẫy đuôi nhiệt tình nhào tới, hiện tại lại lè lưỡi chạy về phía em họ Kiêu Lưu.

Trước kia được Kiêu Lưu ôm đi ngủ, hiện tại lại tự động bò lên giường em họ y.

Lúc đó Kiêu Lưu khổ sở muốn chết, mà trong nhà cũng chẳng ai biết đến cả.

Sau đó em họ y ra nước ngoài du học, con chó này không được mang theo, tiếp tục lưu lại ở nhà Kiêu Lưu. Sau khi không còn em họ nữa, chó con lại chuyển đối tượng thân mật thành Kiêu Lưu, mà cho dù là chó con muốn tiếp cận Kiêu Lưu như thế nào đi chăng nữa, Kiêu Lưu cũng không có cách nào mà giống như trước thích nó nữa.

Y trao cho nó cả tấm lòng, chỉ hi vọng có thể nhận về tương tự như vậy. Nếu như đã dám phản bội y, y

cũng sẽ không chút do dự xoay người đi, miễn cho người khác cảm thấy thương hại.

Y cực kì chán ghét Trì Vọng, không chỉ vì chuyện hồi tiểu học kia, mà còn cả việc Trì gia vẫn luôn dùng bệnh tình của y áp chế gia đình y suốt mấy năm nay. Tuy Kiều gia không một ai nhắc tới chuyện này với Kiều Lưu, nhưng Kiều Lưu cũng đâu phải thằng ngốc, rất dễ dàng liền nhìn ra manh mối.

Y chán ghét ai, thì người mà y thích nhất định cũng phải cùng chung mối thù với y.

Y yêu thích ai, thì người mà y ghét nếu dám mơ tưởng tới người đó, y tuyệt đối không cho phép.

May là tên nhà quê này thích y muốn chết, ngay cả chạy bộ cũng chạy giùm y, còn thay y đỡ cả xô nước, thậm chí còn ăn giấm chua với Lương Mạt, quả là dục vọng chiếm hữu quá mãnh liệt đi! Tình yêu to bự như vậy, hẳn sẽ không bỏ rơi y đâu.

Kiều Lưu nghĩ như thế, ánh mắt nhìn chằm chằm Chu Tử Chu càng lúc càng mềm mại, nâng quai hàm lên, không nhịn được tràn ra một ý cười, nhận thấy bản thân mình đang cười, y nhanh chóng cúi đầu, dùng đầu lưỡi chống lên quai hàm, hai má liền phồng lên, khôi phục lại biểu tình bình thường.

Chu Tử Chu thiếu chút nữa bị dọa cho té ghế, y cảm thấy Kiều Lưu nhất định là bị chạm mạch ở đâu rồi, lúc thì mặt nhăn nhu như cái bánh bao lúc thì cười cười không có lí do, mà lúc cười lộ lên so với làm mặt lạnh thì càng đẹp hơn rất nhiều, đi vào cả lòng người. Vì vậy Chu Tử Chu cũng không nhịn được nở nụ cười, lộ ra hai cái răng nanh trắng tinh nho nhỏ.

“Hai người làm gì vậy, đang đóng phim à?” Lâm Hoắc Nhiên trong miệng ngậm một gói thức ăn nhanh, hai tay bưng hai phần cơm, nhìn thấy hai người nhìn nhau cười cười, quả thật lông tơ đều dựng lên hết.

“Cảm ơn a, cực khổ rồi.” Chu Tử Chu tiếp nhận một phần cơm, còn chủ động đem ghế của Lâm Hoắc Nhiên lau lau.

Lâm Hoắc Nhiên ngồi xuống, trong lòng chắc chắn thở dài, đây chính là điểm khác biệt giữa người và người.

Kiều Lưu thấy thế, ngẩng đầu lên, có chút bất mãn hỏi Chu Tử Chu: “Sao cậu không lau cho tôi? Chỉ lau có mình nó?”

Chu Tử Chu cầm đũa ăn cơm, đầu óc mơ hồ: “Cậu cũng ngồi rồi mà, tôi làm sao lau được.”

“Vậy lần sau cầm cậu lau cho nó đấy.” Kiều Lưu hung hăng nói.

Chu Tử Chu tuy rằng không hiểu tại sao y lại yêu cầu như vậy, nhưng cũng chẳng phải chuyện gì lớn, liền nói: “Được được.”

Kiều Lưu cúi đầu tiếp tục ăn cơm, khoé môi vểnh lên, không tự chủ được lộ ra dáng vẻ cao hứng lại có chút ngượng ngùng.

Lâm Hoắc Nhiên: “...” Hắn cảm thấy như đang ăn thức ăn cho chó, thật sự ăn không vô nữa.

Sau khi ăn cơm xong Chu Tử Chu liền lên lớp học buổi tối, còn Kiều Lưu và Lâm Hoắc Nhiên tất nhiên là không đi rồi. Quản lý ở trường đại học không nghiêm, cũng không ai điểm danh, mặc dù có người điểm danh đi chẳng nữa, Chu Tử Chu cũng sẽ điểm danh hộ. Hai người bọn họ vui vẻ mà cùng trở về phòng chơi game.

Nhưng lại không có nghĩ tới, từ lúc khai giảng tới giờ cũng được hai tháng hơn, bởi vì sắp tới là thi giữa kì, lãnh đạo trong học viện thật sự là phái người xuống kiểm tra.

Chu Tử Chu vội vã phát tin nhắn cho Kiều Lưu và Lâm Hoắc Nhiên, nói bọn họ nhanh chóng tới, nếu như bị đánh dấu vắng học, điểm sẽ bị trừ.

Cán bộ lớp đem từng cái tên điểm danh một lượt, Chu Tử Chu lại phát hiện lúc gọi tới tên Lâm Lương, hình như không có ai đáp?

Cậu ngẩng đầu lên nhìn giảng đường một vòng, quả thật không thấy bóng dáng Lâm Lương đâu. Bình thường cũng không có ai thích chơi với Lâm Lương, tuy rằng một phần là do hắn có bạn gái, lúc thường cũng sẽ ra ngoài ăn cơm, thế nhưng nhất định sẽ lên lớp hàng ngày, số buổi học so với đám người Kiều Lưu gộp lại bảo đảm nhiều hơn. Dù sao hắn cũng có thân thích làm trong học viện, nhưng ngộ nhỡ bị trừ điểm, sẽ không tốt cho lúc tốt nghiệp.

Ngày hôm nay vậy mà không có tới.

Chu Tử Chu suy nghĩ một hồi, mặc dù chuyện hồi lúc phát sinh trong phòng ngủ cậu ít nhiều gì cũng sẽ để bụng, nhưng vẫn là có lòng tốt lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn cho Lâm Lương, nói hắn mau tới, có điểm danh từng người.

Giáo sư buổi tối cầm sổ điểm danh, dựa theo cán bộ lớp ghi lại, lần lượt kiểm tra lại từng người. Chẳng bao lâu sau, kiểm tra từng người cũng sắp kết thúc, Lâm Lương mới vội vã đẩy cửa phòng học tiến vào, vọt tới bên cạnh Chu Tử Chu ngồi xuống, một thân toàn mùi rượu, hiển nhiên là cùng bạn gái tới KTV uống rượu rồi.

Nhưng mà giáo sư ở bên dưới, lại đem tên của Lâm Lương gạch ngang qua, nhíu mày răn dạy: “Đều là người lớn hết rồi, có thể biết tự chủ hay không? Thời gian rảnh rồi là dùng để ra ngoài chơi bởi uống rượu hả? Cậu cho rằng trường học là nơi nào? Không muốn học thì nghỉ đi!”

Lâm Lương cũng không dám cùng giáo sư tranh luận, nín tới một bụng đầy khó chịu cũng không dám lên tiếng.

Giáo sư dạy dỗ vài câu xong, mới trở về bục giảng, bắt đầu giảng bài.

Chu Tử Chu ổn định lại tâm trạng, mở sách ra, còn chưa có kịp chép bài, Lâm Lương đã đẩy khủy tay cậu một cái: “Giáo sư điểm danh lúc nào vậy?”

Vị giáo sư này nổi tiếng là điểm danh chậm, một giảng đường mấy trăm người, kiểm tra từng người cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ.

Chu Tử Chu không biết hắn có ý gì, vẫn là đáp: “Lúc tám giờ vô lớp liền bắt đầu điểm danh.”

Lâm Lương vừa nghe xong, hai hàng lông mày liền xoắn lại với nhau, nổi giận đùng đùng mà đem điện thoại hướng về phía Chu Tử Chu chỉ chỉ, mặt trên dừng lại ở tin nhắn mà Chu Tử Chu phát cho hắn: “Vậy sao tám giờ hai mươi cậu mới nhắn tin cho tôi, trước đó làm cái gì? Có phải là cố ý không hả?”

Chu Tử Chu: “...”

Cậu nửa ngày không đáp, cậu mới bắt đầu cũng đâu có biết Lâm Lương không tới, là do nghe cán bộ lớp điểm danh lại không thấy ai trả lời, mới biết Lâm Lương không có ở đây. Dù sao cũng phải cho cậu thời gian để phát hiện chứ.

Bất quá Lâm Lương đã sớm nhìn cậu không vừa mắt, ở trong phòng ngủ cũng gây nhiều xung đột. Chu Tử Chu cảm thấy mình có giải thích thế nào đi nữa cũng sẽ chẳng thoả mãn được hắn, liền đơn giản mặc kệ hắn, cúi đầu tiếp tục nghe giảng bài.

Lâm Lương càng thêm ghen uất, còn muốn chỉ trích cái gì đó, phía sau cổ đã bị người ta nắm lấy lôi ra sau, là Kiều Lưu và Lâm Hoắc Nhiên chui cửa sau đi vào. Kiều Lưu lôi cổ hắn, sắc mặt thoát nhìn không hề mang theo ý tốt: “Con mẹ nó cậu ở bên tai Chu Tử Chu léo nha léo nhéo gì đó? Biến ra chỗ khác cho tôi.”

Lâm Lương còn chưa kịp phản ứng, sắc mặt cũng chưa điều chỉnh tốt, đã bị Kiều Lưu nắm cổ kéo dậy ra sau. Kiều Lưu thân cao, hắn dường như phải nhón chân mới đứng vững được.

Lâm Hoắc Nhiên còn hào hứng giúp Kiều Lưu dọn sạch đồ của Lâm Lương để trên bàn, ném cặp sạch vào ngực hắn, xoay người ngồi xuống, giơ cao tay lên, cười hì hì nói: “Giáo sư! Bạn học này tự nhiên đứng lên nè thầy, chấn hết cả tâm mắt của em luôn nè!”

Vốn giáo sư còn đang khó chịu chuyện lúc nãy, vừa nhìn thấy Lâm Lương đứng ở đó như cây cọc, một cục phấn liền bay vèo tới.

Lâm Lương: “...” Mẹ nó, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra a! Ý thế hiếp người à! Cấu kết với nhau làm việc xấu hả!

Bất quá nhiều lần như vậy gộp lại, Lâm Lương triệt để kết thù với Chu Tử Chu. Hắn không dám lộ liễu, chỉ dám âm thầm, một khi đã kết mối thù với hắn, đừng hòng sau này hắn cho Chu Tử Chu sắc mặt tốt. Làm lớn thì hắn không dám, nhưng nhiều lần sẽ cố ý chỉnh nước nóng thành nước lạnh khi Chu Tử Chu đang tắm, hoặc là lúc Chu Tử Chu dậy sớm tự học, hắn sẽ ngắc đầu ra khỏi chăn oán cậu vài câu.

Toàn là những thứ vụn vặt trong cuộc sống, Chu Tử Chu cũng không phải là không nhịn được, nhưng cứ liên tục như vậy cũng cảm thấy rất phiền, vì vậy định bụng tìm một lúc nào đó rảnh rỗi cùng Lâm Lương nói chuyện —— Chỉ là tên này không thiện chí tí nào, sợ là chưa nói được vài câu, đã bị Lâm Lương oán tới nói không nên lời. Trường học không thể đánh nhau, bằng không đánh sô lô, Lâm Lương có thể hơn cậu được sao!

Chỉ chớp mắt liền trôi qua một tuần, Chu Tử Chu sáng sớm xách cặp tới thư viện, bởi vì ngày hôm nay đã có kết quả từ hội học sinh, cho nên cậu không có đem chuông điện thoại tắt đi, mà sáng nay báo thức lại vang lên liền đem Lâm Lương dậy luôn. Thế là lại bị hắn oán hai câu.

Cậu biết bản thân đuối lý, cũng không tiện nói câu nào, ngắc đầu nhìn giường của Kiều Lưu một cái, thấy người vẫn không có nhúc nhích, hiển nhiên vẫn là đang ngủ say. Không đem Kiều Lưu đánh thức, Chu Tử Chu cũng liền yên tâm, vì vậy nhỏ giọng nói xin lỗi với Lâm Lương, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Chờ cậu vừa đi xong, Kiều Lưu đột nhiên từ trong chăn ngắc đầu lên, bắt lấy đồng hồ báo thức ném xuống.

Lâm Lương nếu không phải là đang trùm chăn, sợ rằng đã bị đồng hồ báo thức chọi cho vỡ sọ rồi, cũng tức giận, vén chăn lên trừng Kiều Lưu: “Cậu làm gì vậy hả?”

Đồng hồ báo thức từ trên giường của hắn rơi xuống, đụng vào lan can sắt, rớt xuống sàn nhà, ngay cả thi thể cũng bị chia năm xẻ bảy, phát ra tiếng ‘Choang’ rất chói tai.

“Cậu xuống đây.” Kiều Lưu từ trên giường trèo xuống, tóc rối như tơ vò, hai con ngươi mở to còn chưa có tỉnh ngủ lắm, mà khoé mắt nhướn lên chế giễu rất có tính uy hiếp, tựa như muốn dẫn Lâm Lương một trận vậy, phút chốc liền khiến Lâm Lương nhớ tới bối cảnh vĩ đại phía sau của y.

Lâm Lương lập tức tắt lửa, sợ hãi nói: “Làm gì, tôi không xuống.”

Lông mày Kiều Lưu cau lại.

Lâm Lương nỗ lực giãy dụa tìm đường xuống nước: “Kiều Lưu, quan hệ giữa cậu và Chu Tử Chu rất tốt sao? Làm gì mà cậu lại giúp đỡ cậu ta nhiều vậy? Tôi cũng không phải ghim gì cậu ta, chẳng qua là...”

Lời còn chưa nói hết đã im bặt, Kiều Lưu hai mắt tối đen nhìn chăm chăm hắn, phảng phất như mới vừa tỉnh ngủ, mà khí tràng đã rất mạnh mẽ, tiêu cự của tầm mắt y đều rơi trên người hắn, không nói lời nào, không biểu tình gì, nhưng lại khiến tim Lâm Lương đập nhanh như muốn nổ, lời muốn nói cũng không nói được, ngậm miệng lại.

“Lời này tôi chỉ nói một lần, tôi biết rõ mấy cái trò mèo của cậu mấy ngày nay, nhưng mà coi chừng tôi đấy, bởi vì tôi sẽ che chở cho Chu Tử Chu, biết chưa?”

Đứng ngoài phòng ngủ.

Chu Tử Chu kinh ngạc mà đứng đó, tay còn đang tính gõ cửa cũng dừng lại, cậu là quên mang chìa khoá, vốn đã xuống tới lầu hai rồi, nhưng vẫn là trở về lấy.

Cậu tại sao lại cảm thấy trái tim mình đột nhiên ‘xèo’ một tiếng giống như có thứ gì đó lớn lên vậy, chua xót còn có chút ngứa, còn ‘thình thịch’ mà đập liên tục. Cuống họng có chút khô, viền mắt cũng không nhìn được ê ẩm. Cũng đúng, làm gì có nhiều chỗ trùng hợp như vậy, lúc Kiều Lưu có mặt, Lâm Lương lập tức liền thu liễm. Lúc cậu không có máy tính, Kiều Lưu liền đưa máy tính của mình cho cậu, tuy có chút dữ dằn.

Kiều Lưu quả thật là một người rất tốt a.

Chu Tử Chu cho là vậy, vốn là từ nơi xa xôi tới thành phố xa lạ này, cũng không hi vọng sẽ có người đối tốt với mình, mọi chuyện đều do chính mình tự gánh vác lấy, nhưng bỗng nhiên lại xuất hiện một Kiều Lưu nói một đằng làm một nẻo, nghe thấy y hung tợn nói câu nói đó, bỗng nhiên cậu lại có chút oan ức.

Cậu xoa xoa đôi mắt, bước nhanh hai chân xuống lầu, tóc mái đều bay bay, chạy tới căn tin dưới lầu, mua hai hộp sữa chua vị dâu mà mình thích nhất, cẩn thận để ở trong túi chạy trở về phòng ngủ, nóng lòng muốn đưa nó cho Kiều Lưu.

18. Chương 18

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Chạy tới nửa đường, cậu đột nhiên dừng lại ngay chỗ ngoặt hành lang. Nếu bây giờ cậu mà chạy về phòng, như vậy có quá đột ngột hay không? Rất dễ làm người khác đoán được cậu đứng ở bên ngoài nghe lén đó a! Hay là tìm cơ hội khác, rồi thuận theo tự nhiên mà đưa cho Kiều Lưu?

Chu Tử Chu quyết định xong, liền bỏ hộp sữa chua vào cặp, chuẩn bị tới bữa cơm trưa lại đưa cho Kiều Lưu. Ân, vừa khéo, có thể ủ ấm một chút, Kiều Lưu không uống lạnh được.

Cậu xách cặp đi về hướng thư viện, cảm thấy tâm tình hôm nay đặc biệt tốt, lúc đi xuống lầu, còn phát hiện trên con hồ gần đó có hai con vịt nhỏ, có thể là do mùa đông, túi nó chỉ lác lác dưới nước một chút, sau đó liền đập cánh bay đi, chỉ còn dư lại hai cái gợn sóng nước lăn tăn.

Con vịt kia thật giống như Kiều Lưu, mạnh miệng, Chu Tử Chu miệng nhếch lên, chẳng hiểu sao mà lại có suy nghĩ như vậy.

Chu Tử Chu ở thư viện chiếm được một vị trí rất đẹp, là gần bên cửa sổ, vừa vặn có thể phơi ánh mặt ấm áp thoải mái vào buổi sáng.

Bởi vì sinh viên của W đại tới rất nhiều, chiếm được chỗ này đã coi như là không dễ dàng gì, bởi vậy không lâu sau đó, có một nam sinh mặc áo khoác lông tới hỏi Chu Tử Chu: “Bạn học, có thể để sách gọn lại để tôi dời ghế qua đây, ngồi chung một bàn với cậu hay không?”

Chu Tử Chu ngẩng đầu lên, chỉ thấy đó là một nam sinh tóc cắt ngắn, nói chuyện rất nhỏ nhẹ, mặt mũi nhu hoà, lúc nói chuyện với Chu Tử Chu còn cười cười, rất dễ khiến người khác sinh hảo cảm, mặc một bộ áo khoác cổ tròn bằng lông của một con vật nào đó, khiến cho người khác thấy rất hoà hợp.

Chu Tử Chu đem ghế dời đi một chút, để lại cho đối phương nửa chỗ của mình, hào phóng nói: “Cậu ngồi đi.”

Nam sinh dời ghế qua, cùng Chu Tử Chu dùng chung cái bàn, sau đó đem vài quyển sách đặt lên bàn.

Chu Tử Chu nhìn thấy nam sinh đọc đều là sách y khoa dày cộm, liền hỏi: “Cậu là sinh viên của học viện y khoa bên cạnh hả?”

“Àn, tôi gọi là Chung Lập Hề.” Nam sinh nói xong còn cảm thấy hơi thiếu thiếu, ngại ngần mà nhỏ giọng hỏi: “Còn cậu?”

Chu Tử Chu đem bìa vở của mình đưa cho đối phương, trên đó có ba chữ được viết rất đẹp.

Chung Lập Hề hình như là bị cảm, sắc mặt không quá tốt, trực tiếp hắt hơi một cái, làm cho những bạn học đang nghiêm túc học bài đều quay đầu lại nhìn hắn, hắn lập tức mở to mắt có chút bối rối, rất ngượng ngùng nói: “Quấy rầy cậu rồi, tôi sẽ cố gắng không phát ra tiếng động nữa đâu.”

Chu Tử Chu cười cười, tốt tính nói: “Không có chuyện gì.”

Buổi sáng ở thư viện tự học xong, khoảng mười một rưỡi, Chu Tử Chu liền dọn đồ đạc của mình rời đi.

Đợi cậu đi rồi, Trì Vọng mới từ một góc kín đáo của thư viện bước ra, ngồi ở bên cạnh Chung Lập Hề, hỏi: “Thầy cậu ta thế nào? Tôi đã nói có cách rồi mà, cậu đừng lo lắng.”

“Bạn học Chu Tử Chu thoát nhìn rất tốt, nhưng mà cậu ấy sẽ đồng ý sao, có khi nào còn bị dọa luôn không?” Chung Lập Hề lo âu nói, sắc mặt cậu ta vẫn luôn tái nhợt, ngồi từ sáng tới giờ, mặt mày tuy vẫn bình thường, nhưng lại có chút mệt mỏi, còn không nhận được mà run run chân.

“Đau sao?” Trì Vọng trầm mặc nhìn cậu ta, cảm thấy Chung Lập Hề nhúu mày lại thật giống như con sóc nhỏ phát sầu vì không tìm được chỗ ngủ đông —— Thế nhưng chuyện khiến cậu ta phát sầu, nếu thật sự chỉ đơn giản như do không có chỗ ngủ đông thì tốt rồi.

Trì Vọng cùng Chung Lập Hề là hàng xóm với nhau, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên. Trì Vọng khi còn bé cái gì cũng không hiểu, lúc nhỏ yêu thích cầm ghét gì cũng đều thể hiện ra bên ngoài, thậm chí có thể nói là quá trớn, lần đó là do hắn ghen tỵ với Kiều Lưu, do y có một buổi tiệc sinh nhật long trọng như vậy, trong khi hắn có quần lấy mẹ hắn cỡ nào đòi mua con rô bốt cũng không được, cho nên mới cố ý ở trên lớp nhắm vào Kiều Lưu, trước mặt toàn bộ bạn bè trong lớp mà nói ra bệnh tình của y ——

Dẫn tới hết thầy đều lệch khỏi quỹ đạo.

Ngày đó hắn về nhà, liền phát hiện cả nhà mình đều biết tới bệnh tình của Kiều Lưu, đồng thời còn thương lượng làm cách nào để ăn xén một phần lợi nhuận của Kiều gia. Rõ ràng hắn chỉ nói với một mình mẹ hắn, kết quả cả ba hắn cùng ông nội hắn đều biết cả.

Lúc đó Trì Vọng chỉ mới tám tuổi, có thể nói là không hiểu chuyện đời, cũng không hiểu tại sao ngày đó sắc mặt của người trong nhà lại khác như vậy, vừa mừng như điên còn có cả tham lam, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Chờ hắn phản ứng được bản thân mình đã làm ra cái gì, thì cũng đã là chuyện lúc sơ trung.

Kiều Lưu sớm đã chuyển trường đi.

Kế đó báo ứng tựa như trút xuống trên đầu của Chung Lập Hề bạn thời thơ ấu của hắn. Mừng hai năm đó, hắn và Chung Lập Hề đi đập chứa nước ở gần nhà chơi, vốn Chung Lập Hề rất sợ nước, lá gan lại nhỏ, bị mấy đứa bạn bằng tuổi ồn ào, lôi kéo cậu ta xuống đó bơi. Trì Vọng đáng lẽ nên ở bên cạnh, nhưng hắn lại say xưa chơi game ở gần đó, đeo tai nghe vào, mặc cho bên này có gọi như thế nào, đều không có quay đầu lại nhìn.

Vì vậy Chung Lập Hề cứ thế mà bị bắt xuống nước.

Người bị đẩy xuống nước, chỉ phun ra mấy cái bọt không khí, sau đó liền không có tăm hơi. Chờ tới lúc vớt lên rồi, sắc mặt lại trắng bệch như tờ giấy, nhanh chóng được mang vào bệnh viện, bệnh phong thấp di truyền cũng bị thôi thúc ra, nhiều năm chữa trị đều không có kết quả, loại bệnh này không thể trị hết được, chỉ có thể giảm bớt đau đớn.

Trời nắng thì đau, ngày mưa dầm thì càng đau tới chết đi sống lại.

Cũng chính vào lúc này, Trì Vọng phát hiện ra thể chất đặc biệt của hắn. Lúc hắn nắm lấy tay của Chung Lập Hề, Chung Lập Hề tựa như không còn đau đến lợi hại như vậy nữa. Vừa mới bắt đầu, Trì Vọng còn tưởng là do Chung Lập Hề thích hắn, cho nên mới ảnh hưởng tới tinh thần, là tác dụng của tâm lý.

Nhưng sau đó, đi tìm một ít đạo sĩ coi số mạng, Trì Vọng mới biết được trên đời này còn có một loại đồ vật gọi là thảo dược hình người.

Thảo dược được hấp thụ tinh hoa của đất trời có thể thành tinh, người nếu có mệnh cách đặc biệt, hơn nữa còn có thể hấp thụ được một ít linh khí, cũng có thể tạo ra được công dụng tương tự.

Vì vậy những năm gần đây, hắn đều luôn ở bên cạnh Chung Lập Hề.

Lúc hắn chạm vào da thịt của Chung Lập Hề, tựa như có một loại linh khí nào đó từ trong cơ thể hắn truyền vào trong người Chung Lập Hề, có thể trì hoãn lại cơn đau của Chung Lập Hề, đem những đau đớn đó từng chút từng chút biến mất, Chung Lập Hề cũng dần dần từ trong cơn đau giã dựa ra.

Lúc này, Trì Vọng nhìn cậu ta, thường nghĩ rằng, đều là do lỗi của hắn, nếu như lúc đó hắn có thể nghe thấy thì tốt rồi, nói không chừng căn bệnh này có thể đến chậm hơn một chút, như vậy cậu ấy cũng sẽ có mấy năm sống như người bình thường mà nhảy nhót thoải thích.

Bất quá trước đó một đoạn thời gian, một đạo sĩ mà bọn họ tìm được nói rằng có một cách có thể triệt để trị khỏi căn bệnh này — Đó chính là tìm linh chi hình người. Nghe nói đây là thảo dược hình người hiếm có nhất trong nhóm thảo dược hình người, là ngàn năm khó gặp một lần, có thể không tồn tại trên thế giới, nhưng cũng không hẳn là không có.

Trì Vọng cùng người trong nhà Chung Lập Hề đã tìm rất lâu, vận dụng hết tất cả mọi thứ, mượn một chút thủ đoạn điều tra hồ sơ của rất nhiều người, mới tìm được một người gọi là Chu Tử Chu.

Vì vậy hắn mới chuyển trường tới đây.

Nếu như kết hợp giữa linh khí Chu Tử Chu và Trì Vọng lại với nhau, nói không chừng còn có thể nghiên cứu ra một dữ liệu nào đó, có thể triệt để chữa hết căn bệnh này cho Chung Lập Hề.

Thế nhưng — Không nghĩ tới Kiều Lưu cũng học ở trường này, hơn nữa còn là chung lớp với Chu Tử Chu. Muốn tiếp cận Chu Tử Chu, liền không thể tránh khỏi giáp mặt với Kiều Lưu. Thậm chí ở ngày đầu tiên chuyển tới đây, còn đánh một trận với cả Kiều Lưu.

Đương nhiên, là Trì Vọng một bên chịu đòn, hắn không có đánh trả.

Trì Vọng thu hồi lại tâm tình, theo thói quen mà đưa bàn tay ra đặt ở đầu gối Chung Lập Hề, đem nhiệt độ truyền vào, hắn có thể cảm nhận được cả người của đối phương đều toả ra hơi lạnh, tận sâu trong xương tủy lộ ra một cỗ lạnh lẽo.

“Cậu không cần phải lo lắng như vậy.” Tuy rằng thật sự rất đau đớn, khiến người muốn xé da xé thịt, tựa như muốn đem tủy trong xương đều rút ra, nhưng Chung Lập Hề vẫn là cười cười nói: “Tôi còn rất tốt.”

Trì Vọng gật đầu, ánh mắt trời chiếu vào trên mặt hắn, nhìn không ra người này thường ngày đối xử với người khác có bao nhiêu lạnh lùng cùng kiêu ngạo, giờ khắc này lại có mấy phần nhu hoà. Hắn cúi đầu, xoa xoa đầu gối Chung Lập Hề, sau đó đỡ cậu ta đứng lên, nói: “Buổi trưa muốn ăn gì?”

“Cậu chọn đi.” Chung Lập Hề thần sắc bình ổn lại nói.

Chung Lập Hề cũng theo Trì Vọng chuyển trường tới đây, là ở học viện y khoa sát bên cạnh, bắt quá lúc thường quá mức tĩnh lặng, không có bắt mắt, cũng không tham gia hoạt động gì của lớp, ngoại trừ Trì Vọng cùng một ít bạn học trên lớp, không có người nào để ý tới cậu ta cả.

Cậu ta vẫn là lần đầu tiên tới nhà ăn này, bị Trì Vọng kéo tới một bên xếp hàng, có chút kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn một loạt tên cùng hình ảnh chiêu bài của nhà ăn, trên ảnh có thịt kho tàu thơm ngát, quả thật rất khiến người khác thèm nhỏ dãi, lại liếc liếc nhìn thịt kho tàu ở bên trong nồi, đều nấu tới nước đen xì, thịt cứng ngắt.

“Đây là cùng một món à.” Chung Lập Hề tròn tròn mắt.

Trì Vọng bỏ một cái đũa dựa sau ghế cậu ta, bảo cậu ngồi xuống, không nhin được nhếch miệng lên nói: “Lần sau mang cậu ra ngoài ăn, hiện tại cho cậu hiểu biết thêm về tay nghề của di nhà ăn, lúc mức đồ ăn là một muỗng to, nhưng cuối cùng tới trong mâm cũng chỉ còn lại một phần năm.”

Chung Lập Hề cố nén cơn đau của mình, nhỏ giọng mà kinh ngạc: “Lợi hại như vậy sao?”

Cũng tới nhà ăn ăn cơm còn có Chu Tử Chu và Kiều Lưu, bắt quá họ ngồi ở phía khác, cho nên không có nhìn thấy hai người kia, bằng không bữa cơm hôm nay đã sớm không yên với Kiều Lưu rồi. Lâm Hoắc Nhiên buổi sáng có tiết, bị giáo sư dạy lỗ giờ, hiện tại vẫn chưa có tan học, chỉ có thể tuyệt vọng mà nhìn Kiều Lưu bạn tốt của mình từ sau khi có Chu Tử Chu rồi, liền dứt bỏ quan hệ với hắn, để lại một mình hắn cô đơn bơ vơ.

“Vừa nãy trên đường tiện tay mua, cậu có muốn một hộp không?” Chu Tử Chu có chút ngượng ngùng mà móc ra hộp sữa chua vị dâu tây, cậu ủ tới buổi trưa cũng ủ không tan nổi, bởi vì lúc mới mua sữa chua đã đông cứng ngắt, cuối cùng phải dùng một ít nước ấm ở thư viện, đem sữa chua ngâm vào bên trong, mới miễn cưỡng tan ra một chút.

Chỉ là không biết sữa chua dâu tây ăn kiểu này sẽ có vị như thế nào.

Cậu đoán Kiều Lưu chắc hẳn là ít chạm tới mấy thứ này, bởi vì không thể ăn sữa chua đá, cho nên những thứ liên quan tới sữa chua gần như là không chạm vào. Cậu có chút khẩn trương, tựa như đang khó bấu mà đưa tới.

“Hửm, cho tôi?” Kiều Lưu liếc Chu Tử Chu một cái, nhìn xung quanh có người hay không, lúc này bên tai mới dám đỡ lên, ngoài miệng hừ lạnh, khoé mắt lại toàn là ý cười. Bấy giờ lên cấp rồi, tên nhà quê này không ngờ lại mở mang đầu óc như vậy, có phải là do thấy đã lâu rồi mà chưa có tiến triển gì, cho nên mới

bắt đầu dùng cách tặng quà này để tấn công y không ——

Đáng sợ, thể tấn công liên tiếp này quá mức ghê gớm, khiến gương mặt tuấn tú của Kiều Lưu đều đỏ lên hết, có chút thở không nổi.

Nhưng mà món quà này, cũng quá đơn sơ đi, một hộp sữa chua? Còn lại là vị dẫu tây mà mình không thích nhất?

Kiều Lưu nhìn chằm chằm hộp sữa chua, bất thành linh hỏi: “Cậu biết bình thường Lâm Hoắc Nhiên thích uống gì không?”

Chu Tử Chu bị y đột ngột hỏi vấn đề này liền có chút bối rối, đầu óc đều mơ hồ, tỉ mỉ nhớ lại, mới đáp: “Chắc là cô ca đi, còn là cô ca ướp lạnh.” Bởi vì cậu cũng thường xuyên thấy hắn ăn xong liền ra ngoài cổng trường mua một chai cô ca ướp lạnh.

Kiều Lưu lại hỏi: “Vậy còn Lương Mạt?”

Cái này thì Chu Tử Chu biết, lần trước Lương Mạt nói cậu đưa trà sữa cho Kiều Lưu, cho nên đó nhất định là thứ mà Lương Mạt thích nhất, sau đó liền giống như mấy đứa học sinh biết được đáp án mà hào hứng giành nhau trả lời trước: “Là trà sữa trân trâu đó!”

Ai biết bỗng nhiên Kiều Lưu liền đem hộp sữa đặt cái rằm một phát xuống bàn, hai con mắt đều nheo lại, thoát nhìn không quá cao hứng, đôi môi mím lại thành một đường thẳng, nói: “Tôi ghét nhất là dẫu tây, tất cả những thứ có vị dẫu tây đều ghét hết, cậu không biết sao?” Biết khẩu vị của nhiều người như vậy, lại không biết của y?!

Và y cũng quyết định kể từ nay về sau, cô ca ướp lạnh và trà sữa trân trâu chính thức là thứ y ghét nhất!

Chu Tử Chu bối rối, cậu thật sự không biết Kiều Lưu thích cái gì, ghét cái gì, chỉ biết Kiều Lưu là một tên rất xoi mói, lúc thường cũng chẳng thấy y đặc biệt thích uống cái gì.

Chu Tử Chu thần kinh thô, hoàn toàn không lý giải nổi tâm tư ươn ẹo đủ đường của Kiều Lưu! Bất quá nhìn Kiều Lưu hiện tại không quá cao hứng, cũng không dám làm cái gì khác, chỉ có thể ăn phần cơm của mình, lại cảm thấy cơm hôm nay thật nhạt, nhạt như nước ốc vậy.

Kiều Lưu nhìn đôi mắt ươn nhep của tên nhà quê đối diện, tựa như bị người trong lòng cự tuyệt mà tâm đều nguội như tro tàn, ngậm lấy một tảng nước mắt rất oan ức! Nhất thời có chút không đành lòng, mặc dù tên này thật sự có điểm ngu xuẩn, thể nhưng được cái là biết phấn đấu, dù thế nào đi nữa, biết tặng quà cho y đã là có tiến bộ rồi.

Cuối cùng cũng không nhịn được mà cho thêm năm điểm, Kiều Lưu ở trong lòng âm thầm cho Chu Tử Chu một chữ V. Y ho khan một cái, bày ra một bộ ta đây có chút ghét bỏ nhưng không thể không nhận,

đưa tay ra: “Quên đi, vậy ——”

Lời còn chưa nói xong, Chu Tử Chu đã nói: “Vậy cậu cho tôi đi, tôi mang về ăn, đỡ lãng phí.”

Kiều Lưu: “...”

Chu Tử Chu thích nhất là vị dâu tây, thế nên cậu cho rằng Kiều Lưu cũng sẽ thích, hiện tại Kiều Lưu nói không thích, vậy thì để cậu ăn cho rồi, tránh cho lãng phí, dù gì một hộp sữa cũng mất bảy, tám đồng chứ bộ, cậu phải hạ quyết tâm lắm mới mua đó. Vốn là đang đông đá bây giờ đã tan ra hết rồi, rất dễ hỏng, còn ngâm nước ầm lâu như vậy, nếu còn không mau ăn sẽ rất nhanh hỏng mất!

Cậu đưa tay ra định lấy hộp sữa chua, còn chưa có chạm tới, Kiều Lưu đã như con mèo bị giẫm đuôi, lập tức đoạt lấy hộp sữa chua, dừ dừ nói: “Cậu tính làm gì?!”

Chu Tử Chu đầu óc mơ hồ: “Cậu không phải ghét mùi vị này sao?”

“Ghét đó rồi sao, nhưng cũng, kia cũng...” Kiều Lưu nửa ngày nói không nên lời, trông Chu Tử Chu, sữa chua giờ lên thật cao, tựa như sợ ai cướp của y không bằng.

Mà lúc này Lâm Hoắc Nhiên vừa vặn tan học xong liền vọt tới phòng ăn, thật vất vả chen qua cả đám người liền thấy được hai thằng bạn của mình, lập tức hưng phấn chạy tới, đúng lúc hần đang khát đến chịu không nổi, liền giựt lấy hộp sữa chua trên tay Kiều Lưu, xé nắp ra, một bên xé một bên cầm phần mà nói: “Hai người ăn xong hết rồi hả, sao không có lấy cơm cho tôi a, giờ này bảo đảm không còn cái gì để ăn a!”

Còn chưa có xé ra được mấy milimét, Kiều Lưu đã lật đặt đứng dậy, đoạt lại sữa chua trong tay hắn, cả giận nói: “Ai cho mày ăn hả?”

Lâm Hoắc Nhiên thất vọng vô cùng, nhìn sữa chua nói: “Mày không phải ghét dâu à, cầm nửa ngày cũng đâu có ăn, không cho tao ăn thì mày tính vứt đi sao?”

Chu Tử Chu ngẩng đầu khó hiểu mà nhìn Kiều Lưu.

Bị ánh mắt thăm dò của cậu bắn tới, trong lòng Kiều Lưu liền nảy lên một cái, mặt đỏ tới mang tai, gần như sắp rỉ máu tới nơi, y đẩy Lâm Hoắc Nhiên đang chắn trước mặt mình ra, tức giận nói: “Mày dám đụng vào một miếng, tao liền dân mày một trận! Đánh tới ba má mày nhận không ra luôn! Muốn ăn thì tự mà mua, đừng đụng vào của tao! Tao ăn no rồi, đi trước, hai người ở lại ăn đi.”

Nói xong cũng nhanh chóng sai chân dài rời đi, bên tai đều đỏ bừng.

Lâm Hoắc Nhiên cầm phần cực kì, hướng về bóng lưng của Kiều Lưu nói: “Mày bị ai nhập à? Chỉ là một hộp sữa chua, có cần làm quá lên vậy không?!”

Chu Tử Chu mím môi, khẽ cười, cho dù là thế nào đi nữa, sữa chua rốt cuộc cũng tặng được rồi.

Lâm Lương đang nằm lỳ ở trên giường chơi game, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa ‘Két’ một tiếng, Kiều Lưu trở về rồi, đem áo khoác ném lên ghế, không biết là làm gì mà lục đục một hồi.

Lâm Lương dựng lỗ tai lên, đồng thời căng chặt thân thể, cũng không còn tâm tư chơi game nữa. Sáng hôm nay cùng Kiều Lưu gây xích mích, hấn quả thật tức giận rất lâu, thế nhưng tỉ mỉ suy nghĩ lại, vẫn cảm thấy rất sợ hãi, hấn hiện tại làm gì có bản lĩnh đối đầu với Kiều Lưu? Tuy rằng làm con rùa đen rúc đầu rất mất mặt, nhưng hấn cũng chẳng còn cách nào khác.

Chẳng lẽ vứt luôn tiền đồ của mình, chỉ vì ân oán giữa bạn cùng phòng với nhau? Thế thì không có não quá rồi!

Hấn tiếp tục chơi game, khoảng thời gian tiếp theo, hấn có thể sẽ phải an phận rất lâu.

Bất quá nghe thấy động tĩnh phía dưới, vẫn là không nhịn được thò đầu ra, nhìn xem Kiều Lưu đang làm cái gì. Kết quả nhìn thấy Kiều Lưu cầm một hộp sữa chua, vui ra mặt mà nhìn chăm chăm, cũng không biết là đang nhìn cái quý gì, hình như là đang nhìn nhãn mác, lại giống như đang nhìn nguyên cả hộp sữa chua kia ——

Lâm Lương cảm thấy có chút kỳ quái, đeo mắt kính lên cẩn thận quan sát hộp sữa chua, rất bình thường a, không phải là cái loại bầy, tám đồng ở căn tin dưới lầu à. Tại sao Kiều Lưu lại giống như nhận được bảo bối vậy?

Thế giới của người có tiền hấn không hiểu.

Sau một hồi, lại thấy Kiều Lưu đem mấy thứ lung tung cùng sách vở này nọ ở trên bàn đều gạt qua một bên, đem sữa chua để ở nơi bắt mắt nhất, đáy mắt tràn ra ý cười, còn xuất hiện một tầng đỏ đỏ kéo dài tới mang tai, nhìn chăm chăm hộp sữa chua —— Bệnh thần kinh a!

Chỉ thiếu điều làm cái vòng hoa đội lên nữa thôi!

Ngay sau đó lại thấy Kiều Lưu còn chưa hài lòng, móc ra một cây bút, ở trên hộp sữa chua ghi ghi cái gì đó. Khoảng cách quá xa, Lâm Lương không thấy rõ.

Kiều Lưu nhìn hộp sữa chua, nhếch môi lên, vẽ một cái đầu heo nho nhỏ, hai vành tai lớn một cái mũi tròn. Chu Tử Chu thích y như vậy, sau này nhất định sẽ còn tặng cho y nhiều thứ hơn nữa, vậy thì mỗi lần nhận được quà của cậu, y đều sẽ vẽ lên một cái đầu heo để dễ phân biệt, nếu không mỗi ngày y nhận được nhiều thư tình cùng quà cáp như vậy, làm sao có thể phân biệt được cái nào là cái nào a?!

Nếu tiểu nhà quê này mà biết, bảo đảm là thích chết đi được!

Kiều Lưu nhìn lịch một cái, chỉ còn cách sinh nhật y một tháng nữa, không biết tới lúc đó Chu Tử Chu sẽ tặng cái gì cho y!

Đã rất lâu Kiêu Lưu chưa từng chờ mong tới sinh nhật của mình, bởi vì hi vọng càng nhiều, thất vọng cũng càng nhiều. Nhưng lần này, y cực kì mong chờ ngày 30 tháng 12 mau mau tới.

Buổi chiều Kiêu Lưu có tiết, cho nên ngủ trưa xong, liền cầm sách đi học. Trước khi ra khỏi phòng, còn nhìn hộp sữa chua một hồi, đôi môi giương lên, đặt ở trên bàn Chu Tử Chu —— Chờ Chu Tử Chu trở về, nhìn thấy cái đầu heo kia, là do chính Kiêu Lưu tự vẽ, khẳng định vui vẻ tới chết đi sống lại.

Kiều Lưu nhận được nhiều thư tình như vậy, nhưng đáp lại thì chỉ có một mình cậu thôi! Còn chưa đủ thoả mãn cái tính hám trai của cậu sao?!

Có thể nói y như vậy là quá sủng nịch cậu rồi!

Lâm Lương buổi chiều cũng có lớp thí nghiệm, không ở phòng ngủ. Mà Chu Tử Chu xế chiều còn phải tới cái phòng lần trước ở buổi phỏng vấn hội học sinh kia, cậu nhận được thông báo, đã thông qua, từ 600 người chọn ra mười sáu người, cậu quả thật không nghĩ bản thân mình được thông qua.

Chu Tử Chu hưng phấn muốn chết, cảm thấy từ sáng tới giờ tâm tình đều bay bổng. Cậu muốn gọi điện thoại cho Kiêu Lưu, nhưng lại cảm thấy có chút khoe khoang, ngại ngùng, hơn nữa bây giờ Kiêu Lưu đang ở trên lớp, không nên đi quấy rầy y.

Cậu liền gọi cho bà nội, hỏi mấy câu về chuyện đường cao tốc, liền biết được trong hai tháng này, đã làm được hơn phân nửa đoạn đường. Kiêu gia quả nhiên hiệu suất cao.

Phòng ngủ 416 không có ai, Lâm Lương đi cũng không khoá cửa, dù sao cũng là phòng của nam sinh, cầu thả không bằng mấy nữ sinh, lúc thường cũng không ai khoá cửa. Không lâu sau, Lý Tiểu Phỉ liền đẩy cửa đi vào tìm Chu Tử Chu, hắn có chút gấp, bởi vì từ hôm đó tới giờ, hắn vẫn chưa nhận được thông báo thông qua của hội học sinh.

Vậy có phải là nói rõ, hắn không được thông qua hay không?

Trong lòng hắn loạn tung phèo, hắn một lòng muốn tiến vào cái ngành này, cho nên mấy ngành khác hắn không có đi phỏng vấn. Nếu như ngành này mà không qua, vậy liền thảm, chỉ có thể đi qua xã đoàn nhìn xem một chút. Cho nên hắn không kìm chế nổi, muốn đi hỏi Chu Tử Chu một chút, thế nhưng phòng của Chu Tử Chu lại không có một ai.

Lý Tiểu Phỉ ngồi ở trên ghế đợi Chu Tử Chu một chốc, còn gọi điện thoại cho Chu Tử Chu, thế nhưng Chu Tử Chu đang ở phòng làm đề tài ở trên bộ ngành giao xuống, đã tắt điện thoại.

Điện thoại gọi không được, Lý Tiểu Phỉ càng sốt ruột bất an.

Hắn nhìn thấy trên bàn Chu Tử Chu có một hộp sữa chua dâu tây, vì vậy tiện tay cầm ống hút cắm vào, uống một ngụm. Kí túc xá nam bọn họ cũng chẳng ai để ý tới những chuyện nhỏ nhặt này, đồ gì cũng có thể xài chung, ngay cả lúc không có tất, liền dùng chung cũng không ai nói gì, dù sao chân ai cũng thúi, cho nên cũng chẳng cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Uống sữa chua xong, hắn liền ra ngoài, dự định tới chỗ hội học sinh nhìn một cái ——

Coi như là không thông qua đi nữa, tốt xấu gì cũng phải phát một cái tin nhắn chứ, ngay cả thông báo loại cũng không thèm phát sao?

Lý Tiểu Phi đón xe buýt tới trung tâm, vừa vặn nhìn thấy bên ngoài phòng phỏng vấn xếp mấy cái bàn, Chu Tử Chu và Trì Vọng ngồi ở dãy sau, đang chỉ dẫn một vài bạn học đăng kí. Làm cái gì vậy?

Còn không có đi tới, Lý Tiểu Phi đã nhìn thấy tấm bảng hiệu được treo ở phía trên, mặt trên là áp phích quảng cáo về hoạt động cho sắp tới.

Hoạt động này hắn có biết, là hoạt động hàng năm ở trong trường, trước đó đều là giao cho ngành ngao giao phụ trách tìm người tài trợ, hiện tại đã tháng mười một, chưa tới nửa tháng nữa đã cử hành đại hội thể thao, cho nên bộ ngoại giao mới gấp rút tuyển người, cũng là vì chuẩn bị cho hoạt động lần này.

Lúc phỏng vấn, còn được khảo sát một ít vấn đề liên quan tới kế hoạch hoạt động cùng với tài ăn nói.

Hiện tại Chu Tử Chu và Trì Vọng đang làm gì? Phụ trách chỉ dẫn sinh viên mới tham gia báo danh ——?

Hai người bọn họ đều thông qua? Mà bản thân hắn lại không được?

Lý Tiểu Phi đứng tại chỗ run lên một cái, lập tức bị thất vọng bao trùm lấy, hắn bước nhanh tới trước mặt Chu Tử Chu và Trì Vọng, tiện tay đem sữa chua để xuống, không dám tin mà hỏi: “Cậu được thông qua hả?”

Trước bàn bỗng nhiên xuất hiện một người, Chu Tử Chu sợ hết hồn, ngẩng đầu lên, dừng lại một chút mới nói: “Ừm.”

Chu Tử Chu biết mình với Lý Tiểu Phi đi phỏng vấn chung đợt, kết quả mình qua, Lý Tiểu Phi lại không qua. Tâm lý của hắn khẳng định không dễ chịu, lúc này mình mà nói lời an ủi, trái lại còn giống khoe khoang hơn. Vì vậy tận lực làm đơn giản hoá vấn đề hỏi: “Hôm nay cậu không đi với bạn gái sao?”

Lý Tiểu Phi nhìn Chu Tử Chu, tâm lý cực kì không dễ chịu, rõ ràng trước đây không lâu, lúc mới khai giảng, Chu Tử Chu còn một bộ vẻ mùa như vậy, mang theo bao bố rách tới bung cả chỉ tới trường, làm sao trong nháy mắt, lại biến thành người không cùng thể giới với mình như vậy. Thật giống như đã bước một bước vào loại người giống Kiều Lưu vậy.

Vốn cho rằng cậu không giỏi từ vựng, lúc nói chuyện còn bị nói lấp, tuyệt đối không thể thông qua phỏng vấn được, kết quả ——

Người không qua lại chính là hắn.

Lý Tiểu Phi cảm thấy không thể chấp nhận được kết quả này, loại cảm giác thất bại này khiến hắn không dám ngóc đầu lên, bị đả kích, ở trước mặt Chu Tử Chu không còn chỗ đứng, vì vậy cũng không muốn nói chuyện, xoay người rời đi.

Chu Tử Chu đứng lên, gọi hắn một tiếng, bất quá hắn không đáp, đầu cũng không quay lại.

Người bên cạnh đều nhìn Chu Tử Chu, vì vậy Chu Tử Chu có chút khó xử mà ngồi xuống. Cậu có cảm giác, bản thân mình được thông qua, lại giống như phạm vào cái tội gì đó, có chút bứt rứt, cái cảm giác này làm nhạt đi cả sự vui mừng khi cậu đậu phỏng vấn nữa.

“Cũng không phải lỗi của cậu, để trong lòng làm gì?” Trì Vọng ngồi ở bên cạnh dùng bút máy gõ mặt bàn, lộ ra mấy phần hồ hững, tiện tay giúp sinh viên mới báo danh, một khuôn mặt đẹp ngút trời cùng với hàng chữ tựa như rồng múa khiến cho mấy bạn học xếp hàng phía sau đều nhìn không được dừng chân quan sát.

Chu Tử Chu sững sốt một chút, mới ý thức được hắn là đang nói chuyện với cậu.

Chu Tử Chu nghe Vương Thụy kể về chuyện hồi nhỏ Trì Vọng làm với Kiều Lưu, liền theo bản năng mà đứng về phía Kiều Lưu, đem Trì Vọng coi thành kẻ địch mà đối xử. Cậu không phải là người yêu ghét không rõ ràng như vậy, mọi chuyện đều nhìn nhận rất bình tĩnh, cho nên khi còn bé bị mấy tên to con bắt nạt, liền đi tìm trưởng thôn học chút võ thuật để phòng thân, nhưng sau đó cậu cũng đâu có đi bắt nạt làm bọn kia đau ——

Mà không biết tại sao, Kiều Lưu yêu ghét thứ gì cũng đều dễ dàng ảnh hưởng tới cảm xúc của cậu. Cho nên cậu hiện tại cũng chẳng muốn tiếp xúc với Trì Vọng.

Nhưng cậu cũng chưa có quên lời Vương Thụy nói, cung cấp dữ liệu cho nghiên cứu, có thể tìm ra biện pháp triệt để chữa khỏi cho Kiều Lưu.

Triệt để chữa khỏi.

Vì vậy Chu Tử Chu xoắn xuýt một hồi, vẫn là trái lương tâm mà đáp một tiếng: “Ừm.”

Cậu không biết Trì Vọng đang suy nghĩ cái gì, Trì Vọng cũng không biết Chu Tử Chu đang nghĩ cái gì. Hai người tựa như đều mang ý đồ xấu, suy nghĩ làm cách nào để chạm vào đối phương, thử nghiệm xem có đúng là sau khi linh khí kết hợp với nhau rồi, có thể tăng cường hiệu quả đối với Chung Lập Hề hoặc Kiều Lưu hay không.

Đều là mang mục đích mà tiếp cận với đối phương cả thôi.

Hai người câu được câu không mà hàn huyên vài câu, Trì Vọng người này rất lạnh lùng, có một loại cảm giác tựa như đối với xung quanh đều thờ ơ hững hờ, hơn nữa còn rất trầm mặc ít nói! Chu Tử Chu hoàn toàn không biết nói gì với hắn, quả thật là một cuộc đối thoại đầy lúng túng! Hai người nói được vài câu lại trầm mặc, sau đó lại lượm đại cái đề tài nào đó nói tiếp vài câu.

Sau một lát có một cơn gió thổi qua, đã là mùa thu, lá cây rất dễ dàng rụng xuống, bị gió thổi đi, liền thổi tới chỗ của bọn họ, trong đó có một mảnh lá khô vương trên tóc Chu Tử Chu.

“Đỉnh đầu của cậu có lá cây.” Trì Vọng nói, lông mày giật giật, không tha cho bất kì cơ hội nào. Hắn đưa tay ra, thoạt nhìn vô cùng tự nhiên mà đem lá cây từ trên đỉnh đầu Chu Tử Chu lấy xuống ——

Chu Tử Chu cũng ở trong lòng tính toán một hồi, lúc tay của Trì Vọng vươn tới, cậu có chút sửng sốt, hơn nữa lại theo bản năng mà muốn né tránh, nhưng vẫn là không có né. Bởi vì cậu cũng muốn nhìn xem, lời của Vương Thụy nói rốt cuộc có phải là thật hay giả, nếu cùng Trì Vọng đụng chạm nhau, thật sự có ích hay không? Mấu chốt chính là, có thể có ích với Kiều Lưu hay không?

Vì vậy Trì Vọng đụng vào Chu Tử Chu, đem lá cây trên đầu cậu lấy xuống.

Trong giây lát này, hai người đều cảm nhận được một loại liên hệ giữa hai linh khí với nhau. Loại cảm giác này cùng với lúc Chu Tử Chu đụng vào Kiều Lưu hoàn toàn khác nhau, lúc cậu đụng vào Kiều Lưu, cảm giác chính là nguội lạnh như băng, rất thoải mái mà không hề nóng hừng hực. Nhưng hiện tại đụng vào Trì Vọng một chốc thôi, lại phảng phất cảm thấy được linh khí hội tụ ở trong người, tựa như bị kích thích, lập tức trở nên mạnh mẽ muốn trào ra.

Dựa theo lời của Vương Thụy nói, đây chính là cho đồng loại mượn năng lực của nhau đi.

Có thể trợ giúp được Kiều Lưu không? Còn phải đợi trở về thử xem đã?

Chu Tử Chu tự hỏi một hồi, không biết làm sao, lại cảm giác được cái gì, ngẩng đầu lên, đột nhiên ngẩn ra. Cậu nhìn thấy Kiều Lưu đứng ở phòng y tế đối diện toà nhà trung tâm, tầm mắt đều rơi ở trên người cậu. Phòng y tế cách toà nhà trung tâm chỉ có một con đường nhựa, bình thường là lối dành cho xe ô tô lái vào, hiện tại cũng có rất nhiều xe, Kiều Lưu cất bước về hướng này, nhưng lại bị xe ngăn trở.

Cách khoảng năm mươi mét, Chu Tử Chu cũng không thấy rõ được biểu tình trên mặt y, thế nhưng khó giải thích được cảm thấy nhất định là rất khó xem.

Cậu theo bản năng mà đứng lên, bất quá lại có một chiếc xe vừa vặn ngăn trở tầm mắt, lập tức không nhìn thấy Kiều Lưu nữa. Đừng nói là bị hoa mắt nha? Nhưng đúng vào thời khắc Chu Tử Chu còn đang hoang mang, bên tai bỗng nhiên truyền tới một thanh âm phẫn nộ, lạnh lẽo muốn chết: “Hai người đang làm cái gì?!”

Chu Tử Chu sợ hết hồn, lập tức quay đầu lại.

Kiều Lưu đứng cách đó mấy mét, cau mày, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng một khuôn mặt bình tĩnh như vậy, lại có thể nhìn ra y đang cực lực đè nén lửa giận. Đội ngũ xếp hàng cũng chỉ còn lại vài người, hành lang trên phòng học cũng không còn sót bao nhiêu người, bởi vậy Kiều Lưu vừa đến, hết thấy chuyện vừa rồi mà Trì Vọng làm đều rơi vào trong mắt của y.

Chu Tử Chu lên y làm cái gì vậy? Lấy lá cây từ trên đầu xuống? Lá cây rơi xuống đầu tại sao không tự mình lấy xuống, còn nhờ người khác lấy? Thằng khốn Trì Vọng bám dai như đĩa kia có phải là muốn chết rồi hay không!

Chu Tử Chu bị khí thế hùng hồn muốn đánh nhau của Kiều Lưu dọa rồi, tựa như một giây sau có thể xấn ổng tay lên mà nhào vô vậy, vì vậy nhanh chóng đứng lên nói: “Sao cậu lại tới đây, buổi chiều không phải có tiết sao?”

Trì Vọng ngồi ở một bên, biếng nhác mà tựa vào ghế, căn bản không thèm để Kiều Lưu vào mắt, lật lật danh sách trên bàn.

Kiều Lưu tức muốn chết, khí tràng cả người cũng lạnh tới thấu xương, quả thật có thật đóng băng tất cả mọi thứ trong vòng ba mét, khiến người bên cạnh đều không rét mà run, cũng khiến cho một Chu Tử Chu chưa từng va chạm xã hội bị hù chết. Cậu thật sự sợ Kiều Lưu muốn đánh Trì Vọng ở đây, lại không biết nên làm thế nào, liền lách ra khỏi bàn, muốn bắt lấy cánh tay của Kiều Lưu khuyên can ——

Thế nhưng còn chưa kịp làm động tác gì, Kiều Lưu đã chú ý tới hộp sữa chua đặt trên bàn của Trì Vọng, vị dâu tây?

Cả người y đều cứng đờ, quả thật không dám tin vào mắt mình, lập tức cầm lấy hộp sữa chua, lật tới vị trí quen thuộc, thấy được cái đầu heo không thể lẫn đi đâu được của mình, sắc mặt bỗng nhiên biến hoá khôn lường, âm thanh lạnh tới đáng sợ: “Đây là của tôi! Chu Tử Chu, cậu lấy cho hần sao?!”

Không trách lúc y trở về phòng ngủ có tìm thế nào cũng không tìm thấy, còn tưởng rằng Chu Tử Chu nhìn thấy y đáp lại! Mờng như điên mà ngại ngùng nửa ngày! Kết quả Chu Tử Chu một buổi chiều cũng không về! Hỏi mới biết cậu ta phỏng vấn được thông qua, tới nơi liền nhìn thấy Trì Vọng!

Trì Vọng cũng cau mày nói: “Cậu nói vậy là ý gì?”

Hần cũng không biết lúc nào thì trên bàn xuất hiện nhiều thêm một hộp sữa chua, khẳng định là do tên nào tới đăng kí để quên lại rồi.

Chỉ là Trì Vọng đối với chuyện năm đó, trong lòng có cảm giác bứt rứt khó nói, cho nên mới mặc kệ Kiều Lưu hùng hổ muốn đánh nhau như vậy, nỗ lực không muốn đi tính toán với đối phương.

Chỉ là, một hộp sữa chua thôi mà, mặc dù là hần uống đi nữa, Kiều Lưu tức giận quá lên như vậy làm cái gì? Cũng không tránh khỏi bàn tán này nọ. Huống chi hần căn bản không có uống.

Trì Vọng quả thật không hiểu nổi Kiều Lưu, nói: “Chỉ là một hộp sữa chua thôi mà, trong siêu thị không phải còn nhiều sao?”

Chỉ là một hộp sữa chua thôi mà.

Khi Kiều Lưu còn nhỏ, mỗi lần tổ chức sinh nhật, đều quần lấy mẹ mình đòi chơi với y một chốc, đều bị mẹ của y nói như vậy, chỉ là một cái sinh nhật thôi mà.

Lần đầu tiên khi y thi được một trăm điểm, bài thi toàn bộ đều đúng hết, lúc về nhà liền muốn đi tìm ba mẹ mình, bọn họ cũng đều nói như vậy, chỉ là một trăm điểm thôi mà.

Có cái gì cần phải làm quá lên như vậy.

Trì Vọng vừa dứt lời, cổ áo đã bị Kiều Lưu túm lấy, Kiều Lưu tựa như bị cướp đi thứ quan trọng, thù hằn mà nhìn chằm chằm Trì Vọng, cả giận nói: “Con mẹ nó mày ới ra cho tao!”

Y đem Trì Vọng ấn lên mặt tường ở phía sau, sau lưng Trì Vọng liền trực tiếp bị va phải với bức tường, phát ra một tiếng vang thật khiến người khác đều cảm thấy xót giùm.

Sau lưng Trì Vọng tựa như bị chia năm xẻ bảy, đau đớn truyền tới đại não, sắc mặt hần cũng thay đổi, lộ ra cảm phần, gạt tay Kiều Lưu ra, sau đó liền muốn đẩy y ra chỗ khác.

Mà còn chưa kịp đụng tới Kiều Lưu, đã bị Chu Tử Chu chắn ở trước mặt Kiều Lưu: “Đủ rồi! Dừng lại đi!”

Cậu khí lực lớn, cũng không muốn đi đẩy Kiều Lưu ra, mà là trực tiếp đẩy Trì Vọng một cái, khiến hần tách ra một khoảng cách nhất định với Kiều Lưu.

Mẹ nó, Trì Vọng lần nữa bị dội vào bức tường, hần cười gằn, đây là cái quỷ gì, có thể mặc cho Kiều Lưu đánh hần, lại không cho hần đánh lại Kiều Lưu? Hai người hợp lại ăn hiếp một người đúng không!

Chu Tử Chu đẩy Trì Vọng xong, thấp thỏm mà nhìn Kiều Lưu một cái, phát hiện sau khi Kiều Lưu phần nộ, viền mắt còn có chút hồng hồng ——

19. Chương 19

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Kiều Lưu và Trì Vọng kết thù không phải chỉ mới ngày một ngày hai, cho nên không thể nào khuyên can được, chỉ có thể đem hai người này tách ra.

Bất quá lần này không có xảy ra đánh nhau, bởi vì chưa tới mấy phút sau đó liền có thầy phụ trách của bộ ngoại giao đi tới, thấy hai người bọn họ liền đau cả đầu, trực tiếp mang tới phòng văn phòng, dạy dỗ mỗi tên vài câu. Khiến cho một đám người ở toà trung tâm chứng kiến được cảnh xung đột kia, liền túm tụm lại nghị luận, vây quanh ở bên ngoài phòng học nhiều chuyện nhiều chuyện.

Chu Tử Chu giải thích cũng giải thích rồi, nói sữa chua kia căn bản không phải là mình lấy tới, Trì Vọng cũng không có uống qua, ngay cả chạm cũng không chạm vào một cái. Nhưng Kiêu Lưu từ đầu tới cuối đều trưng cái mặt thối, không biết là có nghe lọt tai hay không, từ trong văn phòng giáo viên đi ra, trên mặt không có biểu tình gì, nhìn cũng không thèm nhìn Chu Tử Chu một cái.

Chu Tử Chu chờ ở ngoài hành lang, chờ đến chân đèn tê rần, mới thấy y đi ra, liền vội vàng kéo lấy cánh tay y, nói: “Cậu chờ tôi một chút, sau đó cùng nhau về nha, đồ của tôi còn ở trong phòng học, đi dọn một chút rồi sẽ ra ngay.”

Trong lòng cậu có chút chột dạ.

Cậu tuy rằng không hiểu tại sao Kiêu Lưu lại giận tới mức như vậy, thế nhưng từ bụng ta suy ra bụng người mà nói, nếu bạn của cậu mà cùng kẻ thù của cậu ở chung một chỗ, ngay cả cậu cũng sẽ cảm thấy không thoải mái, tựa như bị cướp đi cái gì vậy.

Đối với việc này, Chu Tử Chu cảm thấy mình là người có lỗi, nhưng cậu cũng đâu phải cố ý.

Kiều Lưu hiển nhiên đã bình tĩnh hơn rất nhiều, đứng ở đó tựa như một mèo sau khi bị giẫm phải đuôi chỉ biết im lặng lườm liếc, liếc cậu một cái, không nói gì.

Chu Tử Chu còn tưởng rằng y đáp ứng, đáy lòng liền nhẹ nhõm, quay người vào lớp học thu dọn đồ đạc. Buổi chiều sau khi thi viết xong, hội học sinh liền mở một cuộc họp, thương lượng cho đại hội thể thao sắp tới, chuẩn bị một vài tiết mục gì đó. Chu Tử Chu đều ghi tất tần tật vào sổ ghi chép, sau đó chuẩn bị trở về rồi sẽ bắt đầu tiến hành.

Kết quả từ trong phòng đi ra, cả người cậu đều ngây ngẩn. Hành lang trống không, cuối mùa thu gió rất lạnh, từ đầu hành lang thổi đến cuối hành lang.

Trên hành lang không có một ai, Kiều Lưu không biết lúc nào đã rời đi.

Chu Tử Chu sững sốt nửa ngày, mới ôm máy tính cùng sổ ghi chép về phòng ngủ, Lâm Lương còn đang ở trong phòng chơi game, Kiều Lưu còn chưa có trở về.

Ngoài ra khiến cho Chu Tử Chu bất ngờ hơn nữa là, lúc cậu trở về không có chú ý nên không cẩn thận phát ra tiếng động rất lớn, mà thái độ của Lâm Lương vẫn không có gì khác thường, thậm chí một câu trách mắng cũng không có. Hắn chỉ nằm ở trên giường ngẩng đầu liếc cậu một cái, sau đó liền vội vã đem đầu rụt về.

Chu Tử Chu: “...”

Đột nhiên đối xử tốt với cậu như vậy, cậu có chút không quen a.

Chu Tử Chu ở trên bàn làm bài một hồi, sau đó lại đi làm báo cáo cho ngành, trong lòng cuộn cuộn sóng biển, làm thế nào cũng không bình tĩnh nổi. Cậu đứng dậy đi tới cửa sổ, cố gắng đọc vài câu tiếng Anh, thế nhưng tiếng Anh lại biến thành mấy con nòng nọc, trong đầu bơi tới bơi lui, nổi lên bình giữa không trung thật sự là không tập trung được.

Cậu lại trở về bàn học, nhìn chằm chằm máy tính một hồi. Ngày đầu tiên nhận được cái máy tính này, cậu rất kích động, nhưng lại sợ Kiều Lưu mắng cậu là tên nhà quê, cho nên mới cố gắng thể hiện bên ngoài rất bình tĩnh, trên thực tế tới nửa đêm cậu lại đem máy tính ôm vào trong chăn, lấy điện thoại lên mạng tìm một ít sách hướng dẫn đọc.

Cậu đem sách hướng dẫn tỉ mỉ đọc một lần, sau đó mới khởi động máy, còn đem hình nền đổi đi, đổi thành một con chim công đang ưỡn ngực nhìn thẳng. Sau đó lại sợ Kiều Lưu nhìn thấy, cậu lại nhanh chóng đổi về lại.

Máy tính này cũng không phải là thứ khó học, hơn nữa Chu Tử Chu còn có khả năng tiếp thu nhanh, cậu lần mò máy tính tới ngày thứ ba, liền đem từ trong ra ngoài đều xem thấu. Mò xong rồi, cũng không còn cảm giác mới lạ nữa.

Chu Tử Chu không có mục đích mà lướt web, nhưng chẳng xem vô cái gì, chẳng có tâm tình. Cậu đột nhiên nhớ tới một chuyện, do dự một chút, hỏi Lâm Lương: “Buổi chiều cậu có ở phòng không? Có thấy ai tới phòng ngủ của mình không?”

Sau khi cậu hỏi xong, nửa ngày cũng không nhận được câu trả lời, liền nhìn Lâm Lương một cái, thấy đối phương đang mang tai nghe, tiếng nhạc hình như rất lớn, hẳn là không có nghe thấy. Cho nên Chu Tử Chu cũng không đợi câu trả lời nữa, ôm lấy chậu rửa mặt đi giặt đồ.

Ai ngờ Lâm Lương trầm mặc một hồi, nói: “Buổi chiều tôi lên lớp, không có nhìn thấy.” Ngữ khí như trước không tốt đẹp gì cho lắm, nhưng rốt cuộc vẫn là trả lời.

Chu Tử Chu hỏi: “Cậu có khoá cửa không?”

Lâm Lương nói: “Không.”

Chu Tử Chu gật đầu, đem thau quần áo bỏ xuống, đi tới cặp để trên bàn tìm cái danh sách đăng kí chiều nay, không tìm được nam sinh nào ở chung toà kí túc xá với mình. Sẽ không phải là bị người khác ăn trộm đấy chứ, thế nhưng trong phòng ngủ cũng đâu có mỗi hộp sữa của cậu, không đứng lại có người chạy vào phòng lấy một hộp sữa chua thôi sao, khát nước à?

Nghĩ nghĩ một hồi, cậu đột nhiên nhớ tới Lý Tiểu Phỉ có tới tìm mình.

Chu Tử Chu run lên, trong lòng đã có đáp án.

Cậu suy nghĩ một chút, từ trong túi lấy ra cái thẻ ăn cơm, ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu, hăng hái kéo ống quần ngồi chồm hổm ở trước máy bán hàng tự động.

Trong máy bán hàng tự động có rất nhiều vị khác nhau, từ vị nha đam tới vị dưa Ha Mi^[1] đều có, cậu cũng không biết Kiều Lưu là thích vị nào nữa. Lúc mới vào học trong thẻ cơm của cậu có hơn bốn trăm đồng, dùng được hai tháng, chỉ còn lại bảy mươi, tám mươi đồng. Mặc dù đã nhận được hai mươi vạn của Vương Thụy, nhưng cậu vẫn là tận lực không đụng tới nó, bởi vì sử dụng nó tâm lý cậu có chút không dễ chịu.

[1] Dưa Ha Mi: một loại dưa ở Tân Cương có vị ngọt.

Cho nên cuộc sống vẫn là trải qua vô cùng khó khăn.

Nhưng nếu chỉ cần là Kiều Lưu thích, cậu có thể bỏ ra hết số tiền còn lại, mua cho y cả chục hộp. Chỉ cần y thích là được.

Bất quá sinh hoạt phí nửa học kì sau, khẳng định là phải nhịn ăn nhịn mặc cho coi.

Chu Tử Chu lấy điện thoại ra gửi cho Kiều Lưu một tin nhắn, hỏi y khi nào thì trở về, qua gần mười phút vẫn không hề có hồi âm.

Chu Tử Chu lại kiên nhẫn hỏi y thích vị gì, lại như cũ không có trả lời. Chu Tử Chu hoài nghi Kiều Lưu có khi nào là không mang theo điện thoại hay không, nếu không tại sao một chữ cũng không thèm trả lời cậu. Nhưng từ lúc rời khỏi toà nhà trung tâm, trong túi y rõ ràng là có mang theo điện thoại.

Cũng không thể không thấy được tin nhắn, thời gian chơi điện thoại của Kiều Lưu đặc biệt dài, muốn bao nhiêu mê game thì có bấy nhiêu đam mê.

Vì vậy chỉ có thể là do không muốn trả lời mà thôi.

Chu Tử Chu ngồi xổm ở đó, ngón tay tự động chọt chọt mặt kính của máy bán hàng tự động, tựa như chó con bị nhốt ở bên ngoài, mờ mịt lại hoang mang. Cậu hồi hận muốn chết, sớm biết gặp được Kiều Lưu, cậu liền không thèm nói chuyện với Trì Vọng cho rồi, không, không chỉ có không nói chuyện, mà còn muốn phân chia giới hạn giữa cái bàn đó ra, nếu như Trì Vọng dám vượt qua, cậu liền đánh hắn.

Làm sao bây giờ, lỡ như Kiều Lưu không muốn làm bạn với cậu nữa thì sao?!

Lúc Chu Tử Chu còn đi học ở dưới quê, thành tích vẫn luôn dẫn đầu đi trước, gần như là không bao giờ đứng thứ hai. Thế nhưng có một lần do bà nội sinh bệnh, cậu mất tập trung, mấy ngày đó cũng nghe không lọt bài giảng, vừa tan học liền vội vã trở về nhà, mang bà nội đi khám, cho nên học tập liền bị trì hoãn, tới kì thi tháng thành tích liền tuột dốc không phanh, bị rớt khỏi cả top mười. Ở trong cuộc họp phụ huynh bị giáo viên phê bình, đầu cũng không ngẩng lên được.

Vào lúc đó cậu cực kì mờ mịt, nhưng cũng không có bằng như bây giờ.

Chu Tử Chu lấy lại bình tĩnh, đem thẻ cơm quét qua, lần lượt ấn chọn sữa chua vị nha đam cùng với vị cô ca, “bộp” một tiếng, hai hộp sữa chua liền từng cái từng cái rơi xuống. Cậu ngồi xổm xuống, đuổi cánh tay vào bên trong lấy ra. Bất quá có chút kẹt, cho nên nửa ngày cũng móc không ra được.

Ngay lúc đó, lại ần ần nghe được thanh âm có chút quen thuộc, chỉ là khoảng cách quá xa, không nghe rõ là đang nói gì: “Mày đi ghi danh thật à, mặt trời mọc đằng tây sao, tao chơi với mày lâu như vậy rồi còn chưa có thấy mày chơi bóng rổ bao giờ nha! Hay là vì muốn cùng tên họ Trì kia làm một trận sống mái?”

Kỳ thật trong lòng Lâm Hoắc Nhiên lại nói thầm, đâu chỉ là chơi bóng rổ, hắn chơi với Kiều Lưu là từ hồi học cấp ba, tính tới bây giờ cũng đã là hai, ba năm, ngay cả tiết thể dục cũng chưa từng thấy y chạy bộ hay tham gia bất kì hoạt động gì! Theo lý mà nói, vóc người một mét tám lăm của Kiều Lưu, chính là một ứng cử viên sáng giá cho bộ ngành thể dục. Vậy mà mỗi lần cứ tới đại hội thể thao, gia đình y lại như xảy ra chuyện gì, phải xin phép trở về nhà.

Cho nên tới hiện tại, Lâm Hoắc Nhiên gần như là chưa từng thấy qua Kiều Lưu chơi bóng.

Hắn cũng từng hoài nghi Kiều Lưu có phải là bẩm sinh bị bệnh gì hay không.

“Ai nói tao muốn đấu một trận sống mái với nó, nó cũng xứng?” Kiều Lưu âm thanh lạnh nhạt, cơn tức vẫn còn chưa có tiêu tan đâu.

Lâm Hoắc Nhiên cùng Kiều Lưu mang theo cặp sách, từ dưới kí túc xá đi lên bậc thang.

Kiều Lưu mất tập trung, nhú lông mày, trong tay cầm tờ giấy, tóc trước trán rối như tơ vò, thật giống như đang rất buồn bực chuyện gì đó.

Lâm Hoắc Nhiên nhìn dáng dấp kia của y, liền có chút hả hê: “Đã báo danh rồi, không có đổi ý lại được đâu đó, tao thấy trên diễn đàn bị oanh tạc rồi, lúc đó nữ sinh trong trường khẳng định là đều chạy tới vây xem!”

Kiều Lưu đem tờ giấy ở trước ngực vỗ một cái, nói: “Ai nói tao muốn đổi? Ít nói nhảm đi.”

“Không lâm trận bỏ chạy là được rồi, nếu không tới đó thiệt chẳng còn mặt mũi nào a, mất công tao còn phải ở bên cạnh què giùm mày.” Lâm Hoắc Nhiên cợt nhả nói: “Đại hội thể thao lần này khẳng định có rất nhiều em gái mặc váy ngắn tới cổ động, cũng là lúc để tao xem trường chúng ta là có bao nhiêu mỹ nữ a, nói không chừng nhân cơ hội này sẽ không còn dùng tới huynh đệ tay trái nữa ——”

Hắn nói được một nửa, kinh ngạc nhìn Chu Tử Chu đang ngồi chồm hổm ở dưới máy bán hàng tự động gần đó, nói rằng: “Chu Tử Chu, cậu sao lại ở đây? Chổng mông mua cái gì đó?”

Lâm Hoắc Nhiên khốn nạn quen rồi, là một thằng con trai, nhìn thấy Chu Tử Chu ngồi xổm ở đó, theo bản năng liền cười mà tiến tới vỗ lên mông đối phương một cái, ai ngờ tay còn chưa có chạm tới, đã bị Kiêu Lưu một tát đánh xuống.

Sức lực kia phải nói là có bao nhiêu độc ác.

Kiều Lưu cả giận nói: “Mày tính làm gì hả!”

Lâm Hoắc Nhiên quả thật sững sốt. Người này hôm nay ăn trúng cái gì vậy, tính tình kém như thế, bản thân hắn làm cái gì cũng giống như chọc trúng chỗ nào của y vậy, nhìn ai cũng không vừa mắt. Trên đường cũng không biết tức tới đá bao nhiêu cục đá rồi! Lại nói giữa con trai với nhau có vỗ mông nhau đi nữa cũng không phải rất bình thường sao, trước kia hắn vỗ mông người khác, Kiêu Lưu cũng đâu có thêm phản ứng như vậy đâu a!

Chu Tử Chu thật vất vả mà đem sữa chua nha đam lấy ra, còn một hộp sữa chua vị cô ca nữa, đang đợi nó rơi xuống, chợt nghe thấy phía sau có tiếng động. Chu Tử Chu nhấc mắt lên một chút, từ mặt kính thủy tinh nhìn thấy được Kiêu Lưu, đang đứng ở đằng sau, hai tay đút túi quần, mặt không cảm xúc mà mím môi nhìn cậu.

Chu Tử Chu nhanh chóng đứng lên, xoay người lại nhìn Kiêu Lưu. Thế nhưng lúc cậu quay người lại, liền vừa vặn thấy Kiêu Lưu nghiêng đầu sang chỗ khác, ngẩng đầu hất cằm, thờ ơ mà nhìn hành lang bên kia, không biết là đang nhìn cái gì, giống như một cái liếc mắt cũng không muốn cho cậu.

“Kiêu Lưu.” Chu Tử Chu gọi một tiếng, sau đó mím môi, nắm chặt hộp sữa chua lại không biết nên nói cái gì.

Lâm Hoắc Nhiên hỏi hắn: “Cậu mua sữa chua à?”

Chu Tử Chu nhìn Kiều Lưu, nói: “Ừm.”

“Chiều hôm nay cậu không phải đi tới chỗ hội học sinh à, thế nào rồi? Hẳn là được qua rồi chứ? Có gặp được chị nào đẹp gái không?” Lâm Hoắc Nhiên cười hì hì thuận miệng hỏi một câu, lại cảm giác được Kiều Lưu đứng bên cạnh ‘vèo vèo’ mà toả ra một trận lạnh lẽo! Quả thật tựa như cái tủ lạnh di động vậy!

Lâm Hoắc Nhiên bình thường cũng là một tên thần kinh thô, nhưng hắn vẫn nhận ra được bầu không khí giữa hai người này có chút gì đó không đúng, vì vậy nhìn Chu Tử Chu một cái, lại liếc sang Kiều Lưu một cái, hỏi: “Đột, làm sao vậy? Hai người còn chưa ăn cơm no sao, một tên hai tên ỉu xiu hết vậy?”

“Đi!” Kiều Lưu hiển nhiên không muốn nói nhiều, bước chân lên lầu.

Lâm Hoắc Nhiên đuổi theo: “Chờ tao đã, không phải mày nói trở về lập team đi gank sao?”

Kiều Lưu cả giận nói: “Hôm nay không có hứng, mày về phòng của mày đi!”

Chu Tử Chu ngẩng đầu nhìn bóng lưng đang lên lầu của Kiều Lưu, không biết có phải là do ảo giác của cậu hay không, Kiều Lưu lúc lên tới tầng hai, hình như là lén lút nhìn về phía sau mình —— Thế nhưng bắt gặp Chu Tử Chu cũng đang ngửa đầu lên, lại lập tức xoay đầu, nhanh chóng rời đi.

Chu Tử Chu đứng tại chỗ sững sờ một chốc, lại lần nữa đem thẻ quét, đem tám vị sữa chua còn lại ở trong máy đều mua hết, còn rất kiên nhẫn mà ngồi xồm ở dưới móc hết mười phút, mới đem hết tất cả sữa chua từ trong máy lấy ra. Cậu từ trong túi quần lấy ra một cái túi tiện lợi, đem mười vị sữa chua bỏ vào.

Nhưng cậu lại không có nghĩ tới, lúc cậu trở về phòng, Kiều Lưu đã bò lên giường ngủ, theo thường lệ mà trùm hết đầu lại, cuộn tròn lại thành một cái bánh chưng ở trên giường.

Chu Tử Chu cầm theo sữa chua lại không biết nên làm gì, cậu vốn không biết nói chuyện, càng không biết nên nói gì mới có thể làm lành được với y.

Sau khi cậu tới đại học, người đầu tiên gặp chính là Kiều Lưu, người bạn đầu tiên cũng là Kiều Lưu. Nói chuyện nhiều nhất cũng là với Kiều Lưu, tiếp xúc nhiều nhất cũng là Kiều Lưu. Nếu như Kiều Lưu không còn để ý tới cậu nữa, cậu thật sự không biết nên làm cái gì, rất mờ mịt.

Kiều Lưu ngủ rồi, Chu Tử Chu cùng Lâm Lương cũng không dám phát ra tiếng động quá lớn, đều rón rén đi vào phòng vệ sinh tắm rửa, sau đó nằm lên giường, tắt đèn.

Chu Tử Chu theo thói quen ngủ ở đầu ngược lại, vốn là đợi cho tới khi nghe được tiếng hô hấp đều đặn của Kiều Lưu truyền tới, liền từ trong chăn đưa tay ra, muốn chạm vào đối phương ——

Nhưng vươn tới một nửa, cậu đột ngột nhớ tới, chiều nay ở toà trung tâm, lúc Kiều Lưu và Trì Vọng thiếu chút

nữa đánh nhau, cậu đã chạm vào Kiều Lưu lúc tóm lấy tay của y, đem người tách ra. Nếu như vậy, cậu quả thật đã từng chạm vào y rồi.

Cho nên đêm nay cậu không cần phải chạm vào y nữa.

Hơn nữa, Chu Tử Chu cũng muốn thử làm theo Vương Thụy nói một lần xem sao, tiếp xúc với Trì Vọng xong lại truyền vào Kiều Lưu, để xem tình trạng thân thể của Kiều Lưu có gì khác thường hay không, thật sự có thể từ mười hai tiếng biến thành ba ngày sao? Nếu như bây giờ còn đụng nữa, không phải là kiểm cửi ba năm thiêu một giờ à?

Vì vậy, lúc sắp đụng tới tóc Kiều Lưu rồi, cậu liền đem tay rút về.

Tuy rằng trong lòng có tâm sự, nhưng Chu Tử Chu dù sao vẫn phải ngủ, bởi vậy điều chỉnh là hô hấp đều đặn, đồng thời đem đầu rịt vào chăn, dùng chăn bao chặt lấy bản thân, tựa như một con chuột đồng trốn ở trong động nhỏ của mình.

Kết quả ngày hôm sau, Chu Tử Chu u sầu phát hiện, sắc mặt Kiều Lưu hình như so với ngày hôm qua còn tệ hơn rất nhiều! Trước đó y còn sẽ nhìn Chu Tử Chu một cái, cũng nhẩn nhện cùng Chu Tử Chu ở chung một căn phòng. Đến ngày hôm sau, ánh mắt nhìn Chu Tử Chu lại phẳng phất như mang theo dao, còn dứt khoát mang cặp nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ.

Lúc Kiều Lưu rời đi rồi, đôi mắt còn mang theo hai cái vành gấu trúc, đen đến không thể nào che giấu được, xem ra tối qua y hẳn là ngủ không được ngon. Hơn nữa không biết có phải là do ảo giác của Chu Tử Chu hay không, cậu cảm thấy viền mắt Kiều Lưu còn có chút hồng.

Chu Tử Chu cũng không ở lại phòng ngủ bao lâu, buổi sáng cậu có hai tiết, vì vậy liền đeo cặp lên đi học. Chỉ là tiết này là tự chọn, Kiều Lưu và Lâm Hoắc Nhiên cũng không có tới. Lý Tiểu Phỉ cũng không có ngồi cạnh cậu, chỉ có mình cậu lẻ loi ngồi ở đó.

Gần tới giờ tan học, Chu Tử Chu bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng náo nhiệt, hình như là ai đó nhắc tới đại hội thể thao sắp bắt đầu, còn có một buổi diễn tập ở sân vận động! Hơn nữa nghe đâu còn có hotboy của trường tới ghi danh chơi bóng rổ, hiện tại cũng đang làm nóng người ở sân vận động! Không chỉ có vậy, còn có một sinh viên mới cũng tham gia, rất tuần tú, tất cả đều tập hợp ở đó, tại trên sân vận động đấu luyện!

Sinh viên W đại tương đối cởi mở, nữ nhiều nam ít, mấy cái tin đồn này truyền đi tựa như bệnh cảm cúm vậy. Nghe thấy tin tức này, các nữ sinh trong lớp đều chuẩn bị hết một nửa, phòng học nháy mắt chỉ còn mấy chục người, phần còn lại đều đã sớm chạy qua sân vận động hết trơn. Giáo sư nói câu được câu không về trọng điểm của kì thi sắp tới, bản thân ông cũng gật lên gật xuống chỉ thiếu điều nằm lăn ra ngủ nữa thôi, cho nên cũng không hề để ý tới cứ cách một phút, phòng học lại ít đi vài người.

Đợi cho đến khi Chu Tử Chu hồi phục lại tinh thần, nghe rõ những kia đang bàn tán cái gì, trong phòng học cũng chỉ còn dư lại cậu với bảy, tám nam sinh khác!

Hotboy của trường? Chu Tử Chu không biết đó là ai, thế nhưng lại ần ần đoán được cái cậu tân sinh viên tuần tú mới tới kia là ai. Trong lòng cậu bỗng nhiên dâng trào một loại dự cảm không được tốt, vội vã lấy điện thoại ra, khó khăn mà mở ra diễn đàn của trường, nhấn vào chuyên mục thể thao nhìn. Kết quả liền nhìn thấy một tấm ảnh đập vào mặt cậu, Kiều Lưu mặc một bộ đồng phục màu đỏ, ôm bóng rổ đứng ở bên cạnh sân vận động.

Máu cả người Chu Tử Chu đều dâng lên đại não rồi, thiếu chút nữa còn đem điện thoại bóp nát. Bộ không muốn sống nữa hả, thứ cho cậu nói thẳng, cái thân thể giẻ rách như búp bê vải kia thật sự có thể chơi bóng rổ được sao?!

Cậu lo lắng mà nhìn giáo sư đang viết bảng ở phía dưới, lại nhìn cửa sau. Lớn chừng này rồi, cậu chưa bao giờ cúp cua cả, từ nhỏ bà nội cậu đã dạy cậu phải tuân thủ kỷ luật, cho dù mưa đá hay mưa dao, cũng phải đứng giờ tới lớp. Phát sốt ba mươi chín độ, cũng phải chống cự lại mà đi học.

Nhưng hiện tại ——

Chu Tử Chu vừa nhắm mắt lại, nghĩ thầm mặc kệ nó, vì vậy cầm cặp sách đứng dậy chạy ra khỏi lớp học.

Trên sân vận động có tổng cộng tám sân bóng rổ, thế nhưng tất cả mọi người đều đang tập trung ở góc bên kia, quả thật tựa như một toà thành bền vững tới không có nổi một khe hở. Chu Tử Chu căn bản không chen vào được, cậu lần đầu tiên phát hiện, trường học của mình không ngờ lại có nhiều nữ sinh như vậy! Thật giống như tất cả nữ sinh của trường đều tập trung dồn lại ở đây vậy, phóng tầm mắt nhìn lại, tất cả đều là một đồng củ cải trắng bóc.

Những nữ sinh này chưa chắc đã thích coi bóng rổ, phần lớn là nhìn thấy tin tức trên diễn đàn, vội vã chạy về phòng trang điểm xong lại chạy tới. Trong đó còn có một phần chưa nhìn thấy hotboy của trường vào ngày đầu tiên khai giảng, chỉ xem qua ảnh chụp, trong lòng mang theo hoài nghi muốn xác nhận mà tới đây. Đợi tới khi thấy người thật rồi, mới dồn dập kinh ngạc so với trong ảnh, người ở bên ngoài càng đẹp trai hơn quá trời quá đất!

Chu Tử Chu tuy rằng cao lớn có ưu thế, có thể liếc một cái liền nhận ra được Kiều Lưu, nhưng lại căn bản chen không vào được, vì vậy chỉ có thể liều mạng đẩy người ở phía trước ra.

Cũng may trên sân bóng rổ, huấn luyện viên thối còi, những nam sinh mặc đồng phục lập tức tập trung, hiện tại chính là đang luyện ném rổ. Kiều Lưu đứng ở một góc trước cái rổ bóng, nữ sinh đều dồn dập vây quanh càng tăng gấp bội. Y cao như vậy, không cần nhảy cao, trực tiếp đưa bóng qua đầu, dễ dàng ném một cái, bóng đi thành một vòng cung, đập vào khung rổ.

Xung quanh là một mảnh huyết sắc cùng tiếng cổ vũ.

Chu Tử Chu đang muốn thở ra một hơi, kết quả đã nghe thấy huấn luyện lần nữa thối còi, những cầu thủ sớm đã làm nóng người, hiện tại chính thức bước vào trận. Bởi vì không phải là thi thật, chỉ là một trận đấu giao hữu, cho nên không cần quá quy tắc, bóng vừa ném, hai đội liền bày ra đội hình.

Chu Tử Chu bước chân nhanh về phía trước một, lập tức bị một sinh viên duy trì trật tự ngăn lại: “Bạn học, đừng kích động, không phận sự miễn vào.”

Lần này Chu Tử Chu không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Kiều Lưu vừa ra sân đã cướp được bóng, sau đó liền ném vào rổ, một cú ném xa ba điểm. Y hoàn toàn là muốn dẫn mắt Trì Vọng, cực kì liều mạng, hơn nữa cũng không để ý tới đồng đội, đặc biệt chỉ chặn mỗi một mình Trì Vọng, đem Trì Vọng gắt gao chặn lại, mùi thuốc súng đều sắp lan tràn ra cả ngoài sân đấu.

Lâm Hoắc Nhiên cũng đứng ở ngoài sân, thấy Chu Tử Chu, liền đi tới nói: “Tôi lần đầu tiên thấy Kiều Lưu chơi bóng đó, không nghĩ tới kỹ thuật còn rất tốt như vậy.”

Hắn còn dự định tán gẫu nhiều hơn với Chu Tử Chu, kết quả Chu Tử Chu chỉ khẩn trương nhìn trong sân, căn bản không thèm phản ứng hắn, quả thật so với đám nữ sinh đang rít gào bên cạnh còn muốn khẩn trương hơn rất nhiều.

Thế nhưng bóng rổ là một môn thể thao cần phải vận động rất dữ dội, không lâu lắm, thể tiến công của Kiều Lưu có thể dùng mắt thường mà nhìn thấy chậm lại. Một cú ném rổ suýt chút nữa là bị lọt ra bên ngoài, hai tay y chống đầu gối, mồ hôi làm ướt nhẹ cả áo, tóc ngắn cũng bị ướt đầm, lộ ra cái trán trắng nõn. Bởi vì dùng quá nhiều sức mạnh, thể lực sớm đã tiêu hao hết, hướng chỉ ——

Chu Tử Chu trong lòng gấp muốn chết, nhưng chỉ có thể đứng ở ngoài nhìn vào, thật vất vả mới chờ đến hết hiệp một, bên Kiều Lưu tạm thời dẫn trước, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này, nhất định là sẽ thua không còn gì bàn cãi. Chỉ cần người nào biết chơi bóng, liền có thể nhận ra thể lực của Kiều Lưu đã không còn, không thể nào chơi được tới cuối trận. Tỷ lệ ném trúng rổ tuy là vẫn có thể, nhưng chơi bóng cũng không phải chỉ cần ném rổ là được. (*Ái~ Nhớ tới anh Mitsui trong cao thủ bóng rổ quá ~*)

Hiệp một kết thúc rồi, sắc mặt Kiều Lưu cũng trắng bệch như tờ giấy, đi tới bên dưới khán đài ngồi xuống.

Chu Tử Chu lúc này cũng không đoái hoài tới cái gì nữa, vội vàng đẩy đám người trước mặt ra, hướng tới đó chạy tới. Cậu còn chưa tới nơi, đã thấy Lương Mạt cầm một chai nước khoáng tới bên cạnh Kiều Lưu, chai nước đó còn là nước lạnh, thân chai còn đang toả khí lạnh nữa kia ——! Thật sự là không muốn sống nữa mà!

Chu Tử Chu chỉ có một suy nghĩ duy nhất, Lương Mạt thừa dịp không có cậu ở đây, làm càn quá rồi đấy!

“Nè, Kiều Lưu, đấu bóng rổ xong phải bổ nước đó.” Lương Mạt hôm nay mang thêm mấy đồ trang sức nhả nhặn, nhưng cũng rất thu hút con mắt của người khác. Cô đem váy của mình chỉnh lại cẩn thận, ngồi xuống bên cạnh Kiều Lưu, thuận tiện đưa nước tới trước mặt y.

Kiều Lưu nhú nhú mày, há miệng muốn cự tuyệt, nhưng dư quang bỗng nhiên lại nhìn thấy một tên đang gấp rút chạy từ khán đài tới đây, ba bước cũng thành một bước nhảy qua khán đài, tóc tai đều bay lên, không phải Chu Tử Chu thì còn có thể là ai nữa! Lờ tít chối tới bên miệng lại dừng lại, biến thành tư thế nhận lấy, trên gương mặt tuần tú còn lộ ra một nụ cười, nói: “Cảm ơn.”

Lương Mạt là lần đầu tiên nhìn thấy Kiều Lưu hướng tới mình mỉm cười, mới vừa thoát ra khỏi trạng thái lảng lảng, định nói cái gì đó, lại cảm thấy bên người xẹt qua một cơn gió, chai nước lạnh trên tay còn chưa có tới tay của Kiều Lưu, đã bị người đoạt lấy, sau đó còn bị đối phương vặn mở nắp ngửa đầu một hơi uống cạn.

Lương Mạt: “...”

Chu Tử Chu ừng ực mà uống, uống xong rồi mới cảm nhận được có không biết bao nhiêu đạo ánh mắt kỳ quái đang ném tới trên người cậu, cậu không dám nhìn Kiều Lưu, cũng không dám nhìn Lương Mạt, ôm chai nước khư khư, nhỏ giọng nói: “Tôi có chút khát, cho nên...”

Nói xong còn đánh một cái nấc.

20. Chương 20

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Bầu không khí nháy mắt chìm vào tĩnh lặng.

Đây đã là lần thứ hai rồi.

Lần đầu tiên, Chu Tử Chu ở trong phòng y tế kéo Kiều Lưu ra khỏi Lương Mạt, tư thế kia phải nói là cực kì giống một con điều hầu bảo vệ thứ thuộc về nó, vững vàng mà che chở ở phía sau, hơn nữa còn coi Lương Mạt thành kẻ địch, cô chỉ thử chạm vào Kiều Lưu, lại tựa như muốn lấy mạng của Chu Tử Chu vậy.

Và lần này chính là lần thứ hai, lại còn ở ngay trước mặt bao nhiêu là người, tất cả mọi người ở trên sân vận động đều nhìn thấy, không ít người tò mò có phải đôi trai đẹp gái đẹp Kiều Lưu và Lương Mạt này, rốt cuộc là đã hẹn hò hay chưa, lại đột nhiên nhìn thấy một nam sinh chẳng biết ở đâu nhào tới, trực tiếp cướp chai nước mà Lương Mạt muốn đưa cho Kiều Lưu, còn một hơi uống cạn, tư thế kia quả thật như là một bình dấm chua bị tràn vậy ——

Trong không khí ngoại trừ trầm mặc, quần bách, lúng túng, Lương Mạt tức giận, còn bị mọi người suy tưởng lung tung.

Lương Mạt tức đến nói không nên lời, bởi vì cô cảm thấy, Chu Tử Chu hiện tại đứng ở trước mặt cô, không phải là do muốn theo đuổi cô như lúc ban đầu mà cô nghĩ, mà tên này chính là một tên tình địch chính hiệu. Thậm chí khiến cô không có cách nào mở miệng cũng là bởi vì sức cạnh tranh của tên tình địch này còn rất lớn.

Một khi đã như vậy, cô nhất định phải tìm chiến lược khác mới được.

Lương Mạt đứng ở trên Chu Tử Chu một bậc thang, còn mang thêm đôi gót năm phân, miễn cưỡng cao bằng Chu Tử Chu. Cô nhìn chăm chăm Chu Tử Chu, có chút tức giận nói: “Chu Tử Chu, quá tam ba bận, đây đã là lần thứ ba rồi đó!”

Bao gồm cả chuyện vứt đi trà sữa của cô nữa.

Chu Tử Chu càng thêm khó xử, nhìn chăm chăm mũi chân của mình. Cậu buông tay để bên hông, cái chai nằm trong tay vô thức bị siết chặt, đều sắp bị bóp tới nát bét. Cậu muốn điên lên có được không, cậu còn cách nào khác sao! Cậu cũng rất tuyệt vọng mà. Hơn nữa xung quanh còn có nhiều người nhìn như vậy, trở thành bia ngắm của tất cả mọi người đối với Chu Tử Chu mà nói, quả thật là một sự trừng phạt không thể tàn khốc hơn.

Lương Mạt nhìn thấy phản ứng của cậu cũng chẳng vừa lòng, hít một hơi nói: “Cậu còn đứng ngây ra đó làm gì, uống của người ta thì phải trả lại chai mới cho người ta chứ. Mau đi lấy đi, tôi và Kiều Lưu còn có việc riêng.” Được giáo dục kỹ lưỡng khiến Lương Mạt không thể chửi má nó, thế nhưng có trời mới biết cô đều sắp bị tức tới mặt biến thành bao thanh thiên luôn rồi.

Tình địch và đối tượng thầm mến còn ở chung một phòng, còn trăm phương ngàn kế mặc kệ hết tất cả mà cản trở cô, đổi lại thành người khác, ai mà chịu nổi chứ?

Chu Tử Chu sững sốt một chút, bị ánh mắt Lương Mạt bắn tới không dám hó hé gì, nhưng mà cậu vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Ngộ nhờ cậu vừa đi, Lương Mạt lại làm ra cái gì nữa thì sao a.

Cậu há miệng muốn nói, lại không biết nói gì, Kiều Lưu vẫn luôn trầm mặc ở bên cạnh chợt lên tiếng thay cậu: “Tôi không nhớ tôi với cô có việc riêng gì hết.”

Lương Mạt nổi giận, âm thanh cũng không kìm chế được mà nâng lên: “Vậy không lẽ cậu và Chu Tử Chu có chuyện riêng sao?”

“Đúng là có đó. Uống sạch nước của cô là không đúng, chúng tôi đi mua, sau đó lại trở về trả cho cô. Tử Chu, đi.” Lúc y nói câu này trên mặt không hề có cảm xúc gì, mí mắt thành một đường, trông cực kỳ lạnh lẽo nghiêm nghị, nhưng trong mắt lại giống như có như không ngậm lấy ý cười nào đó, hướng về phía Chu Tử Chu nhìn một cái.

Lương Mạt: “...”

Cô còn chưa kịp phản ứng, Kiều Lưu đã vỗ vỗ đồng phục trên người đứng lên, lôi Chu Tử Chu còn đang ngây như phỗng rời đi.

Trên khán đài có rất nhiều người, trên dưới mỗi cái ba tầng, cũng không đủ chỗ để ngồi, còn chen chúc

nhau ở bên bậc cầu thang. Kiều Lưu vốn vừa mới chơi bóng xong hao phí không ít thể lực, sắc mặt thoát nhìn không tốt, lúc lòi Chu Tử Chu chen lấn ra ngoài, bước chân tựa như hư ảo.

Chu Tử Chu vô thức mà đem tầm mắt rơi vào bàn tay thon dài của Kiều Lưu đang lòi kéo mình, tựa như bị nước vô não, trong đầu đều quay đi quẩn lại hai chữ “Tử Chu” “Tử Chu”. Kiều Lưu sao lại gọi cậu như vậy! Có phải việc này thể hiện y không còn giận mình nữa hay không! Như vậy hai người vẫn có thể tiếp tục làm bạn đúng chứ?!

Chu Tử Chu thực sự rất cao hứng.

Cậu không nhịn được mà đan xen ngón tay của mình với ngón tay của Kiều Lưu, sau đó tiến lên một bước, từ phía dưới chen lên, đổi thành bản thân chắn trước mặt của y, vừa nói: “Thật không tiện, cho qua một chút”, vừa đem những người ở phía trước đẩy ra. Còn thuận tay đem một tay che ở trước Kiều Lưu, thay y ngăn trở dòng người, đỡ cho y bị người chen chúc đụng phải.

Những chuyện này cũng rất bình thường, từ nhỏ Chu Tử Chu ở trong thôn là một người rất biết chăm sóc người khác. Lúc đám nhóc ở trong thôn chơi trò chơi, luôn có một người bị gán làm vai phản diện, một người làm hoàng đế, một quý phi, một phú thương, chỉ có Chu Tử Chu, mỗi lần cũng chẳng hề oán hận mà nhận làm vai ác. Vai ác sẽ đi bắt người khác, không bắt được người còn bị phạt. Mà hoàng đế mới là người có năng lực đi sai khiến người khác.

Chu Tử Chu cũng sẽ không giống như những đứa nhỏ khác đi tranh giành làm hoàng đế, chỉ là ở trong đám nhóc này, cậu không hề có tiếng nói. Bao giờ cũng sẽ có một loại người như vậy, rõ ràng thành tích tốt, thể lực tốt, có thể bay nhảy, nhưng rốt cuộc vẫn là bị người ta làm lơ.

Cho nên Chu Tử Chu vẫn luôn bị bắt làm kẻ ác, phối hợp với tụi nó, chăm sóc bọn nó, khiến bọn nó được chơi vui vẻ. Lúc tối về nhà, cậu cũng thật vui vẻ.

Giống như hiện tại cậu chăm sóc Kiều Lưu vậy, hoàn toàn là hành động theo bản năng. Nếu như cậu đã coi ai là bạn rồi, cũng sẽ móc hết cả tim gan, tận lực hết sức. Huống chi cậu còn coi Kiều Lưu là người bạn quan trọng nhất.

Không biết một bộ dáng dấp tựa như che chở bảo bối này của cậu rơi vào mắt của Kiều Lưu, lại biến thành hàng ngàn tư vị khác. Kiều Lưu cúi đầu, bên tai có chút đỏ, bị Chu Tử Chu kéo ra khán đài, thoát nhìn là một bộ dáng rất thiếu kiên nhẫn, rất không vui. Y trưng ra khuôn mặt hờ hững, thế nhưng trong lòng vẫn là không nhịn được, thật sự là không nhịn được, khoe miệng lập tức cong lên, lại nhanh chóng bình phục lại.

Không thể để cho người khác nhìn thấy được.

Hai người từ trên khán đài đi xuống. Lâm Hoắc Nhiên mới vừa rồi bị bạn cùng lớp kêu đi chuyển thiết bị, bỏ lỡ một màn đặc sắc vừa rồi, một mặt đầy dấu hỏi mà nhìn Chu Tử Chu lòi kéo tay Kiều Lưu, hai người đứng quá sát nhau, thật giống như dựa vào nhau vậy —— Không đúng, Kiều Lưu vẫn là một bộ khuôn mặt không cảm xúc, cảm nghiêng qua chỗ khác không nhìn Chu Tử Chu, không phải rất bình thường sao.

“Hai người các cậu làm sao vậy a, hai ngày nay cũng chẳng thấy nói với nhau câu nào.” Lâm Hoắc Nhiên vỗ vai Kiều Lưu, lại vỗ vai Chu Tử Chu một cái: “Đều là nam tử hán đại trượng phu, có chuyện gì không thể giải quyết được sao?”

Nhưng hắn còn chưa kịp vỗ tới vai Chu Tử Chu, đã bị Kiều Lưu gạt ra: “Mày đừng có xen vào chuyện của tụi tao, bọn tao hiện tại đi mua nước, mày ở đây chờ đi, tới hiệp hai thì chơi thay tao.”

Nói xong Kiều Lưu có chút không dễ chịu, dùng dư quang nhìn Chu Tử Chu một cái, thấy Chu Tử Chu không có phản ứng gì, y mới an tâm một chút.

Trên thực tế, tình trạng thân thể của y, y hoàn toàn rõ nhất, chơi một hiệp thì không có vấn đề gì, hơn nữa gần đây cũng chẳng biết tại sao, thân thể cũng không còn sợ lạnh nữa, bệnh tim cũng gần như không có tái phát —— Mặc dù là vậy, muốn chơi hoàn chỉnh một trận đấu, quả thật vẫn là quá sức.

Cho nên thừa dịp còn chưa có thua, nhanh chóng rút lui.

Kiều Lưu đỏ mặt tới mang tai mà nghĩ thầm, mặc kệ là thế nào đi nữa, không có bị mất mặt trước Chu Tử Chu là được. Nhất định phải giữ vững một bộ hình tượng lãnh khốc lúc đem thẳng Trì Vọng kia đánh đến xịt máu mồm!

Chu Tử Chu vốn còn lo lắng Kiều Lưu còn muốn chơi tiếp, nghe thấy y nói vậy, hàng lông mày đang nhíu lại cũng đột nhiên giãn ra, thở phào một hơi.

Lâm Hoắc Nhiên chế giễu nói: “Không thắng nổi chứ gì? Chưa thắng đã rút lui? Đây không phải là tác phong của mày a!”

“Bớt lo chuyện bao đồng.” Kiều Lưu có chút thẹn quá hoá giận, âm thầm liếc Chu Tử Chu một cái, quay người bước đi.

Thế nhưng vừa mới đi, cũng không biết có bao nhiêu nữ sinh ở trên sân vận động thất vọng mà rời đi.

Trì Vọng bởi vì là học sinh mới, chưa có tham gia quân huấn, ở trường học cũng không có người quen. Hắn chơi xong nửa trận đấu, cầm bình nước khoáng, tầm mắt vẫn luôn rơi ở trên người Chu Tử Chu.

Mấy nữ sinh xung quanh cũng chạy tới bắt chuyện, thấy hắn nhìn lạnh lùng, cùng tính tình trong ngoài bất nhất như Kiều Lưu hoàn toàn khác nhau, hắn tựa như là không hề quan tâm tới bất kể thứ gì trên đời vậy.

Cho dù là có người tới tìm hắn nói chuyện, hắn cũng sẽ tùy tiện đáp vài câu cho có lệ, chỉ là tâm tư không có để trên cuộc đối thoại mà thôi.

Bởi vì đây chỉ là một trận đấu giao hữu, huấn luyện viên còn cần phải một khoảng thời gian để căn cứ theo

tình tiết của trận đấu mà cho điểm. Cho nên trận tiếp theo bắt đầu rất muộn, mất gần bốn mươi phút đồng hồ. Trì Vọng ngồi ở dưới khán đài, không lâu lắm, liền bị hội học sinh kêu lên, nói là dùng khuôn mặt hắn để thu hút đông đảo sinh viên, thuận tiện làm tuyên truyền cho đại hội thể thao vào cuối tháng mười một sắp tới.

Trì Vọng một mặt không quan tâm, không muốn tham gia, thế nhưng cũng không có từ chối.

Vì vậy hắn đứng ở cổng sân vận đấu số tám, ngồi ở dưới lều hội học sinh, ghi tên từng sinh viên tới đăng kí, thuận tiện tặng cho họ một tấm bưu thiếp và một tấm thẻ tình nguyện.

Những tấm bưu thiếp này là của bộ ngoại giao tự làm ra, cũng một phần là để tuyên truyền, bởi vì bên trong còn viết cả một ít kế hoạch tuyên truyền bên trong, lúc đó cầm ra ngoài trường còn có thể đi tìm người tài trợ. Bởi vậy cho nên được làm rất tinh xảo, mặt trên còn có chữ kí của bạn học đó.

Trì Vọng ngồi chưa được bao lâu, hội trưởng liền nói với hắn: “Ngày hôm qua thấy cậu và Kiều Lưu đánh nhau, cho nên cậu không có mặt ở lúc đó mà kí tên, hiện tại kí đi, tới đó còn có thể tham dự vào hậu trường.” Gã đưa cho Kiều Lưu một tấm card, để Trì Vọng kí tên vào.

Chu Tử Chu hôm qua cũng đã ký, Trì Vọng mở card ra, liền nhìn thấy chữ kí của hơn mười người trong ngành, trong đó cũng có cả chữ kí của Chu Tử Chu xen lẫn ở bên trong.

Hắn lấy bút ra, mở nắp, đang chuẩn bị cúi đầu kí ở bên cạnh ba chữ “Chu Tử Chu”, liền thấy Kiều Lưu và Chu Tử Chu đang đi về phía này.

Trì Vọng cau mày lại, ngồi bút dừng lại, tấm card trên tay bỗng nhiên bị Kiều Lưu đoạt lấy ——

Chu Tử Chu đi theo phía sau của Kiều Lưu, đầu óc mơ hồ, vừa nãy Kiều Lưu hỏi cậu, hôm qua ở hội học sinh với Trì Vọng làm cái gì, cậu liền đem tất tần tật nói ra, bao quát cả chuyện bộ ngành thảo luận, cả chuyện nhỏ nhặt nhất như ký card cũng nói không bỏ sót. Mới vừa nói xong, Kiều Lưu vốn đang cùng cậu ra khỏi cổng rồi, kết quả lại xoay người lại, dốc hết sức lực đi về phía Trì Vọng.

Chu Tử Chu không còn cách nào khác, chỉ có thể theo sau Kiều Lưu, cậu là sợ Kiều Lưu và Trì Vọng lại gây ra xung đột gì đó.

Trì Vọng đứng lên, nhú mày: “Cậu tới đây làm gì?”

“Tránh ra.” Kiều Lưu nói, thuận tay cầm cây bút bên cạnh.

Y đoạt lấy card trong tay Trì Vọng, cúi người xuống, loẹt xoẹt hai đường mà sáng khoáy kí tên ở bên cạnh Chu Tử Chu, hành động này nhất thời khiến Chu Tử Chu cùng Trì Vọng đều ngây người. Chưa hết, y còn vẽ thêm một cái vòng tròn ở bên ngoài ba chữ “Chu Tử Chu”, đem tên cậu bao phủ lại, sau đó hừ lạnh một tiếng vút trở lại trên bàn, nhìn về phía Trì Vọng phách lối nói: “Mày mà dám kí ở trong cái vòng đó, mày

không yên với tao đâu.”

Trì Vọng từ trong kinh ngạc phục hồi lại, hần nhiên không phải là người dễ chọc, lập tức hỏi: “Dựa vào cái gì?”

“Bởi vì đây là phạm vi của tao.” Kiều Lưu một mặt đương nhiên.

Trì Vọng nửa ngày nói không nên lời: “...”

Chu Tử Chu dùng dư quang nhìn thấy rất nhiều người quen ở hội học sinh đều nghe thấy động tĩnh ở bên này, đồng thời cũng đổ dồn ánh mắt về đây, quả thật là hận không tìm được cái lỗ nào chui xuống, tiện thể đem Kiều Lưu cũng túm xuống luôn! Cậu cảm thấy Kiều Lưu quả thật rất ngây thơ, lại cảm thấy y thật giống như con (chó) vàng mà mình nuôi khi còn bé, đánh rắm thúi muốn chết(?).

Nếu ngày đó cậu tan học về trễ, quá mệt mà không giúp con(chó) vàng tắm, bảo đảm ngày hôm sau nó sẽ không thêm để ý tới cậu nữa. Nếu buổi tối đó cậu quên đem nó ôm lên giường, nó nhất định sẽ không thêm để ý cậu một tuần liền! Cho xương cũng không thêm gặm, cao ngạo ngẩng đầu hất đuôi, đi tới đi lui ở trong sân, thề rằng muốn bỏ nhà đi bụi!

Tại trước mặt Trì Vọng làm mưa làm gió một trận, tâm tình của Kiều Lưu cũng đã bình thường trở lại. Hai người đi mua nước về trả lại cho Lương Mạt, Lương Mạt lại tức đến nổi cười, liền nhìn hai người một trước một sau rồi đi. Kiều Lưu mặc một thân đồng phục, nhưng hiện tại là mùa thu, khí trời rất lạnh, y vừa ra khỏi sân vận động liền mặc áo khoác vào, Chu Tử Chu còn thuận tiện nhắc tay áo cho y mặc vào.

Kiều Lưu vậy mà không có phản kháng gì.

Nếu không phải Lương Mạt quen Kiều Lưu một thời gian rồi, biết tính y cực kì ghét tiếp xúc với người khác, nhìn thấy cảnh này đều cho rằng y là một người ôn hoà, thậm chí là bình dị gần gũi a.

Trên đường trở về, Kiều Lưu và Chu Tử Chu một đường trầm mặc, không ai nói với ai câu nào. Bởi vì khoảng cách hai người nói chuyện với nhau lần cuối, cũng đã gần hai ngày rồi. Chu Tử Chu nhìn chằm chằm lá rụng phủ kín mặt đường, có chút thương tâm mà nghĩ, khoảng cách của cậu và Kiều Lưu hình như lại càng xa hơn rồi. Bỗng nhiên đúng lúc này, Kiều Lưu đột nhiên đi bên cạnh cậu lại ho khan một cái, nhật đại một cái đề tài nói: “Đâu phải tôi chưa từng nói với cậu, không thể kết bạn với thằng Trì Vọng kia rồi mà? Xem ra những lời mà tôi nói cậu một nửa cũng nghe không lọt tai.”

—— Tới rồi tới rồi, lại tới tiết mục nói xấu Trì Vọng rồi, Chu Tử Chu nghĩ thầm, nhưng không biết tại sao, tâm lý lại có chút vui vẻ, vì vậy ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Lần sau tôi nhất định sẽ vạch ra tuyến Sanba[1] với hần.”

[1] Tuyến Sanba (Đường ranh giới quân sự) hay còn gọi là “Tuyến 38” [] là đường phân định quân sự nằm trên bán đảo Triều Tiên gần vĩ độ 38 độ bắc. Vào cuối Thế chiến thứ hai, các đồng minh đã đồng ý sử dụng đường 38 ° Bắc Latitude trên bán đảo Triều Tiên làm ranh giới tạm thời giữa Liên Xô và Hoa Kỳ. Có thể

hiếu như vạch ra đường biên giới quốc gia với anh Trì: v Ý em Chu là vậy.

“Tuyển Sanba?!” Kiều Lưu lập tức nổi giận, chỉ trích nói: “Như bức tường Béc-lin thì còn may ra, còn cái tuyển Sanba kia không phải vào một cái là bay qua rồi à!”

Chu Tử Chu ngược mắt nhìn y một cái, bởi vì hai ngày này Kiều Lưu không thèm để ý tới cậu, mặc dù có nhìn cậu, cũng là trưng ra cái mặt lạnh, hoặc là không có cảm xúc, cậu thật vất vả mới nhìn được biểu tình sinh động này của Kiều Lưu, tâm lý có chút rung động, có một tiểu nhân ở trong lòng cậu không ngừng múa máy.

“Nhìn tôi làm gì? Bộ trên mặt dính gì sao?” Kiều Lưu bị loại ánh mắt toàn tâm toàn ý của cậu nhìn cho hoảng loạn, mặt lại đỏ bừng. Tối hôm qua Chu Tử Chu ấy vậy mà không có đi sờ y, không có lén lút sờ y! Làm y cả đêm đều ngủ không được, trong lòng lẩn lộn một trận, Chu Tử Chu có phải là hết thích y rồi không! Có phải là hết thích y rồi không?!

Thế nhưng ngày hôm nay, Chu Tử Chu vẫn thể hiện thích y như vậy.

Kiều Lưu cảm thấy thật may quá.

Y hi vọng Chu Tử Chu sẽ vẫn luôn thích y như vậy.

Kiều Lưu nghĩ như vậy, liền nhìn thấy Chu Tử Chu đột nhiên chạy về phía trước, vòng qua đằng sau lùm cây bên kia. Y còn chưa kịp phản ứng, Chu Tử Chu đây là muốn làm gì, lại thấy Chu Tử Chu từ lùm cây kia nhảy ra lại, một tay để ở sau lưng, hình như là cầm cái gì đó. Động tác của Chu Tử Chu rất nhanh, thân thủ cũng tốt, đập tay một cái, lá trong tay đều bay tứ tung xung quanh cậu.

Kiều Lưu không khỏi cười mắng: “Cậu làm cái gì vậy, đóng phim à?”

Chu Tử Chu trở lại trước mặt y, đem một đồng lá dính trên đầu bước tới, cậu suy nghĩ một chút, có chút do dự, lại có chút ngại ngùng mà nói với Kiều Lưu: “Cậu lấy xuống giúp tôi được không.”

Kiều Lưu sững sốt. Y nhìn Chu Tử Chu ở trước mặt mình, trên đầu Chu Tử Chu lẩn lộn tùm lum mảnh lá xanh vàng, tóc tai cũng bị rối như tơ vò. Chu Tử Chu thần sắc mềm mại tựa như một bất được thứ gì đó trên thảo nguyên, hoà hứng mang về làm chiến lợi phẩm, vội vã dâng hiến lên vậy.

Chu Tử Chu cảm thấy rất xấu hổ, cúi đầu nhỏ giọng dỗ dành nói: “Sau này chỉ cho mình cậu lấy xuống thôi, cho nên, cho nên cậu đừng giận nữa nha.”

21. Chương 21

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Kiều Lưu đứng yên bất động, y nhìn Chu Tử Chu, thần sắc có chút không rõ ——

Y nhớ tới một chuyện trước đây.

Lúc y học lớp sáu tại một trường tư thục, một tháng mới về nhà được một lần. Khi đó y đã được chẩn đoán là mắc bệnh tim ba, bốn năm rồi, tuy rằng vô tình vận động mạnh đều sẽ rất khó chịu, cũng may là người trong nhà đã mời được Vương Thu, rất lạnh lẽo, không có người nào quản y, cho dù là lúc tan học về, cũng chỉ có mỗi bảo mẫu và quản gia hầu hạ.

[1] Nguyên văn [] = vọng, vãn, vãn, thiết; tứ chẩn (bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y)

Nếu như vậy, còn không bằng ở lại trường học luôn cho rồi.

Mặc dù ngoài miệng nói không muốn ở nhà chút nào, nhưng Kiều Lưu từ nhỏ đã là một tên nói một đường làm một nẻo, mỗi lần tới dịp nghỉ hè, đều tựa như những đứa nhỏ khác, ngẩng cái mặt bánh bao của mình lên, mắt long lanh nằm úp sấp ở

Ba mẹ y từng đến đón một lần, sau đó đều thay bằng quản gia.

Những đứa nhỏ khác đều ghen tỵ với Kiều Lưu được ngồi trong cái xe bóng nhoáng trở về nhà, nhưng ai biết, Kiều Lưu lại ghen tỵ

Cứ vậy thần thờ ở trường tư thục hơn nửa năm, y cũng dần quen.

Lại có một ngày y về nhà, trong nhà không có người nào cả, y ném cặp dưới đất, một mình trở về phòng chơi game. Lúc tối đi ngủ, hau ở dưới lầu làm cho tỉnh, đầu óc còn chưa tỉnh ngủ, y vuốt mắt một cái đi xuống lầu, liền nghe thấy được nguyên nhân cái nhà

Trong thư phòng của ông ngoại y có một bình hoa cổ rất nhiều niên đại. Lọ hoa đó nghe đâu là khi ông ngoại y còn trẻ, được một quý nhân đối với ông ấy có ơn tri ngộ tặng cho, vẫn luôn được ông ngoại coi như bảo bối mà đặt ở trong tủam tưởng,

Ba mẹ Kiều Lưu quan hệ cũng không được tốt, bởi vì ba y là ở rể, vừa mới bắt đầu đã ở trong nhà không có tiếng nói, sau đó lại bị

Trong nhà chỉ có một mình Kiều Lưu, bảo mẫu và quản gia làm hết chuyện trong ngày, đã sớm rời đi.

Ông ngoại bởi vì cảm thấy con gái mình bị gả cho một thằng nhãi vô dụng, nên cũng nhìn Kiều Lưu không hợp mắt, thời khắc nổ

Kiều Lưu đồng thời mắng cho một trận. Đặc biệt là Kiều Lưu, thích nghịch ngợm gây sự, ông ngoại cảm thấy lọ hoa bị vứt tóan phần y làm, lại còn không chịu thừa nhận, mắng y là thằng nhỏ vô dụng do thằng lớn vô dụng sinh ra.

Kiều Lưu rất mờ mịt, mặc áo ngủ đứng ở đó không biết phải làm sao. Y cần môi, không biết nên biện hộ cho chính mình như thế nào.

Đến nửa đêm, mẹ y từ công ty trở về, vội vã khuyên can ông ngoại về phòng ngủ, đồng thời bảo Kiều Lưu lên giường trước đi.

Kiều Lưu rất nghe lời đi ngủ, thế nhưng tay chân lại quá lạnh lẽo, làm sao cũng không ấm nổi, một buổi tối đều ngủ không ngon, y còn tưởng rằng bản thân mình thật sự đã làm bể cái lọ hoa đó. Dù sao y thường lén lút chạy vào thư phòng, tìm mô hình máy bay ở trong đó, lén lén lút lút lấy xuống chơi, sau đó lại trả về chỗ cũ.

Kết quả ngày hôm sau, sự thật về lọ hoa vỡ nát cũng được phơi bày, bảo mẫu chủ động thừa nhận, là do bà ấy lúc quét dọn vệ sinh không cẩn thận làm vỡ, do quá hoảng hốt, cho nên ban đầu không có dám thừa nhận. Bà đã làm ở Kiều gia rất nhiều năm, từ lúc ông ngoại còn trẻ bà ấy đã ở đó rồi, bởi vậy phần nộ thì phần nộ, nhưng cũng không có bắt bà ấy bồi thường.

Kiều Lưu sững sờ, vào lúc này y mới ý thức được chuyện này không phải là do y làm. Y bị mắng mà không biết tại sao bị mắng, bị

Kiều Lưu hiện tại mới bắt đầu cảm thấy oan ức, vì thế nghĩ tới nghĩ lui, thấp thỏm mà đưa ra một ý nghĩ phản nghịch, đem nhốt

Muốn y ăn cơm, nhất định phải gõ cửa bảy, tám lần, dùng giọng điệu ôn hoà mà dỗ dành y mới được.

Y mong đợi như thế, còn đem mình trùm ở trong chăn ngộp tới đỏ mặt, định bụng có ai tiến vào, liền giả bộ mệt mỏi do sinh bệnh, trương tới đòi mạng, một bên nghe tiếng bước chân tới gần, liền vội vàng lấy chăn trùm lại chỉ để hở một khe nhỏ, đem đôi

Thế nhưng y không nghĩ tới, ăn cơm tối xong, mẹ của y lại gấp gấp trở về công ty, ông ngoại cùng bà ngoại căn bản không muốn

Ngược lại cơm tối là do quản gia đưa tới tận phòng cho y.

Ngày hôm sau, mẹ y đứng ở ngoài cửa, gọi y rời giường.

Kiều Lưu cả tối hôm qua đều ngủ không ngon, lăn lộn một vòng, ở trên giường dùng nắm tay nhỏ giữ chặt cái gối. Trong lòng y nghĩ y sẽ không đổi nữa. Thế nhưng y vừa mới giả bộ lạnh lùng, mẹ liền không nhịn được đi rồi. Mẹ nói: “Mới chịu chút oan ức đã ngồi xổm ở góc tường lau nước mắt, còn là đàn ông con trai không hả?”

Vì vậy sau đó Kiều Lưu nghe thấy tiếng bước chân dần đi xa, trong mắt ngậm lấy nước mắt, triệt để ngây người.

Cho nên nói ——

Chu Tử Chu chính là người thích y nhất từ khi y sinh ra tới giờ, cũng là người đối với y tốt nhất. Vương Thụy trước kia có nói với Trong gia tộc cũng chẳng có ai có lịch sử bị bệnh tim, y chính là ví dụ đầu tiên của toàn bộ người trong nhà, âm dương bất định, h y còn ôm lấy cái suy nghĩ được ngày nào hay ngày đó.

Chu Tử Chu ở ngoài văn phòng giáo sư đồ dành y, y cho Chu Tử Chu thêm năm điểm. Chu Tử Chu ngồi xổm ở dưới máy bán hàng tự động mua cho y rất nhiều hộp sữa chua, y cũng nhìn thấy, yên lặng cho Chu Tử Chu thêm hai mươi điểm, trong lòng y sẽ không còn giận nữa. Y giận cái gì chứ, kỳ thật y không có quyền để tức giận.

Nhưng Chu Tử Chu tối hôm qua lại không sờ y, trong lòng Kiều Lưu liền hốt hoảng, cả đêm đều ngủ không ngon, cảm thấy Chu Tử Chu liền tha thứ cho cậu, lập tức đình chiến.

Thế nhưng không nghĩ tới, Chu Tử Chu cúp cua chạy tới sân vận động, còn một bộ ghen tới chua lè. Y không nhận được cho một t

Hiện tại, Chu Tử Chu đứng ở trước mặt y, không làm gì cả, chỉ cười ngu ngu, còn hơi xoắn xuýt, tay chân luống cuống, y liền cho Chu Tử Chu thêm mấy trăm điểm nữa!

Cho nên nói.

Không thể để cho Chu Tử Chu biết được, không thể để cho Chu Tử Chu phát hiện được, y thật sự rất thích, rất thích một tên nhà quê nào đó.

Chu Tử Chu thấy Kiều Lưu mím môi không nói lời nào, nhất thời có chút khẩn trương, sẽ không phải còn giận đấy-chớ. Chu Tử Chu trong lòng phát sầu, cảm thấy Kiều Lưu quá khó đi, so với mấy thằng nhóc dữ dằn của mấy bà dì dưới quê còn l

Cậu suy nghĩ tới thất thần, đến cùng phải làm thế nào thì Kiều Lưu mới vui trở lại, liền nghe thấy Kiều Lưu mở miệng: “Được, là cậu cầu xin tôi giúp đó, sau này đừng có đổi ý.”

Kiều Lưu nghiêng đầu, nhìn chằm chằm cây ngân hạnh ở phía xa, từ khoe miệng căng ra thành một đường thẳng tắp-tuần lã, trên thực tế vành mắt đều hồng hết trơn, cho nên mới không muốn để Chu Tử Chu nhìn thấy.

Chu Tử Chu nhất thời thở phào, vội vàng nói: “Không đổi ý, không đổi ý.” Cậu cười rộ lên, lộ ra hai cái răng nanh trắng nõn, hoà

...

Đại hội thể thao chính thức diễn ra vào đầu tháng mười hai, trước lúc đó, Chu Tử Chu đều bận tới tối tắm mặt mũi. Đầu-tiên là thi giữa học kì, mặc dù phần lớn thi giữa học kì đều là những kiến thức cơ bản, đa số đều là ngành tự chọn, cũng không phải nhất định phải đứng đầu trong lần thi này.

Toàn học viện có tổng cộng hơn hai ngàn người, nếu muốn trở đứng hạng nhất, độ khó quả thật rất cao.

Bởi vậy trước kì thi, cậu liều mạng học tập, mỗi ngày mỗi buổi tối đều học tiếng anh tới tận khuya. Kiều Lưu và Lâm Hoắc Nhiên quan gì tới mình. Thật vất vả thi giữa học kì mới kết thúc, lúc Chu Tử Chu đi ra khỏi phòng thi, liền nhìn thấy Kiều Lưu sớm đã n

giống y, là một tên không có lý tưởng, cũng sớm nộp bài rang ngoài chơi game.

“Đi thôi.” Tâm tình Kiều Lưu thoát nhìn rất tốt, nói: “Ra ngoài ăn đi, tôi mời.”

“Đi chỗ nào ăn vậy, tao không muốn đi tới cái nhà hàng lần trước nữa đâu.” Lâm Hoắc Nhiên không ngẩng đầu lên- nói, lần trước tới nhà hàng kia ăn cơm, nhưng món đó liên tục hút được Chu Tử Chu, bởi vì có cùng mùi vị giống với đồ dưới quê c

“Đều là tại Chu Tử Chu cậu, thích đồ ăn ở chỗ đó! Khiến Kiều Lưu của bọn tôi mỗi lần đi ran- goài ăn đều tới đó ăn.”

“Này, mày nói nhăng nói cuội gì đó?” Kiều Lưu bên tai dõ lên, đập Lâm Hoắc Nhiên một cái.

Lâm Hoắc Nhiên chìm đắm ở trong game, cười hì hì đáp một câu: “Chẳng lẽ không đúng sao? Đồ ngạo kiều.”

Kiều Lưu đỏ mắt nhìn Chu Tử Chu, nhìn thấy Chu Tử Chu đang lấy điện thoại ra, nhận điện thoại, hình như không có nghe thấy này mới yên lòng, nhưng lại không khỏi có chút thất vọng, tên ngu ngốc này cả ngày làm cái gì vậy, mỗi ngày lén lút sỏ vào

Người khác cũng không để ý, sợ cái gì, khắc chế cái gì, sao không lớn mật hơn một chút, phóng đảng hơn một chút hả, đồ nhát cáy

Kiều Lưu oán niệm vô cùng.

Chu Tử Chu nhận điện thoại xong, quay đầu lại nói với y: “Kiều Lưu, tôi không đi ăn cơm được, giáo viên phụ đạo có việc tìm tôi này.”

“Học bổng?” Kiều Lưu biết gia cảnh của Chu Tử Chu không khá giả, thế nhưng cũng không nghĩ tới cậu là dựa vào- học bổng mà sống qua ngày. Kiều Lưu tưởng tượng một chút tới cảnh Chu Tử Chu đối tới nhăn nhă, mắt lom khom nhìn đồ ăn c

mặc một bộ quần áo đơn bạc xoa xoa tay đang phát cứng, một bộ đáng thật đáng thương, trong lòng nhất thời đều mềm- hũn, lúc nhìn Chu Tử Chu ánh mắt đều nhu hoà hơn.

“Sao vậy?” Chu Tử Chu sững sốt hỏi.

“Tôi đưa cậu đi.” Kiều Lưu nói, khó giải thích được cái tên nguốc này lại có thể dễ dàng khuấy động lên ý muốn bảo hộ của y. Y cảm thấy có chút hối hận, nếu như ngày đầu tiên khai giảng biết Chu Tử Chu là một tên hám trai đáng thương như vậy, y cũng sẽ không đẩy Chu Tử Chu ra, cũng không ác miệng mắng Chu Tử Chu.

Y khẳng định ngày hôm đó, sẽ lén lút nhét một chút tiền cho Chu Tử Chu, y chẳng có gì cả, chỉ có tiền thôi. (=v=
ok I'm fine)

“Đưa tôi đi? Cậu chắc chứ?” Chu Tử Chu nhìn Kiều Lưu, khó giải thích được ánh mắt của Kiều Lưu lúc này, nói chung là quá qu

“Bên ngoài cũng không có mưa, cậu đưa tôi đi làm gì?”

Mũi chân Kiều Lưu chọt chọt mặt đất, hừ một tiếng, mặt đỏ nói: “Thích thì cứ nói, đừng có mà bày đặt nữa.” Tên nhà quê này lại

Chu Tử Chu: “???”

Nếu như Chu Tử Chu có chức năng giống điện thoại, biết phát ra emotion, bảo đảm sẽ phát ra một cái biểu tượng người da đen ch

22. Chương 22

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Tại văn phòng chứng nhận học bổng.

“Bạn học nào muốn thông qua, phải ở trên bảng đăng kí ghi rõ tình huống trong gia đình.” Giáo sư căn dặn Lý Tiểu Phi nói: “Lúc đó trò đem bảng thống kê này lưu vào trong máy tính gửi cho học viện xét duyệt, nên nhớ một chữ cũng không thể sai.”

Lý Tiểu Phi vội vã thả lỏng hai tay, đi tới nhận lấy bảng thống kê của giáo sư.

Hắn gật đầu, nói: “Dạ.”

Lúc này điện thoại bỗng vang lên, hắn lập tức nhấn im lặng, nói xin lỗi: “Giáo sư, là người nhà của em gọi, có thể là có chuyện gấp, em ra ngoài nghe một chút.”

Giáo sư nhìn chăm chú luận văn trong máy tính, phát tay nói: “Đi đi.”

Lý Tiểu Phi đóng cửa lại đứng ở ngoài hành lang, người gọi tới là Phương Tinh, cũng chẳng phải là người nhà nào cả. Thế nhưng vị giáo sư này rất không thích sinh viên dưới mí mắt của gã nói chuyện yêu đương, cho nên Lý Tiểu Phi mới cố tình nói là người nhà gọi tới.

“Buổi tối chúng ta đi đâu ăn đây?” Phương Tinh ở đầu bên kia hỏi.

Lý Tiểu Phi: “Em chọn đi, anh sao cũng được.”

“Đúng rồi.” Phương Tinh đột nhiên nói: “Anh gần đây tại sao lại không đi chung với Chu Tử Chu nữa, ngày hôm qua có hai đứa bạn của em kêu em giúp tụi nó tìm bạn trai, tụi nó muốn yêu đương. Em tính để

Chu Tử Chu ra ngoài gặp mặt tụi nó, dù sao em cũng chẳng quen anh đẹp trai nào, tùy tiện bóc đại lại sợ mất mặt.”

Lý Tiểu Phỉ nghe thấy cái tên này càng phiền, nói: “Anh là bạn trai em, mà sao mỗi ngày em cứ đi nhớ thương người khác như vậy?”

“Anh đột nhiên nổi giận cái gì?” Phương Tình âm thanh cũng cao lên, “Anh làm sao vậy? Cãi nhau với Chu Tử Chu hả?”

Lý Tiểu Phỉ có chút không được tự nhiên: “Không có.”

Hắn cúp điện thoại.

Bởi vì lần phỏng vấn kia hắn không có thông qua, hắn cũng chẳng còn tâm tình nào đi tham gia xã đoàn, cho nên tới lớp phụ đạo tìm một giáo sư, muốn làm trợ lý, nói trắng ra chính là chạy việc vặt.

Con người ấy mà, mới bắt đầu hắn cũng chẳng vì chuyện đó mà tức giận bao nhiêu, chẳng qua nhìn thấy Chu Tử Chu què mùa như vậy, lại có thể thông qua, cho nên mới khó chịu.

Sớm biết như vậy đã không ở trước mặt Chu Tử Chu nói bộ ngoại giao có bao nhiêu là tốt, những năm gần đây còn cầm không ít bằng khen của học viện, Chu Tử Chu có thể là vì nghe thấy hắn giới thiệu như vậy, mới một lòng dốc sức đi báo danh bộ ngoại giao.

Trong lòng Lý Tiểu Phỉ buồn rầu, quay người trở về văn phòng, tiếp tục ngồi ở một góc đánh văn bản trên máy tính.

Không lâu sau đó, cửa liền bị đẩy ra.

Chu Tử Chu đeo cặp tiến vào, lễ phép chào hỏi giáo sư một tiếng, sau đó đi tới bàn làm việc còn trống, bắt đầu điền giấy đăng kí.

Giáo sư có ấn tượng không tệ với Chu Tử Chu, bởi vì mỗi lần lên lớp, đều có thể nhìn thấy Chu Tử Chu đã tới sớm trước mười phút, ngồi cố định ở một chỗ, lấy sổ ghi chép ra ghi ghi chép chép, lâu dần, gã cũng dần quen mặt. Hiện tại sinh viên ở trong trường đều chơi bài lêu lổng, cái dạng biết phần đầu như vậy chỉ có một vài người.

Giáo sư thuận miệng quan tâm vài câu: “Kì thi lần này của trò thành tích hình như cũng không tệ lắm, có thể lấy được học bổng, hơn nữa đó còn là học bổng nhà nước, trung bình một tháng cũng không ít, thế nào, có đủ cho trò sinh hoạt hay không? Nếu không đủ, có thể kiến nghị lên học viện.”

Chu Tử Chu đang ở cột phụ huynh do dự một hồi, thật lâu cũng chưa có đặt bút xuống, nghe thấy lời này,

rất cảm kích nói: “Vẫn dư dả thừa giáo sư, nhà ăn trong trường cũng không có mắc ạ.”

Giáo sư nhìn thấy cậu ở cột phụ huynh để trống, liền hỏi: “Sao vậy? Nghề nghiệp của phụ huynh không tốt sao, nếu như không tiện...”

Chu Tử Chu nói: “Bọn họ đều đã mất.”

Giáo sư sững sốt, lập tức dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn Chu Tử Chu, thở dài nói: “Thầy xin lỗi.”

Chu Tử Chu cười cười nói: “Không sao đâu ạ.”

Chu Tử Chu liền cúi đầu tiếp tục điền giấy đăng kí, đem tên của mình quy củ mà kí ở dưới cùng. Trên thực tế, cậu đối với những vấn đề như vậy sớm đã thành thói quen đến không thể quen hơn. Bởi vì từ nhỏ tới giờ, mỗi lần điền tới sơ yếu lí lịch, thông tin hộ khẩu để nhận học bổng, đều sẽ bị mọi người hỏi một câu: “Ba mẹ trò đâu?”

Những lúc thế này, cậu chỉ có thể trả lời: “Đã qua đời rồi”, “Đã không còn nữa”, “Đã mất rồi.”

Sau đó những người đó sẽ dùng ánh mắt hổ thẹn xin lỗi cậu, nhìn tới mức khiến cậu cảm thấy rất không thoải mái, có một loại ảo giác ba mẹ bất ngờ cùng nhau qua đời đều là lỗi của cậu.

Bất quá hiện tại cậu đã lớn rồi, cậu đã quen với điều đó, có thể bình tĩnh mà đối mặt với những chuyện này.

Chu Tử Chu nghiêm túc điền xong giấy chứng nhận, sau đó liền nhìn thấy trên bàn làm việc bằng thủy tinh có đặt một bộ danh sách, là danh sách của sinh viên lớp 1301, có thể là giáo sư dùng thứ này để thuận tiện điểm danh, nên tiện để ở chỗ này. Mặt trên là ngày, giới tính, cùng nơi sinh ra của những sinh viên.

Chu Tử Chu không khỏi nhìn thêm một chút, đảo nhanh qua một lượt, liếc mắt liền phát hiện ra Kiều Lưu.

Cùng với ngày sinh nhật của Kiều Lưu.

Thì ra là ngày 30 tháng 12. Chu Tử Chu ở trong lòng tính toán, cách hiện tại còn chưa tới nửa tháng. Cậu cũng không biết tại sao bản thân lại nghĩ tới cái này, thế nhưng nếu đã làm bạn bè của Kiều Lưu rồi, ít nhiều gì cũng phải chuẩn bị cho y một phần quà sinh nhật đi?

Thế nhưng Chu Tử Chu lại lập tức phiên não, cậu có thể là đưa bạn nghèo nhất trong đám bạn của Kiều Lưu a, nếu như làm một chút đồ handmade, Kiều Lưu có để ý không nhỉ?

“Chu Tử Chu, điền xong liền trở về đi, thầy giúp trò nộp lên cho học viện, nếu còn có vấn đề gì thầy sẽ liên lạc với trò sau.” Giáo sư nói.

Chu Tử Chu gật gật đầu: “Cảm ơn giáo sư.”

Chờ Chu Tử Chu đi rồi, Lý Tiểu Phỉ mới từ sau máy tính ngẩng đầu lên, tâm tình vô cùng phức tạp, sắc mặt đặc sắc vô cùng. Hắn còn nghĩ rằng Chu Tử Chu là một thiếu gia của nhà giàu mới nổi nào đó, nếu không thì với cái dáng vẻ mười phần què mùa đó của cậu ta, làm sao có thể dùng bóp tiền một vạn mấy cùng máy tính vip pro như vậy được. Kết quả, lại vạn lần không nghĩ tới, Chu Tử Chu là dựa vào học bổng mà sống qua ngày. Nếu là như vậy, trước kia cậu ta chẳng phải chỉ là phòng má giả làm người mập thôi sao?

Còn có bộ tây trang hồi lúc đi phỏng vấn nữa, thoát nhìn ít nhất cũng phải hơn một vạn tệ.

Nhưng mà, cậu ta không có cha mẹ, không có nguồn kinh tế nào khác, lấy đâu ra tiền mà nuôi mập bản thân?

Buổi chiều có tiết tin học, phải tới phòng máy thực hành. Kiều Lưu không có chọn lớp này, bởi vì y cực kì chán ghét ngồi ở trong phòng máy ngốc một chỗ, thế nhưng Chu Tử Chu lại đi chọn, cái gì cũng chọn, miễn sao không làm cậu mệt chết là được.

Kết quả Kiều Lưu còn theo chân cậu tới đây, còn chạy xuống căn tin ở dưới lầu mua một bao đồ ăn vặt, chất thành đống ở giữa máy tính của y và Chu Tử Chu, đem lớp học đều biến thành rạp chiếu phim.

Cũng may là môn này không có giáo viên quản lý, nguyên bản là để học sinh tự giác thao tác. Bởi vậy Lâm Hoắc Nhiên cũng từ dãy phía sau nhảy lên ngồi ở đây, cạ bên cạnh máy tính Kiều Lưu ngồi xuống. Hai người mang tai nghe ngồi chơi game ngon lành.

Chu Tử Chu làm xong vài trình tự đơn giản của máy tính, sau đó muốn tiến hành thao tác mạng lưới mô hình. Tám người thành một nhóm, ngồi vây quanh một cái bàn dài, ở giữa là các loại hình dạng của mạng lưới.

Lâm Hoắc Nhiên bởi vì điểm tương đối thấp, bị xếp tới vách tường. Còn Kiều Lưu cùng một nam sinh khác trong nhóm của Chu Tử Chu đổi vị trí, trực tiếp ngồi ở một góc bên cạnh Chu Tử Chu.

Y theo thường lệ mà ngồi tựa lưng vào ghế biếng nhác đeo tai nghe chơi game, chỉ có điều game liên để ở chế độ tự chơi.

Lý Tiểu Phỉ ngồi ở đối diện Chu Tử Chu, vẫn luôn nhìn Chu Tử Chu, tựa như đây là lần đầu tiên gặp cậu.

Chu Tử Chu vốn là đang chuyên tâm lắp ráp mô hình trong tay, thỉnh thoảng liếc mắt vào giáo trình ở trong sách, cũng cảm thấy ánh mắt của Lý Tiểu Phỉ khang khác, vì vậy ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Mấy ngày nay Lý Tiểu Phỉ đều không để ý tới cậu nữa.

Trước kia hai người ở nhà ăn, ở trên đường vô tình đụng mặt, đều sẽ chào hỏi nhau một câu, ít nhất là xã giao, lúc lên lớp còn có thể tình cờ ngồi cạnh nhau, hoặc là chép bài của nhau. Dù sao ngày đầu tiên khai giảng có thể gặp được nhau, cũng coi như là duyên phận.

Nhưng lần trước tại toà trung tâm kia, cậu phỏng vấn qua, Lý Tiểu Phỉ lại không có qua.

Sau đó Lý Tiểu Phỉ liền trở nên rất kì quái.

Lý Tiểu Phỉ hướng về phía cậu nở nụ cười nói: “Không có gì.”

Chu Tử Chu cúi đầu tiếp tục thao tác, một lát sau, lại không nhìn được mà ngẩng đầu lên nói với Lý Tiểu Phỉ: “Chuyện lần trước tôi không phải cố ý.”

“Tôi biết.” Lý Tiểu Phỉ cười cười, phẳng phất chỉ là thuận miệng nhắc lên một cái: “Đúng rồi, người trong nhà cậu có khoẻ không?”

Chu Tử Chu không phản ứng lại: “?”

Thanh âm của Lý Tiểu Phỉ không lớn nhưng cũng không hề nhỏ, vừa vặn đủ cho nhóm của hắn và nhóm bên cạnh đều nghe được, hắn cười híp mắt: “Không có gì, lần trước ở trong phòng chứng nhận học bổng có thấy mẫu đăng kí của cậu, nếu cậu có khó khăn gì cứ nói, nói với tôi cũng được nè, bạn học trong lớp đều rất có tiền, cậu cũng thật là hiền quá rồi, đề xuất quyền tiền cũng không phải việc gì khó.”

Chu Tử Chu: “...”

Một bàn của bọn họ bên này, cùng với bàn thực hành bên cạnh, khoảng chừng mười người tất cả, ánh mắt liền tập trung đến giữa hai người Lý Tiểu Phỉ và Chu Tử Chu. Những ánh mắt kia đảo qua cũng không có khinh bỉ và xem thường, dù sao mọi người đều là người trưởng thành, sẽ không còn ngây thơ như vậy nữa. Chỉ là ánh mắt đột nhiên dồn hết lại như vậy vẫn khiến Chu Tử Chu có chút lúng túng. Cậu tựa như bị người khác vả cho một cái bạt tai, không rõ phương hướng, lại không có cách nào phản bác lại.

Trên tay cậu vẫn còn cầm mô hình, vốn là đang định đưa cho Lý Tiểu Phỉ. Hiện tại chỉ có thể yên lặng rút trở về, thật giống như ốc sên đem đầu trốn vào trong vỏ, nhỏ giọng nói: “Trong nhà vẫn rất tốt, cảm ơn đã quan tâm.”

Lý Tiểu Phỉ còn nói: “Không có gì, dù sao cũng là bạn bè với nhau, tôi chỉ là...”

Lời còn chưa dứt, Kiều Lưu này giờ ngồi ở trong góc liền đem tai nghe kéo xuống, vút ở trước mặt Lý Tiểu Phỉ, phát ra một tiếng ‘Bộp’ vang dội, biểu tình tương đối không tốt, nhìn chằm chằm Lý Tiểu Phỉ một hồi, dường như muốn nhớ kỹ mặt mũi của hắn sau đó tan học liền sai người tới chém hắn, khiến cả người Lý Tiểu Phỉ đều rợn cả tóc gáy —— Hắn chưa từng tiếp xúc qua với Kiều Lưu, nhưng làm sao có thể không biết, cây tiền khinh người, bá đạo hành hung, tự sướng ngạo mạn, không nói đạo lý, tính tình cực kì tồi.

Bạn gái Phương Tình cũng không biết ở bên tai hần chít chít bao nhiêu lần về mấy cái nhân mác này.

Quan trọng nhất là, không thể chọc vào.

Lý Tiểu Phi cứ như vậy mà bị khí tràng của đối phương ép tới ra bã, hần liền vội vàng cúi đầu xuống.

Kiều Lưu lạnh lùng nói: “Nếu không cũng thuận tiện quyên cho mày đi, bổ sung một chút IQ cùng EQ, đúng rồi, mày tên gì?”

Lý Tiểu Phi: “...”

Lần này tới lượt Lý Tiểu Phi xấu hổ. Hần dùng dư quang liền thấy mọi người đều đang nhìn mình, tâm lý quỳnh cả lên, lại không dám lấy trứng chọi đá, vì vậy mau chóng xuống nước: “Tôi chỉ giỡn thôi mà.”

Trong mắt Kiều Lưu lộ ra một tia lạnh nhạt nói: “Nếu người trong cuộc cũng cảm thấy buồn cười, thì mới được gọi là truyện cười. Chỉ có một mình mày sáng khoái, chắc phải là chuyện đùa, mà gọi là bị khinh thường.”

Lý Tiểu Phi á khẩu không nói được gì: “...”

Kiều Lưu liền hướng về phía nhóm người bên cạnh nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, người ta không có tiền thì chọc gì tới tụi mày? Hay là do người ta thành tích tốt, lớn lên đẹp trai hơn tụi bây?”

Chu Tử Chu thật sự rất muốn về với ông bà, cái gì mà lớn lên đẹp trai a, cậu làm gì có chỗ nào đẹp chứ! Mắc cỡ muốn chết! Nhưng một chút khó chịu vừa nãy liền bởi vì Kiều Lưu trắng trợn càn quấy mà biến mất rồi. Thật giống như một cơn thủy triều không biết lý lẽ mà dâng trào lên. Cậu đi học hơn mười tám năm, cũng không phải chưa từng gặp qua chuyện như vậy, thế nhưng lúc đó đều không có một người đứng ra nói đỡ cho cậu.

Nói thế nào về mùi vị đó đây, vui vẻ thì cũng không hẳn, nhưng trong lòng lại rất ấm áp. Chu Tử Chu nhếch môi lên, không nhịn được lén lút nhìn Kiều Lưu một cái, chỉ thấy Kiều Lưu không còn chơi game nữa, tức giận ôm tay ngồi ở đó, cả người đều tản ra một loại khí tràng “Đừng con mẹ nó để ý tới tao”, thật giống như người bị sỉ nhục là y vậy, không một lời mà trừng Lý Tiểu Phi.

Chu Tử Chu dùng ngón tay chọc y một cái, y cũng không thèm quan tâm.

Lý Tiểu Phi chỉnh chỉnh một tiết nhận lấy ánh mắt sắc bén như dao của y, dịch ý như muốn đem mặt của Lý Tiểu Phi đâm tới thủng mấy lỗ.

“Hết tiết rồi.” Chu Tử Chu nhắc nhở y, đem đồ của mình dọn dẹp xong, thấy Kiều Lưu vẫn trưng cái bản mặt thối ngỏi ở đó tựa như lão gia mà không nhúc nhích, vì vậy cũng đem đồ của y dọn vào trong cặp. Kiều

Lưu không mang sách, trong cặp cũng chỉ để mấy cái đĩa nhỏ chơi game, điện thoại cùng với truyện manga.

“Cậu không tính về sao?” Chu Tử Chu đưa tay quơ qua quơ lại trước mặt y.

Ai biết Kiều Lưu một phát bắt lấy tay cậu, một mặt tức giận muốn nói cái gì đó, rồi lại đem lời vừa tới bên miệng nuốt trở lại, biểu tình biến thành khó chịu.

“Sao vậy a?” Chu Tử Chu không tìm được manh mối, đem y kéo dậy, đẩy ra khỏi phòng học: “Hết tiết liền có lớp khác tới học, cậu đừng có mà chiếm chỗ người ta.”

“Bỏ đi.” Kiều Lưu đem cặp đưa cho cậu, nói: “Cầm, cậu muốn uống gì không, tôi đi mua.”

Chu Tử Chu học hai tiết liền, quả thật là có chút khát, cậu theo bản năng muốn nói “Không cần”, lại cảm thấy đôi môi mình hơi khô, có lẽ vì vậy mà Kiều Lưu mới hỏi. Nếu như từ chối, lại quá khách sáo. Vì thế có chút không được tự nhiên nói: “Vậy cậu thích gì, thì cứ chọn cho tôi cái đó là được rồi.”

“Đứng ở cầu thang chờ tôi, không cho phép đi đâu!” Kiều Lưu quay người rời đi.

Cơn phần nộ của y kéo dài từ đó tới căn tin dưới trường cũng không có vơi bớt đi bao nhiêu, y đứng ở căn tin mua hai ly cà phê latte, suy nghĩ một chút liền đổi một ly thành Caramel Macchiato, vô cùng ngọt, ngọt chết Chu Tử Chu! Ai bảo tên ngốc này cũng không biết phản kích lại người bắt nạt mình! Ngày đầu tiên khai giảng cũng vậy, y xô Chu Tử Chu, Chu Tử Chu cũng không hề tức giận.

Nghĩ tới chuyện này, Kiều Lưu đột nhiên có chút giận bản thân mình.

Y vừa nãy vốn muốn nói với Chu Tử Chu, lần sau còn gặp phải chuyện như vậy, không cần nói nhiều làm gì, trực tiếp hất bàn đánh người đi. Nhưng vừa mới đem lời này tới mép miệng liền nín trở lại. Y bỗng nhiên nghĩ rằng, tên nhà quê hần là không muốn làm chuyện này đâu, nếu không đã không phải là tên nhà quê của y rồi. Chuyện như vậy y hần là người đứng ra làm mới đúng. Cho nên sau này chỉ cần y vẫn luôn ở cạnh Chu Tử Chu là được.

Có thể là do dưới căn tin có quá nhiều người nên phải xếp hàng, Kiều Lưu đi mấy phút cũng chưa thấy quay về, chuông học đều đã vang lên, Chu Tử Chu ngồi nguyên tại chỗ dưới cầu thang chờ y.

Chu Tử Chu bị một tên không nói đạo lý như Kiều Lưu bảo vệ cảm thấy trong lòng đều ảm áp, không nhận được lộ ra một cái lúm đồng tiền nhỏ, lập tức càng muốn tích góp thật nhiều tiền để có thể tặng quà sinh nhật cho Kiều Lưu. Không thể quá khó coi, cũng không thể bị đụng hàng, thật là khó! Chu Tử Chu tính toán số tiền hiện tại, lại nghĩ có nên đi làm công để kiếm thêm chút tiền hay không. Thế nhưng chương trình học của cậu tương đối nhiều, thật sự là rất bận không có thời gian ra ngoài làm công.

Quả thật là sâu muốn chết. Chu Tử Chu nâng mặt, khuỷu tay chống trên đầu gối, một lát sau tháo kính xuống xoa xoa đôi mắt, hai tiếng liền ngồi trước máy tính, mắt đều đỏ lên hết trơn.

Cho nên lúc Kiều Lưu bưng hai ly nước trở về, liền nhìn thấy Chu Tử Chu ngồi ở kia lén lút lau nước mắt, nhất thời cả người đều cảm thấy không khỏe!

Tại sao lại thừa dịp không có mặt y, một mình trốn ở đó khóc a!

Viên mắt ướt nhẹp kia thật giống như con chuột con chịu một trận ury khuấy, hơn nữa còn không dám để cho y biết, nhất định là sợ y lo lắng. Trong lòng Kiều Lưu liền dâng lên một tầng khó chịu, cảm thấy sắc mặt vừa nãy của y quá lạnh, khiến tên nhà quê xoắn xuýt, trái tim thủy tinh liền nát. Dù sao tên nhà quê này chính là người như vậy, chuyện gì cũng có thể nhẫn nhịn một mình mình, thích hay ghét cái gì cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Kiều Lưu phiền não đi tới, đem cà phê latte nhường cho Chu Tử Chu, còn bản thân giữ lại cái ly ngọt ơ là ngọt kia, sau đó ngồi xuống ở bên cạnh cậu.

Chu Tử Chu thấy y không nói lời nào, thần sắc trên mặt còn rất phức tạp, đau lòng có, mừng rỡ có, lại có cả khổ sở, tất cả đều trộn lẫn vào với nhau. Chu Tử Chu mạch não có hạn, căn bản chẳng hiểu biểu tình này của y có nghĩa là gì. Vừa muốn mở miệng ra hỏi, lại cảm thấy trên đầu mình đột nhiên xuất hiện nhiều hơn một phần lực đạo.

Kiều Lưu duỗi tay ra, cánh tay vòng qua cậu, ngữ khí cứng nhắc nói: “Đừng hỏi, tôi chỉ có thể đem vai cho cậu mượn thôi đó.”

Sau đó không nói một lời, dùng sức đem đầu Chu Tử Chu nhấn xuống bả vai mình.

Chu Tử Chu phát hiện thân thể y cứng vãi cả đạn, bên tai còn đỏ như tôm luộc, thần sắc trên mặt càng phức tạp hơn rất nhiều, tựa như muốn nói: “Bỏ đi, cho cậu chiếm tiện nghi một lần thôi đó” rất bất đắc dĩ.

Chu Tử Chu: “...???”

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người có phải đều rất hi vọng Trì Vọng và cậu bạn kia là CP phụ không, không có đâu nha, văn này chỉ có hai mươi vạn chữ, không có chữ cho CP phụ đâu nha. Trì Vọng chính là một tên phản diện, viết bối cảnh của hắn cũng là để phát triển tình tiết cho sau này mà thôi.

Thế nhưng mọi người cứ yên tâm đi, không có CP đâu a.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-ngay-nhat-dinh-phai-hon-mot-cai>